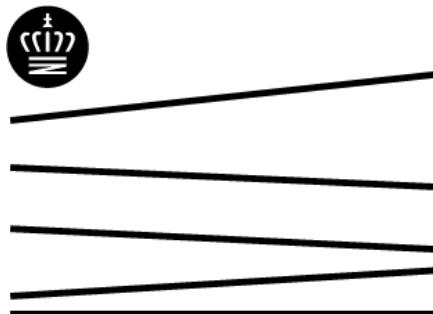

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

ved N. T. Bruun.

Titel | Title:

Almanak for Selskabstheatre : Nytaarsgave for
1815

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kiøbenhavn : forlagt af H. G. Ludewig, 1815

Fysiske størrelse | Physical extent:

1 bd.

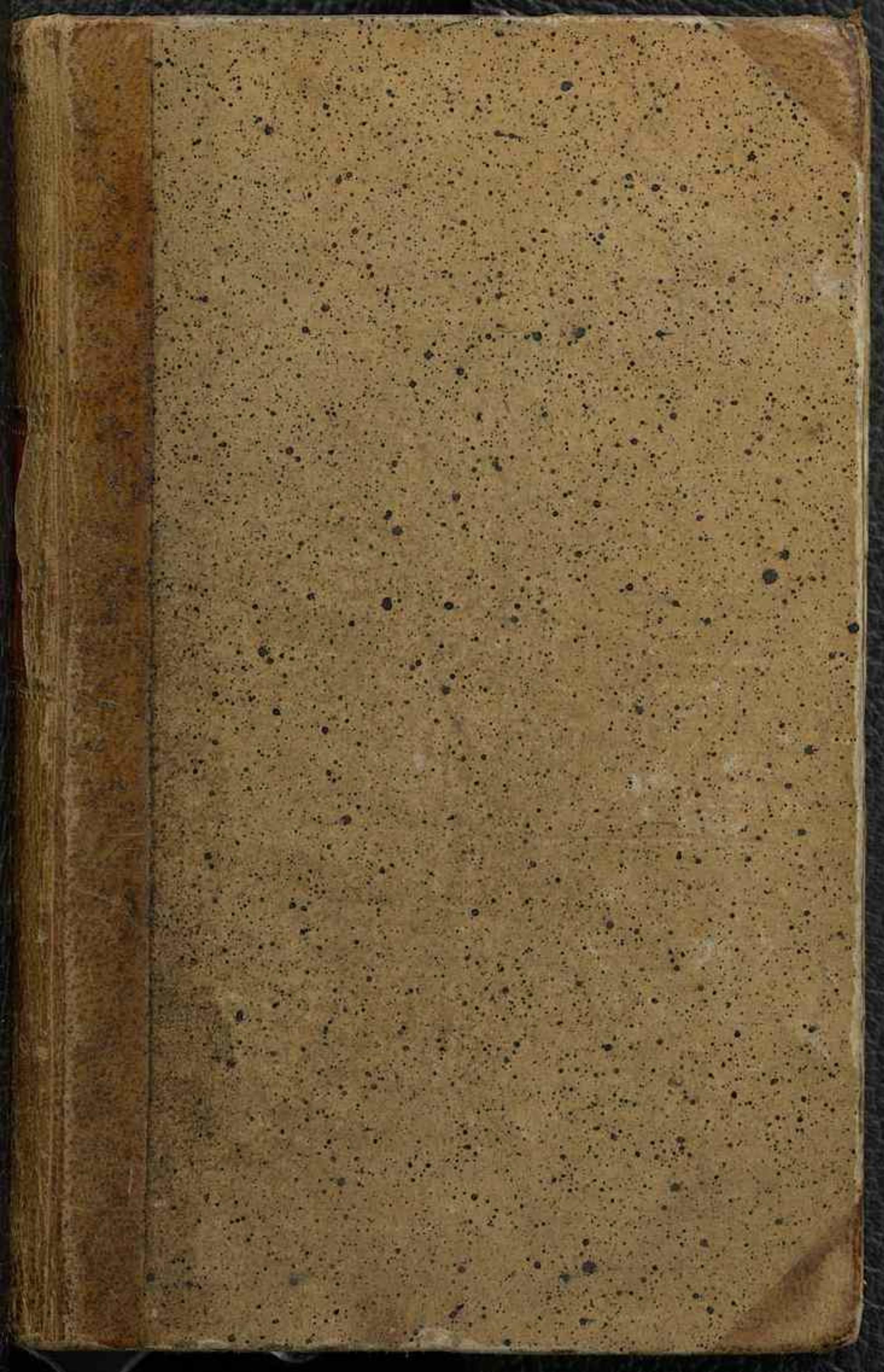
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

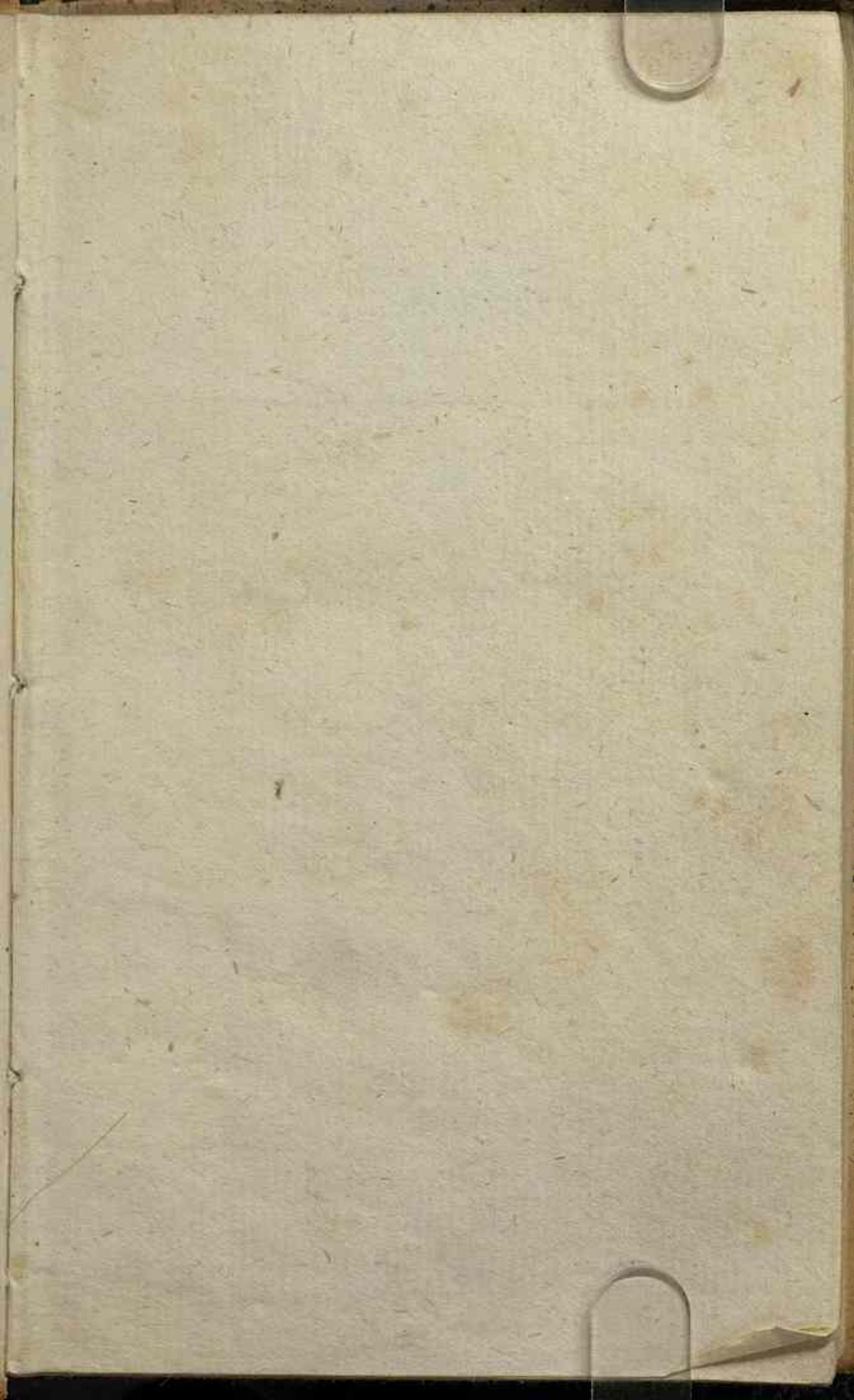
55, - 3.

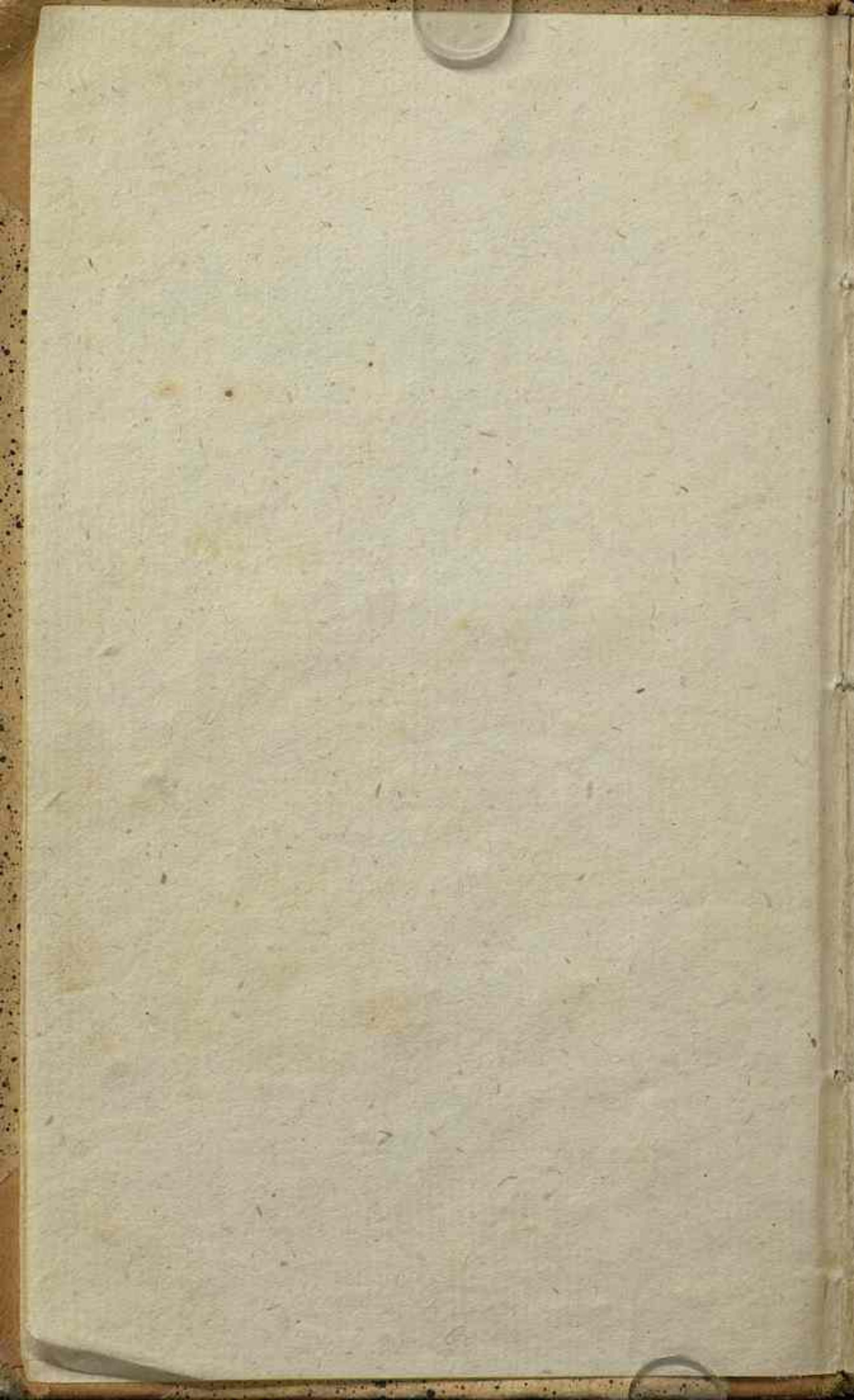
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023296056

A l m a n a f
for
Selskabstheatre.

N y t a a r s g a v e
for
1 8 1 5.

— Ved

M. L. Brunn.

C i s b e n h a d n .

Forlagt af H. G. L u d e w i g paa Borjen
No. 8.

Trykt hos C. Grebe.

Førerindring:

Bed Valget af de sex Smaastykker, som nærværende Almanak indeholder, har jeg især taget Hensyn paa hvad der kan være brugeligt for Selskabstheatre, og mit Dine med er opnaact, hvis Samlingen er disse en Kierkommen Ixtyaarsgave. Det første Stykke: „Hvem ved hvad det er godt for!” er en løjerlig Bagatel, som i det mindste har Nyhedens Interesse, da den er tagen af Købuebues Almanak for samme Aar, som denne hos os udkommer, og maa ved rækt Spil mere en Halvtimesstid.— Uglspilsstregen og et godt Hierste, af Forfatteren til de to Grenades

ver, blev med meget Bisald givet her i Originalsproget af det franske Skuespillerstafab fra Petersborg. — Køgebues Drengene fra Auvergne og Sparebøffen ere Bagateller, men have de Tilløffelser, som selv denne Forfatters Modstandere sielden nægte hans dramatiske Arbeider. — Selsmissen af Forfatteren til de ssionne Breve om Mythologien, bærer det Præg af Følelse og Delicatesse, som udmærke hver Linie af den blide Demoustier; — og Schröders lørlige Ugeblad, der skylder den franske Mercure galant sin Oprindelse, vil neppe mangle Andere blandt det Publikum, som saa ofte har leet ad de pudseerlige Arvinger.

December 1814.

Udgiveren.

Hvem veed, hvad det er
godt for!

Comedie i een Act

af

Kotzebue.

Oversat

ved

N. E. Bruun.

København 1815.

Forlagt af H. C. Lüdewig paa Børger
No. 8.

Etrykt hos E. Græbe.

S n d h o l d:

Hvem yeed hyað det er godt fort!

— Comedie i een Act af Rotzebue,
uglispilsst reger og et godt Hiert-
te, eller Pudsenmageren, Co-
medie i to Acter efter Patrat.

Sparebøffen, Comedie i een Act efter
Rotzebue.

Gilsmiffen eller **W**egteskabssdi-
velen, Stuespil i to Acter efter
Demoustier.

Drengene fra Auvergne, Ḡtuespil
i een Act efter Rosebue.

A geblaet, Comedie i een Act efter
Schröder.

Hvem veed, hvad det er
godt for!

Comedie i een Act
af
Kotzebue.

Personerne.

Mester Snit, Skrædder.

Gretche, hans Datter.

Claus, hans Svend.

Kringle, en Bager.

Bulbær, en Slagter.

Frisse, Husarofficer.

Skuepladsen forestiller Skrædderens Stue.

Paa den ene Side en Gang med Gardiner for ;
paa den anden et stort Skrædderbord , med et
nedhængende uldent Teppe over ; paa Bordet
ligger en Sar , et Persejern , en Deel Maal ,
og adskilligt usyet Lei . I en Krog en stor
Kiste med Taag over .

Første Scene.

Mester Snit (allene, ifærd med at tage sin Ristekiole paa.)

Herre Gud! en Faber kan ikke engang om Sondagen gaae rolig i Kirken, naar han har en giøtefærdig Datter hjemme. Helse Ugen igennem har jeg nu hængt i Arbeidet. Jeg vil see paa den, som af det fine blaa Klæde kunde faae udstrykket en Grække til den tykke Borgemester, og endda beholde to Alen Stumper tilovers. Sagtens bliver Grækken lidt snever, men en Grække har jeg dog leveret. Og de tre Alen Atlas, som jeg pudsede fra Justitsraadindens Kjøle — til saadant et Snit hører

der en svet kunstefaren Haand. Slæbet
 er rigtig nok vel fort, men der ere jo Gru-
 entimmer nok foruden hende, som feie Trap-
 perne med deres lange Slæb. — Synd?
 ikke andet! hvori bestaaer den Synd? —
 Borgemesteren har faaet sin Frakke, og
 Justitsraadinden sin Kjole: anden Accord
 har vi ikke gjort. De vilde rigtig nok have
 Lapper, men derpaa funde jeg med en god
 Samvittighed svare: at jeg havde ingen.
 Helse Aflen Tøi ere jo ikke Lapper! og sæt
 endogsaa, at Vor Herre tog saadanne Ga-
 gateller ilde op, ih, saa har man jo Sæn-
 dagen og Kirken til, som en god Christen
 at bede om Forladelse for hvad man har
 gjort de sognede Dage i Ugen. — Men Sins-
 det maa være roligt, og medens man lig-
 ger paa sine Knæe henne i Kirken, maa
 Ens Jomfrue Datter ikke hjemme lade Ans-
 dre ligge paa Knæe for sig. Grethe siger,
 at hun har Enue og kan ikke folge i Kir-
 ken med mig i Dag. Den Enue kommer
 mig noget mistænklig for. — Heida, Claus!

A n d e n S c e n e.

Claus. Snit.

Claus. Hvaad Godt, Mester?

Snit. Giig mig: har Du ikke merret Uraad her hienme?

Claus. Nei.

Snit. Gfje noget med min Datter?

Claus. Nei.

Snit. Og Husar-Lieutenanten?

Claus. Nei.

Snit. Vil Du da til evig Tid blive en Dosmerpande?

Claus. Hm, hvem veed, hvad der godt for!

Snit. Du fiender jo dog Lieutenanten?

Claus. Ma ja.

Snit. Han, som saa tidt gaaer her forbi, og skotter op til Grethe?

Claus. Nei, han skotter ikke: han seer hende lige i Øjnene.

Gn i t. Saa seer Du ham da gaae
her forbi?

Clauss. Nei.

Gn i t. Hvoraf fiender Du ham da?

Clauss. Han har banfet mig en-
gang.

Gn i t. Hvor?

Clauss. Her i huset.

Gn i t. Altsaa kommer han ogsaa her
i huset?

Clauss. Hver evige Dag.

Gn i t. Det er umuligt!

Clauss. Det kan nok være, men
han kommer alligevel.

Gn i t. Maar?

Clauss. I Tudsmaerket.

Gn i t. Og det har jeg aldrig hørt
tale om!

Clauss. Jeg troer, Mester maa ikke
vide det.

Gn i t. Dosmer! hvorfor siger Du
mig det da ikke?

Claus. Jeg har jo ikke spurgt mig om det.

Gniet. Taler Du da Kun, naar Du bliver spurgt?

Claus. Har jeg ikke selv over hundrede Gange sagt til mig? — : Claus! hold Din Mund indtil man spørger Dig om noget!

Gniet. Godt da! nu spørger jeg Dig: hvor har de talst med hinanden?

Claus. I Røffnenet, paa Trapperne, i Forstuen, i Gadedøren, ligesom det kan falde sig.

Gniet. Ventelig sladdrer de om Røflighed?

Claus. Nei.

Gniet. Hvorom da?

Claus. Om Statsfager og politiske Affairer.

Gniet. De? paa det Lag!

Claus. Det er som jeg siger! de snæffer om Krig og Fred, og om krunede Hoveder.

Snit. Hvem veed, hvad den Abefæt
har hørt!

Claus. "Jeg vil erobre Dig!" siger
Hr. Lieutenant; — :Er det ikke Krig? —
"Du er min Dronning!" — :er det ikke et
kronet Hoved?

Snit. En Marrehætte funde ikke
flæde ilde paa Dit Hoved! Nu videre.
Maar han siger alle disse smukke Ting, trys,
for han hende vel i Haanden?

Claus. Nei.

Snit. Tager han slet ikke fat paa
hende?

Claus. Nei, Gud bevare's! de ere
de bedste Venner af Verden, ret som rosede
Kær.

Snit. Og ved Afteden?

Claus. Saa fysses de en hals Snees
Gange.

Snit. Intet videre?

Claus. Nei, videre har jeg ikke seet.

Snit. Og Alt det siger Du mig ikke,
Din Skurk?

Claus. Hvad kommer det mig ved?

Gn. Min Datter lader sig kyffe af en Lieutenant!

Claus. Hm, hvem veed, hvad det er godt for!

Gn. Nei, nu er det ikke længer tiid at stiæmte! Endnu i Dag maa hun sige reent ud, om hun vil have Mester Gulbær eller Mester Kringle. De har begge to bei- let til hende; de ere begge to reputeerlige Borgermænd, der har Grunker paa Kiste- bunden og Haar paa Tænderne; de viser nok min gode Sr. Lieutenant Grise Winters veien. Hvordan det end gaaer, er jeg dog af med det huusfors. — Hei, Claus! gib vel Agt paa hvad jeg nu vil sige Dig: Jeg gaaer i Kirken.

Claus. Godt.

Gn. Og Du bliver hjemme.

Claus. Nei. Det er jo Søndag; jeg skal have sviret mine Driftepenge op.

Gn. Hør Du faaet mange i denne Uge?

Claus. To Rigsdaaler og tre Mark —
og saa en Dresgen af Hr. Borgmesteren.

Gni. Ei, hvorfor det?

Claus. Det veed jeg ikke. Han
sagde, at min Mester var en Spidsbub.

Gni. Gv, Claus! saadanne toetys-
dige Talemaader maa Du ikke tage i Din
Mund. I Dag gior Du mig den Billig-
hed at blive hjemme. Jeg forærer Dig tre
Mark til, saa har Du hele tre Rigsdaaler.
Men Du maa passe paa min Datter som en
Lux, herer Du det? Jeg vilde tage hende
med mig i Kirken, men hun figer, at hun
har Snue. Det kommer mig noget for-
dægtigt for. Det kunde være muligt, at
Lieutenanten lignede sig herind i Huset, og
saa maa Du være ved Haanden.

Claus. Gor at lukke ham ind ad
Stuedøren?

Gni. Nei, for at smide ham ned
ad Trapperne! og naar jeg saa kommer
heim, fortæller Du mig altting til Punkt
og Prække.

Claus. Godt. Men een Ting maa
J endnu love mig, Mester.

Snit. Hvad er det?

Claus. Vi skal have Svinesteg til
Middag; J pleier altid at spise alt det Brune
selv; i Dag maa J give mig noget med
deraf.

Snit. Ja, gior Du Dine Ting for-
nuftigt, saa skal Du nof faae; hvis ikke,
saa fiaader Du min brune Stof her: med
den banker jeg Dig selv haade bruun og
blaau! (gaaer.)

Tredie Scene.

Claus (allene.) Rei, bliv J kun fra
min Rya med Jeres brune Knippel! J
Dag er det Sondag, saa banker der ingen
Prugl, og i Morgen ikke heller, saa er det
fri Mandag. Af, gid hele Ugen signede den!
— Men det er dog ret dumt, at jeg skal
blive hjemme. Jeg havde nu saa vist lovet
Peer Snaps at spise Lungepolse med ham
i Høvlen — og Dorthe Pottfæs stulde jeg

folge paa Dandsebod i Aften. Den bute
 tede Tøs har saa noget vist upartigt ved
 sig til at valtse: naar hun slaaer Ar-
 mene om en Karl, faaer han aldrig lov
 at sætte Benene paa Gulvet, og saa glind-
 ser hun i Ansigtet som en Egggefage. Den
 Steg skal jeg saaledes i Dag lade gaae min
 Næse forbi! Naa, hvem veed, hvad det er
 godt for! — Men hvad skal jeg nu bestille,
 for at faae Has paa Tiden? Tælle de Lape-
 per, som min Meester i denne Uge har ladet
 dratte sig igennem Fingrene — nei, det Ar-
 heid blev da nok ogsaa altfor sangvarigt. —
 Gi, der staaer jo hans Seng. Jeg vil tage
 mig en lille Kuur. Den, der sober, synder
 ikke. Det er oven i Købret en Seng med
 Gardiner for: i den kommer Gluerne ikke
 saa let til at spadsere En op og ned ad Næ-
 sen. (Han er imidlertid frobet op i Sengen, og
 gaber.) Her ligger man ret mageligt —
 sagtens er Sengen fun final — men til
 en stakkels Skræddersvend er den da bred nok.
 (Han trækker Gardinerne sammen.) Nu vil jeg

tænke paa mine Driftepenge, paa Lungepolsen i Hovlen, paa Dorthe Portkæs og henvæg Eggelage, kinsigt — det maa blive en deilig Drom!

Fierde Scene.

Claus (i Sengen.) Grethe (kommer
sagte ind.)

Grethe. Fader er i Kirken — vor dumme Claus er ogsaa ude — godt! Hvor mon Lieutenanten bliver af? Har jeg da ikke sagt ham, at naar Klokkerne ringe tredie Gang, saa betyder det, at de Andre skal stynde sig til Kirken og — han til mig! Han pleicer ellers at være saa præcis paa Pletten. O, Gud give at han vilde givte sig med mig, at jeg funde blive en naadig Frue! han taler nof om Kierlighed, men Ordet: Givter maal, det nævner han aldrig. Jeg er sagtens fun en Skædderdatter, men des stominde vilde jeg jo koste ham, thi Fader maatte giøre alle mine Klæder for intet. — (Hun seer ud af vinduet.) Ah, der kommer

hen! Nips ind ad Gadedøren! — Han kom
mer her hver edige Dag, og dog banker mit
Hjerte hver Gang jeg seer ham smutte ind!

Femte Scene.

Lieutenant Griff. De Forrige.

Griff. God Morgen, søde lille Gres-
the! Gfund Dig og giv mig 300 Kys!

Gret he. Ikke et eneste!

Griff. Det var som Fanden! (han
knysser hende med Magt.)

Gret he. Hr. Lieutenant! jeg skri-
ger!

Griff. Er her da ingen hjemme, som
kan høre det?

Gret he. Jo, vor gamle Else.

Griff. Ma, hun er saa død som en
Blok!

Gret he. Jeg skal skrive saa høit, at
min Fader kan høre det hen i Kirken.

Griff. Gid han vilde gaae i Kirken
hver Dag!

Gret he. Og bede om Forladelse for
sin Datters Gynder.

Griff. Det var endnu for tidligt.
Du er jo saa bensat dydig!

Gret he. Gaa? er det endnu ikke
Gynd nok, at jeg hver Dag snaffer med
Dem uden min Faders Vidende? at jeg
endogsaa sommetider giver Dem Lov at kyss
mig?

Griff. Og giver Dine smukke læber
Lov at kyss mig igien.

Gret he. Rigtig! Det er just det Als
ler værste. Men det skal nok blive anderledes.
I Dag har jeg flæt ikke bestilt Dem
her hid, uden for at sige Dem, at vi maae
stilles ab.

Griff. Er Du ikke ret klog?

Gret he. Det er mit ramme Als
vor.

Griff. Der bliver intet af!

Gret he. Det maa saa være.

Griff. Jeg kan ikke leve uden Dig.

Gret he. Maar to Mennester ikke
kan leve uden hinanden, saa pleier de at
givte sig sammen.

Gr ift. Gifte astiid. Der gives For-
hold, mit smukke Døren, som giore den Zing
umulig.

Gret he. Jeg veed nof, at De er en
af de Hornemme, og jeg kan en Borgermands
Datter. Men det var vel ikke første Gang,
at en fattig Pige var kommen til Øre og
Værdighed. Det er ikke længer end siden i
Forgaars, jeg saar Comedien om den lille
A st e p o t , som spiller saa godt, og som Alle
holder af: hun sit oven i Kibet en Konge!

Gr ift. Ja, dersom jeg var Konge, saa
vilde jeg ogsaa sætte mig ud over alle For-
domme; men det er jeg ikke: jeg tiner
en Konge, som ikke vilde taale det, og jeg
har en Fader, som forbryder det, en Moder,
som det bedrøver, en Onkel, som vilde gisre
Mar af mig, en Tante, som vilde forhinde
mig, en Bedstemoder —

Gret he. Na, saa hold dog op en gang! Hvad bekymrer jeg mig om hele Des res hvidelige Slægtskab?

Gr iff. Metop for at de aldrig skal volde Dig Bekymring, Gret he, siger jeg Dig Tingen som den er. At elste hinanden kan man ikke forbyde Folk — og elste hinanden vil vi.

Gret he. Skal jeg, for at føie Dem, gaae og blive en gammel Pebermø?

Gr iff. Oliver jeg da ikke ogsaa hør Dag ældre? eller rettere sagt: med Kierlig hed og i Kierlighed vil vi til evig Liid blive ved at være unge.

Gret he. Om jeg endog saa funde bequemme mig til, at lade være at give mig, saa tillader Fader det ikke. Han vil partu have, at jeg skal lode at tage en af mine to Friere.

Gr iff. Jeg knæffer Halsen paa dem begge to!

Gret he. O, det er et par dygtige Halse, som ikke saa let lader sig knæffe!

Kiender De den tykke Slagtermester Bulbæk? ham, det foster saamegen Umage at saae Kirmen op til Hovedet, naar han vil træffe sin Messingkam igennem Haaret? Eller den. firskiaarne Bageroldermand Kringle, der har de svære Sølvknapper i Kjolen? Det er et Par forstørrelige Klauerter, og naar jeg bliver udleveret til en af dem, saa kan vi for evig tage Kisted med hinanden.

Grisst. Hvorfor det?

Grethe. Jo, seer De: thi om min Mand endogsaa hver Sandag gif i Kirken og jeg hver Gang sit Snue, som nødte mig til at blive hjemme, saa har baade Slagteren og Bageren en Mængde haands faste Svende, der ikke ere saa dumme som vor Claus; de vilde juist nof ikke have megen Respect for Deres Gabel — de har baade Ører og Tidtænger.

Grisst. Hør, Grethe, naar Du da endelig maa og skal givtes, saa tag Dig en ægte Flynder til Mand: Du kan aldrig troe, hvor mageligt det er!

Gretche. Gaa? mener De det?

Friſt. Saadan en, til hvem Du kan
ſige: "Lille Mand! gaae nu hen i Kieideren
paa Hibernet, og drif Dig en Pægl; Du er
mig i Veien her hjemme."

Gretche. Og saa gaaer han ogsaa?

Friſt. Det forstaar sig. Af det
Slags Mand fiender jeg noſ i alle Stæn-
der.

Gretche. Gaa? og de ere vel alle-
ſammen Dereſ gode Venner?

Friſt. Langtfra, ſøde Gretche! Det
er Kun Din tilkommende Mand, som jeg
ret har udfaaret til min hiertens fortrolige
Ven.

Gretche. O, De beviser ham altfor
ſtor Ære! (hun ſeet ud af vinduet.) O,
min Gud! der kommer Mester Kringle!
Han marscherer lige herhen imod Huset.
Han kommer vist herop. Finder han Dem
hos mig, ſaa er jeg din, en Hals!

Friſt. Jeg fastør ham ned ad Trap-
pen!

Gretche. Men saa reiser han sig igien, naar han er trumlet ned, og falder hele Nabolaugt sammen. Jeg vil lobe ham imøde og prøve paa, at affærdbige ham, inden han kommer herop. — Men — dersom han dog ikke vil lade sig vise bort! — Hurtig, Hr. Lieutenant! spring op i Sengen der, og træk Gardinerne tæt sammen. Nødes jeg til at lade ham komme op, skal han dog ikke blive her ret længe. (Hun løber ud.)

Giette Scene.

Lieutenant Grifte. Claus.

Grifte. Det er en lystig Passage! Jeg faaer alle de smufte Ting at høre, som min Medbeier fortæller hende. Men bliver Meister Kringle altfor kiesen, saa Gud naade ham! Jeg springer frem, og fugtler ham Melet af Lægen med min Gabel! — (Han vil op i Sengen, og seer Claus.) Hille den

Ulykke! der ligger jo asserede En og sover som en Steen! — Claus! forbandede Claus!

Claus (halv i Sovne): He! he! er Lungepolsen nu færdig?

Frise. Jeg hugger Dig i Stumper og Stykker, og laver en eneste Lungepolse af Dig!

Claus (gloer paa ham.) Eh, hvorfor det?

Frise. Her er ikke Tid til at passere. Gør Plads, jeg vil op i Sengen til Dig.

Claus. Op i Sengen til mig? he! he! hvorfor det, Hr. Lieutenant?

Frise. Ingen lang Spørgen! Greste er gaaet ud, Mester Kringle staar neden for; kanstee kommer han herop, og han maa ikke se mig; begriber Du det nu?

Claus. Ja, ja, jeg begriber det perfekt; men Sengen er for smal til os begge.

Frise. Vist ikke! til en Strædder er der allevegne Plads. Han legger sig, og

skyder Claus i det samme ud af Sengen paa den anden Side.)

Claus. See saa, der har vi det! Her ligger jeg paa Gulvet — hvem ved, hvad det er godt for!

Grise. Glib Du kun liggende. Kryb under Sengen.

Claus. Nei, jeg siger saamange Tak! jeg er ikke saa slab som en Redspætte. (Han kommer frem.) Desuden fragede hvort et Been i Kroppen paa mig. Hvem ved, hvad det er godt for! (Han vil gaae.)

Grise. Hvor vil Du hen?

Claus. Ud at toe mine værkbrudne Lemmer med Brændevin.

Grise. Ikke af Stedet! Jeg kender Din Dumhed. Om Du endogsaa ikke sladdrede, saa kunde man dog strax see paa Dit taabelige Fias, at jeg ligger skulst her.

Claus. Hvor skal jeg da gisre af mig?

Grisse. Kom her hid. Bliv staaende bag Gardinet. Træk Godderne og Maven til Dig.

Claus. Maven? ja, det er ikke vanfæligt — dog jo, det er vanfæligt nok, thi jeg har ingen.

Grisse. Nei, til al god Lykke er Du saa fynd og slunken, at ingen kan drømme om, at Du er her. Men staae stille og rose Dig ikke, eller Du kan troe jeg skal fildre Dig i Siden med mit Gabelfæste!

Claus (svøbende sig ind i Gardinet;) Naa, hvem veed hvad det er godt for!

Grisse. Stille!

Glyvende Scene.

Mester Kringle. Grethe. De Forrige.

Grethe. Kiere Mester Kringle, jeg er mutters ene hjemme, og saa sommer det sig ikke, at jeg tager imod ham her.

Kringle. Ei, hvorfor ikke det, herte Tomfrue Snit? hvor længe vil det vel bare,

inden vi ere hele Dagen sammen, og Matten med?

Gret he. Saa? hvordan skulde det vel gaae til?

Kringle. Aa, anstil sig dog ikke saa dum som en Meelfyk! Jeg har jo allerede talt med Hennes Fader; altting er flappet og klart.

Gret he. Hvilket?

Kringle. Ih, for den Glemme! at Hun bliver min Kone.

Gret he. Nei, Fatter! dermed seer det endnu vidtloftigt ud.

Kringle. Langtsra. Der bygges bare endnu lidt hiemme hos mit; men saasnart den nye Roskald er færdig, saa skal Gruden flytte ind.

Gret he. Om han endogsaa byggede et Slot, faaer han dog ikke mig derind.

Kringle. Hvishvas! hvad har hun da paa mig at udsætte? Jeg er en holden Mand, og bager hver evige Mat. Hvad Dagten angaaer, er jeg ikke af de Egensne

dige, som seer paa Lod og Quintin. En grundlærd Doctor, veed jeg, har engang stredet, at Brød er svært at fordsie, og fra den Tid jeg læsde det, bager jeg det heller for let. Paa den Maade sørger jeg paa eengang, baade for mine Medborgeres Helbred og min egen Pung; forstaaer Hun mig?

Gretche. Jeg skivter ingen Bager om; hos ham er der Larmen og Støien den hele Nat, og jeg vil gjerne have No at sove.

Kingle. Ei, vi vil ogsaa sove, som to Blokke, min Fastelavnsbolle! Til Arbeidet har man jo Svende; lad dem færdes og rumstere om Natten. Vi ligger i et lille Lukaf i Baghuset, og rører os ikke, förend Brødet bliver taget af Ovnen. Saa pynter min Strutte sig reen og peen, og sætter sig ved Disken og stryger mangen blank Daler ind!

Gret he. Govist! nu skulde jeg nok
sidde i Goden, og fryse, og vente paa hver
en Mar, der vilde kive Brod!

Kringle. Ei, for en Usærd! de
Folk, der kive Brod, ere ingen Marre.
Jeg skulde dog ikke troe, min fiere Tom-
frue Snit, at hun aufer det for en Tort
at sidde i en Bager-Bod? Grunden har
dog ethvert Menneske her i Verden sin
Bod, hvori han salbyder sine Varer; den
Ene falder det i Boutik, den anden i
Magazin, den Tredie et Catheder; det er
altsammen Hip som Hap! Og min Hvede-
knop skal ikke allene sælge Brod, men ogsaa
Kager, deilige Kirsebærkager og æble-
kager! hvad siger Hun om det? og imellem-
stunder falder der ogsaa en Stump af
Skorpen af for Hendes egen lille Mund;
jeg regner det ikke saa noie.

Gret he. Gæt sig ikke i Bekostning
Gatter Kringle; jeg nænner ikke at stille
Ham ved Hans Kageskorper; og jeg maa
desuden reentud syge Ham: jeg kan net-

of ikke taale at høre de **W**æsler stryde, der
henter ham Melet fra Møllen.

Kringle. Saa? det skal vel være
en formelig Kurv?

Grethe. Han kan pække alle sine
Simler, **S**trutter, **H**vedeknopper og **F**astea
Lavnsboller i den.

Kringle. Hille den stemme **S**uura
deig! ikke saa knibst, **Z**omfrue **S**nit! bes-
tænf vel, hvad hun gør. En **M**and, som
jeg, banker ikke hver Dag paa **H**endes **D**ør.

Grethe. Destobedre! saa behøver
jeg ikke hver Dag at raabe ud igennem **N**øg-
lehullet: „her er **I**ngen **hiemme!“**

Kringle. Pas paa! jeg lever endnu
den Dag, da hun kommer til at see ud som en
gammel forligget **W**æggeftringle, som ingen
Moders **S**iel skrisser om, ikke engang i **L**ils
givt. Og naar hun da ret er smæltet af
Længsel, hvad skal vi vædde, saa kommer
hun til min **D**ist, og siger: „God Dag,
lille Fatter! Hvordan gaaer det, lille Fat-
ter? ere **S**imlerne og **S**trutterne endnu

friske?" — Men hvad svarer saa jeg i al Gravitet? —: „Gaae sin Wei, min Hierste! her vanker hverken Gimler eller Struts ter for Hunde!"

Grethe. Ha! ha! hvilke Tanke han ikke har om sig selv!

Kringle. For den stemme sorte Syge! mig, en Mand, der koster hele Land ninger Hvede paa eet Bræt: mig understaaer man sig at sætte Stolen for Doren! Men der stikker noget under, og jeg har allerede længe mærket hvad det er. En hr. Offi cier lister sig herop til Tomfruen.

Grethe. Hvad! vil han stille mig ved mit ærlige Navn?

Kringle. Der ere visse Folk, som ikke har andet, der er ærligt, end Navnet.

Grethe. Pak sig nu, eller jeg jager ham Pøffer i Vold med den store Skæd dersax!

Kringle. Pøffer i Vold? saa maatte jeg nog blive, hvor jeg er, thi her i Huset er Pøffer, Fanden og Satan iss.

Gretche (grædende): Jeg skal sige det til min Fader!

Kringle. Han er blind, det selle Skrog!

Gretche. Min Ustøldighed, min Dyd, min Verbarhed. — !

Claus (nyser bag ved Gardinet.)

Gretche (sagte): O, Herrejemi!

Kringle. Oho! hvad var det? Der var jo En, som nos?

Gretche. Han er ikke ret Eleg!

Kringle. Ere vi assene?

Gretche. Jeg skulde dog vel ikke have stiult nogen her i Stuen?

Kringle. Jeg raISSonerer som saa; hvor der bliver myst, er der en Næse — og hvor der er en Næse, der er ogsaa et Menneste.

Gretche. Han behøver ikke at have sin Næse i asseling. Jeg siger ham nu for syvende og sidste Gang: pak sig bort!

Kringle. Hin! først maa jeg Dog vide, i hvad for Selstab jeg har været her.

Mysningen kom derhenne fra Sengen. (Han vil gaae derhen.)

Grethe (holder ham tilbage): Vor Kat ligger henne i Sengen og har Killinger; den river ham, dersom han kommer den nær.

Kringle. Milsaa var det Katten, der nos?

Grethe. Javist; har han fanstee aldrig for hort en Kat nyse?

Kringle. Men der rører sig noget derhenne?

Grethe. Det er Kattefillingerne, som leger med Senggardinet.

Kringle. Saa? er der mange?

Grethe. Tre.

Kringle. Ere de kinct tegnede?

Grethe. Blaae, hvide og rede.

Kringle. Blaae, hvide og rede? Saa? Ei, det var nogle snurrigt Kattefillinger! Saa har de ellers netop selv samme Uniform som den omtalte Officier.

Gretche. O, saa tie dog engang tille
le med sin Officier!

Kringle. Ved Hun hvad, min hiers-
te Jomfrue: jeg er en stor Elster af Kat-
tekillinge; lad mig for Løiers Gyld see
dem engang.

Gretche. Nei, jeg vil ikke!

Kringle. Men nu vil jeg! (han styr-
der Gretche til side.)

Gretche (sagte): Jeg er forloren!

Kringle (trækker Claus frem.) Gi
see, see! Monsieur Claus! er det ham?

Gretche (meget forundret): Claus!?

Claus. Ja, Fatter Kringle; det er
mig.

Kringle. En huushanfat?

Claus. Miau!

Kringle. Altsaa er det ham, der ja-
ger i min Bildbane?

Claus. Det er et af mine Søndags-
spilopper.

Kringle. Ganden holde lyset for
ham! og Hun, Jomfrue Snit! er det

Hendes Ustykke? Hendes Ærbarhed? Saadan en vindtør Sild foretræffer Hun for mig! Det skal Hendes Fader endnu i Dag have at vide.

Gretche. For mig gierne!

Kringle. Men først vil jeg tage denne Knægt en Smule i Skole, og lære ham herefter ikke at luse paa en reputeerlig Borgermand, der oven i Kibbet er Kirkevæger og Fattigforstander!

Clauss. Er det fanske derfor Han bager sit Brød saa let? hi! hi! hi!

Kringle. Hvad! vil Du oven i Kibbet giøre Mør af mig? (Han prygler ham.) Din Fuglestræk! Dit Kostestraft! der har Du Din Bekomst! (Han gaaer.)

Clauss. Au! au! au! (Han gnider sig paa Ryggen.) Maa, hvem ved, hvad det er godt for!

Xattende Scene.

Gretche. Claus. Lieutenant Friss.

Friss (springer ud af Sengen.) Langt om længe tog Tanden da den Karl!

Gretche. Jeg var i Dødsens Angst!
O, Du forbistrede Claus! hvor kom Du fra?

Friss. Jeg fandt ham ligge og sove i Sengen.

Claus. Ja, jeg sov en fed Sovn.

Gretche. Hvorfor er Du ikke gaaet ud? det er jo dog Søndag.

Claus. Mester vilde ikke have det. Jeg skulle passe paa Tomfruen.

Gretche. Ha! ha! ha! og saa lagde Du Dig til at sove?

Claus. Over andre Folk kommer Lyffen i Sovne: over mig kommer der en Dragt Præng!

Friss. Hvorfor niss Du, Dit Gaare, hoved?

Claus. Det pirrede mig i Næsen; jeg trak Krøller næf paa ben, og vilde holde mig; men dengang jeg hørde Tomfruen tale om sin Dyd, funde jeg ikke bare mig længere, og jeg maatte nyse.

Gret he. Gaae nu ud i Røffenet, stil Dig ved vinduet, og pas vel paa, at ingen kom mer bag paa os.

Claus. Tomfruen vil nok være en Smule allene med Hr. Lieutenanten?

Gret he. I det mindste er Du ganske tilovers her.

Claus. Men Mester har befalet, at jeg skal spile Dinene op, og fortælle ham alt hvad her passerer.

Fri st. Hvad giver Din Mester Dig derfor?

Claus. Tre Mark og et Stykke af den brune Svær af Svinestegen.

Fri st. Tre Mark er 48 Skilling — og aabner Du Din Mund, saa giver jeg Dig 4800 Fugtel paa Din egen Svær!

Claus. 48000?! saamange Prøvaf
har jeg endnu aldrig i mine levfædte Dage
faaet paa eet Bræt — ikke engang, da jeg
var i Lære!

Gretche. Gaae Du fun, fiere Claus;
jeg skal nu betænke Dig med Steg. Du
skal faae det Stykke, hvorfor Skrädderen
slagtede sin Go; det er netop det allerlæste
freste — og saa funde han dog ikke finde
det.

Claus. Hare det da ikke maa gaae
mig ligesom ham! Det Stykke hvorfor
Skrädderen slagtede sin Go? naa, det blis-
ver da derved. — (med en betenklig Mine):
Endstiondt, naar de nu bliver her ene
sammen — Han og Hun — og Hun og
Han — Naa, hvem veed, hvad det er
godt for! (han gaer.)

Gretche. Net overlagt ere vi dog
den stakkels Tosse megen Tak skyldige. Bar
han ikke saa taabelig, saa havde han for
lang Tid siden robet os.

Griff. Seer Du, naar Du dog engang skal givtes; saa snister jeg Dig netop saadan en Mand som han.

Gretche. De fan altsaa udholde den Tanke, at see mig i en Andens Arme?

Griff. Nødes jeg ikke dertil? Maar det fun er en Claus!

Claus (kommer ind igien.) Der kommer atter En.

Gretche. Hvem?

Claus. Slagteren, Mester Bulbar.

Gretche. Gaae! Isb! Rig ham, at her er ingen hiedme.

Claus. Men jeg har allerede sagt ham, at Tomfruen er hiedme.

Gretche. Du er dog ret en Væsel!

Claus. Maa, hvem veed, hvad det er godt for? Jeg stod i Kjøkkenvinduet, da Mester Bulbar just i det Samme kom op ad Gaden. Det er en skink Mand, og slet ikke storagtig. Han tog allerede langt borte sin Hat af, og sagde: „See, god Dag, Møðris Claus!“ -- „Jeg har den Være at

taffe, Mester Bulbæ!“ svarede jeg. — „Hvordan staaer 'en sig, Moses Claus?“ — „Saa la la, Mester Bulbæ!“ — „Er Tomfren hjemme?“ — Ja, hun er, Mester Bulbæ.“

Gretche. Til Slutning har han vel endog saa sagt ham, at Lieutenanten er hos mig!

Claus. Rei, det spurgde han mig ikke om.

Friss. Utsaa, dersom han havde spurgt Dig derom? —

Claus. Ja, saa vidsde han det jo allerede.

Gretche. Min Gud! jeg hører ham allerede paa Trappen. Hurtig, Hr. Lieutenant! spring ind i Kammeret; der kan De høre hvort Ord han siger.

Friss. Lad som Du er syg, sag bliver Du strax af med ham. (han gaaer.)

Gretche. Naa, hvad staaer Du og hænger efter? Ind med Dig!

Claus. Skal jeg ogsaa gaae derind?

Gret he. Gavist, ja! jeg er saa syg
— jeg vil hoerken høre eller see nogen.

Claus. Er Tomfruen syg? ih!

Gret he (skyder ham ind i Kammeret).
Saa pak Dig dog bort!

Claus. Jeg onsker god Bedring!

Gret he (sætter sig og vaander sig.)

Niende Scene.

Mester Bulbar. Gret he.

Bulbax. Med Forlov at komme
nærmere?

Gret he. Af, fiere Mester Bulbax!
min Fader er ikke hjemme, og jeg har saa-
dan en Hovedpine, at det er som om mit
Hoved skulde slæffes, hver Gang nogen flytter
en God. Jeg maa derfor ret indstændig
bede Ham, at lade mig være allene.

Bulbax. Ei, jeg vil være Hendeds
Doctor.

Gretche. Jeg behøver ingen Doctor; det gaaer nok over af sig selv, naar jeg bare har Rolighed.

Gulbax. Naa, bestobedre! saa fak jeg tale en Smule omstændelig med Tomfruen.

Gretche. Jeg kan slet ikke tale; hvert Ord er mig som en Hammer i Hovedet.

Gulbax. Hun skal heller ikke tale; jeg vil tale for os begge, og hun skal høre paa mig, indtil Hendes gode Fader kommt hemi: saa svarer han nok for Hende.

Gretche. Nei, Gud bedare's! jeg kan heller ikke taale at høre Andre tale, især ikke saadan en grov Baestemme. Vi s mig den Fojelighed, tiere Meester, og kom igien i Eftermiddag.

Gulbax. Ei hvad! Hvem der giemmer til Ratte, giemmer til Katte! Tomfruen er jo ikke af Marzipan eller Sukkerbrod, og siden han dog snart skal være en god ærlig Slagterkone, saa maa hun

i Lide vænne sig en Smuse til det Plumpe, forstaaer hun mig?

Gretche. Jeg forstaaer intet, og vil heller intet forstaae.

Bulbax. Vor Herre har jo tilhørlig udstofferet Hende med Kjæld og Beent. Jeg tor bande paa, Hun veier sine halvaatende Kispund.

Gretche. Jeg troer han anseer mig for en af sine Marstorer!

Bulbax. Bedare's vel! det var en jammerlig Øre! Men for Loviers Gfylde, herte Tomfrue, besøg mig engang henad Aften i min God, saa skal jeg veie Hende paa den store Kjædbægt.

Gretche. Det skal være mig en stor ære!

Bulbax. Det maa jeg lide! Altsaa er Kjæbet sluttet.

Gretche (spødt): Saa? mener han rigtig det?

Bulbax. Gh javist! Fire Uger efterat jeg første Gang havde veiet min salig Kone,

holdt vi Brøllup, og saa sandt som jeg hedder Baldrian Bulbæk, har hun altid fortrudt det! Dengang jeg sitte hende, skal han den tage mig, om hun veiede mere end 5 Lis-
pund og 13 Pund; men da Konen døde,
havde hun allerede drevet det til 8 Lispond
og 12 Pund! — og saaledes skal det næst
Guds Hjælp og Bistand ogsaa gaae med
hende. Thi jeg slagter hver Uge en Dre,
sommertider vel gar to, og om det ufor-
nuftige Politie endogsaa sætter Taxten ned
for mig, saa behielper jeg mig som en god
Christen med Vægten, og Benene maa jeg
ogsaa have betalte. Kort sagt: jeg er en
Mand, hvis Pengepung er ligesaa trind og
buttet som hans Mave.

Gretche. Med al Respekt for hans
Mave og hans Pengepung, saa passer vi
to nlet ikke sammen.

Bulbæk. Hvorfor da ikke? Men
ner hun fanstee, fordi jeg har de fire
lange Rækler derhjemme? Sandt nok, det er
nogle Ravneunger, men de fiender min

Tyremie, og naar jeg bare lader den pibe
dem et Par Gange omfring Ørene, saa
kunjer de ikke et Ruf.

Gret he. Gud bevare mig for en
Mand, der bruger Tyremien!

Bulb a x. Hun troer dog vel al-
drig, at jeg tanker paa, at lade hende
dandse for den? Nei, jeg er den sagtmo-
digste Mand af Verden. I samfulde aatle
Har havde jeg min salig Kone, men det
Vidnesbyrd, veed jeg, hun skal give mig
paa Dommedag: at i alle de aatte Har
har jeg neppe smurt hendes Ryg tyve Gange!

Gret he. Jeg betaffer mig alt for
den første Gang! og naar jeg da endelig
skal sige Ham min rene Hiertens Mening,
saa flinger den som saa: Gaae sin Bei!
thi jeg givter mig ligesaalidet med Ham
som med Hans store Slagterhund.

Bulb a x. Det var som Satan! Nei,
hor bare! Tomfruen sætter sig paa Bagbes-
nene; men Hun giver nok Krieb! jeg siger

Hende, min herte Tomfrue Smit: Hun giv
er, min Siel, nof Krieb!

Gretche. Vil han maastee hente
sin Tyremie?

Bulbax. Ih nu, med Tiden funde
den ikke være saa ueffen. For det første
maa hun vide, at jeg er kommen efter
alle Hendes Sicunterier, og at jeg blamerer
Hende og gior-en Allerhelsedes Allarm,
derfom hun ikke paa Linen synger af en
anden Tone!

Gretche. Gaae han hiem i sit Slag-
terhuus, og brosl omkarp med sine Øxer!

Bulbax. Ma; jeg veed nof, hvor-
for hun er saa kiephoi! Hendes rare Hr.
Lieutenant er i Farvandet, er han ikke?

Gretche. Hvad vil han sige med sin
Lieutenant?

Bulbax. Jeg veed alsting! jeg har
stillet mine fire Drenge paa Luur. Det er
nogle fiffige Ristere. Der har ikke lisset
sig en Kat herind i huset, uden at jeg jo
strax har faaet det at vide. Og nu nys-

sens — min Jesper har allerede i to Tismer staet paa Høfig, og saa kom han rendende hjem saa forpusset som en Tyrefalv, der bisser. „Fader!“ sagde han: „aldrig faa snart gif Mester Snit hen i Kirken, for end Hr. Husaren klappede over Gaden med sin Sabel!“

Grethe. Hvad kommer det mig ved?

Bulbax. „Dengang han kom til Tomfrue Grethes Gadedør,“ sagde Drensen, „figgede han rundt omkring, for at see om Raboerne ikke mærkede det, og vips! var han inde af Døren.“

Grethe. Hvilken dum Gladder! Hvor skulde han da være?

Bulbax. I Skul. Maasfee endog saa her i denne Stue.

Grethe. Ha! ha! ha! Jeg skal sige ham, Mester Bulbax, hvad det er Hans Dreng har seet: min Fader har en heel Deel Uniformer i Arbeide for de Herrer Officierer. En af dem blev færdig i Af-

tes, og saa tog vor Claus den for Loviers Skuld paa, og gik et Dieblif udenfor Gadedøren med den.

Bulbax. Snak har vi nok af! Nei, min Jesper fiender Teres Claus, det Flynderstind, ret godt. Det er kun et Par Dage siden de sloges med Sneebolde. Nei, nei, lille Tomfrue, Lieutenanten er her i Huset, og gør Hun mig gal i Parukken, saa skal jeg nok hitte ham.

Gretche. For mig gierne! Seed kun om ham.

Bulbax. Vil Hun lade det komme an paa det Samme?

Gretche. O ja; men finder Han ham ikke, saa river jeg Hans Dine ud!

Bulbax. Det har vel ingen Fare. Lad mig engang see. En Seng med Gardiner — (han kigger ind i den.) Nei, der er han ikke. (han søger i alle Kroge.) I Listen der er han heller ikke.

Gretche. Vil han ikke lede om hant derhenne under Bordet?

Bulbax. Hvad andet? Under det store Bord funder der jo bivouaquere en heel Escadron. (Han løfter Zeppet op.)

Gretche. Naa? attrapperede han Forposterne?

Bulbax. Spot hun fun! Den, der leer sidst, leer bedst. Her i Stuen er han rigtig nof ikke, men hvordan har det sig derinde i Kammeret? he?

Gretche (sagte): Jeg skulde dog troe, at han har slaaet Skudden for!

Bulbax. Hvad mener hun, Tomfrue? Skal jeg ogsaa visitere Kammeret?

Gretche. Som ham lyster!

Bulbax (vild derind.) Aha! Doren er i Laas — dog nei, i Laas er den ikke, men der er slaaet en Skudde for indvendig. Aha, Tomfrue Smit! vil hun kanstee bilde mig ind, at der kan være slaaet Skudde for indvendig, uden at der er nogen i Kammeret?

Gretche. Hvad kommer det mig ved? Claus er vel derinde.

Gulbær (bækende): Vil naadige Herre ikke være saa god at lufte op? Meſter Gulbær vil have den Mere, at onſte naadige Herre en behagelig god Morgen, og derſom Deres Velbaarenhed ikke luffer op med det Gode, saa sparker jeg Gyldingen ind! — Naa? — Bliver der snart noget af? — Raadige Herre kan troe mig paa mit Ord: jeg har en Pote, hvor den trumper, der giver baade Gulde og Trapper sig.

Gretche. Han er dog vel ikke desperat, Meſter?!

Gulbær. Jo, saa desperat vil jeg være.

Gretche. Han vil rigtig sparke Den ind?

Gulbær. Jeg har Raad til at betale den.

Gretche. Hvad vil min Fader ſige?

Gulbær. Han vil ſige, at jeg er en ærlig og brav Rabo, som i hans Gravørelſe har vogtet hans Huus for Spot

og Skam. Kort og godt — Paf! —
Paf!

Gretche (sagte): Jeg er dødsens!
Bulbax. Og nok engang: Paf!
(Døren springer op.)

Ziende Scene.

De Forrige. Claus (i Lieutenantens Riale.)

Claus (kommer spankende ud.) Naa?
Hvad er det for en skammelig Stoi?

Gretche (sagte): O, bravo!
Bulbax. Møssis Claus! Er det
Ham?

Claus. Tavist er det mig! Kan
man da ikke engang have No om Sondas-
gen? Jeg havde lufket mig en Smule inde
med min Courage, og vilde see, hvordan
denne Riale flædte mig.

Gretche. Naa, Mester Bulbax?
sagde jeg Ham det ikke?

Bulbax (sagte): Forbandede Streg!
dengang har min Jesper dog seet feil.

Claus (som før, spandende op og ned med en storagtig Mine): Der kommer mig saadan en tyk Mavepølse anstigende, og forstyrrer mig i mine militairiske Betrætninger, og mener, at fordi han slaaer Alverdens Øer for Planeten, har han ogsaa Lov til at lege Skaktavle med os!

Bulbax. Ma, hold sin Kævt!

Claus. Nei, jeg vil ikke holde min Kævt. Maar man har saadan en Rio'e paa Kroppen, saa farer Fonden En strax i Kroppen. Han maa vide, Mester Bulbax, at Strædderne varer allerede til i Verden, dengang der endnu slet ikke var tænkt paa Slagterlauget.

Bulbax. Nu er jeg snart fied af den Gludder!

Claus. Vor Bedstepapa, Adam, omgives med alle Dyr og si-ebenede Kræ, som om de kunde være hans kædelige Brødre; af ham har jeg ikke lært dette Slagteri; men vi Stræddere, vi respecterer ham som vores

Olberman: thi han syede det første For-
flæde, af Figenblade; hvad Aленен kostede,
veed jeg ikke.

Bulbax. Han er en Ubefat!

Claus. Nu er det vind, som taler
af Hans Mund, fordi Hans Haandværk først
er kommet i Brug efter Gyndfloden.
Skrædderne sad allerede med i Paradiis;
veed han vel det?

Erlbax. Wie Du sun: jeg skal piso
le Hovmodskyfferne ud af Dig! (Han pryg-
ter ham). Caa! tag nu det, Dit vind-
svojn, som son traade Dine Lægge i en Gy-
naal! (han gaaer.)

Claus. Au! au! au! - (gnidende sin
Ring): Raa, hvem veed, hvad det er godt
for!

Gretche. Det brutale Menneske!

Ellevte Scene.

Lieutenant Griff. De Forrige.

Griff. Er han borte?

Claus. Ja; kom nu og tag Dere^s
Kiose tilbage; det er no^t længe siden, den
er blevet saa godt banket.

Grise. Naa, hvad figer Du, Grethe?
Var det ikke polidst af mig? Saasnart jeg
hørde, at Du bildte Slagterknolden ind,
at Claus havde taget en Uniform paa,
flyede jeg ham strax i paakommende Tilfæl-
de min.

Claus. Nei, da priser jeg min gode
gamle Ksie; i den er der ikke for en
Døit Courage, og uden Courage slipper
man immede^k bedst igjennem Verden.

Grethe. Den Grobian forstrækkede
mig saaledes, at jeg endnu ryster over alle
mine Lemmer.

Grise. Berolige Dig, sode lille
Grethe! og lad os hellige Kierlighed de
saa Minutter vi endnu har tilbage.

Claus (seer ud af vinduet). Ja, og
det vil ikke være længe, thi der kommer
Mester hiem fra Kirken.

Grise. Din Fader! —

Gretche. O Gud! o Gud! —

Claus. Maa, hvem veed, hvad det er godt for!

Grise. Hvor skal jeg nu hen?

Gretche. At komme ud af huset er umuligt; De moder ham. —

Grise. Op i Sengen —

Gretche. Vist ikke; der pleier han at lægge sine Klæder.

Grise. Eller ind i Kammeret —

Gretche. Endnu mindre! han gaaer gjerne derind og sover en Timestiid, forend han spiser til Middag.

Grise. Saa maa jeg vel oppedie ham her paa staende God?

Gretche. Nei, saa er jeg ulykkelig! Ved De hvad? fryd her under Stædes bordet. Saasnart Fader er gaaet ind i Kammeret, kan De smitte bort.

Grise. For Din Skyld finder jeg mig i Alt. (Han kryber under Bordet).

Claus. Hi! hi! hi! nu sidder Lieutenanten og kryber under Bordet!

Gret h e. Du, Claus, sæt Du Dig op paa det, og tag et Stykke og sye paa.

Claus. Sye i Dag? paa en hellig Sondag!

Gret h e. Jeg vil tractere Dig med Caffee.

Claus. Med Caffee? Hille Skamfærd! ja, saa vil jeg da sætte et Hierde paa denne Poet-Mühue, for jeg gider gierne haat Caffee. Men, Tomfrue, Bordet er strobeligt; de to Been ere brostfældige, og det knagede allerede dygtigt i dem i Gaar.

Gret h e. Ja, men Du veier ikke meget. — Hør, Hr. Lieutenant: hold fast paa de to brostfældige Borbbeen, så stil Dem med Ryggen op imod Bordslædet; det varer kun et Par Minutter.

Griff (under Bordet): Godt! jeg er allerede i Postur; men det er en forbandt umagelig Stilling!

Claus. Naa, saa vil vi da i Guds Navn sætte os paa vort Skræderbord!

Hvem veed, hvad det er godt for! (han springer op paa Bordet, og begynder at sye.)

Gretche. Og jeg vil skynde mig at faae mi.. Strikstrimpe fat! (Hun sætter sig til at strikke.)

Zolvte Scene.

Mester Snit. De Forrige.

Snit. Ei, ei! saa sittig paa en Cøndag?

Claus. Ja, Mester, jeg kiedede mig, og saa foer Glittigheden mig i alle Fingerenderne.

Snit. Og Du ogsaa, Gretche? Hvor dan er det med Din Guue?

Gretche. Jeg har rigtig ligesom en Feber.

Snit. Lad mig engang føle Din Puls. — Ja, ja, Du har virkelig en Feber i Blodet. Drif brav meget holdt Vand, saa gaaer den uop-over. (sagte til Claus): Har her ingen været?

Claus. Været? nei! Dog jo, Meſter Kringle har været her, og Meſter Bus bax ogsaa.

Gret he. Ja, Fader, de har ret plaget mig.

Gn it. Hm, det er af de plager en ung Pige nok synes om. (Sagte til Claus): Hvor stikker Lieutenanten?

Claus. Langt borte er han nog ikke.

Gn it. Det tænker jeg med. Men nu, da jeg er hjemme, har det ingen Far. (sagte): Du har dog vel givet noie Aigt paa hende?

Claus. Jeg har ikke sluppet henbe af Syne.

Gn it. Og hun er slet ikke kommen ud af Stuen?

Claus. Nei, slet ikke.

Gn it. Destobedre! — Her, Hornſtue, ſiden jeg feer jer være faa flittige, faaer jeg ordentligt Lyk til at følge jeres gode Eksempel. (han tager ſin Skole af og fasten den paa Sengen,) Jeg har et War Sommer

og en Krabbe at sye her paa det nye Libes-
arie, som den nye Baron lader giøre til sin
næste Ziener.

Grethe. Ei, Fader! I pleier jo el-
lers at være saa svenig, nuar I kommer
hem og har hørt Præsten præke.

Snit. Men i Dag er jeg munter.
Hans Velærverdighed fortalte om Israels
Jiternes Kæder i Ørkenen, der havde holdt
i 40 Aar — og saa speculerede jeg paa,
hvad det maa have været for Ghening!

Grethe. Men en lille Luur før Maal-
tidet bekommer Ger altid saa godt. I
gjorde dog bedre i at gaae ind i Kam-
meret.

Snit. Nei, Barn, dertil er jeg alto-
for oprømt. Du skal see, jeg vil hoppe op
paa mit Arbeidsbord, ligesaa let som for
20 Aar siden. (Han gjør det; Benene gaae
fra Bordet, og Grise, Snit og Claus ligge
pludselig hulter til bulter, og stirre forundrede
paa hinanden.)

Gretche (saate): Nu Gud naade
mig arme Ærige!

Clauss. Haa, hvem veed, hvad det
er godt for!

Griff (Endnu liagense paa Gulvet):
Gee god Dag, min Eiere Mester Snit!
Hvordan gaaer det? endnu rast til Beens?

Snit (ligeledes): Verbedige Liener,
Hr. Lieutenant! har De fanstee anset mit
Strædderbord for et Telt?

Griff (reiser sig). Jeg gjorde Dere's
smukke Datter en lille Besøg; vi saae Dem
komme, og da jeg veed, at De sommetider
har altszens underlige Griller, saa skulde
jeg mig for Øsiers Skyld.

Snit (reiser sig). Ja, velbaarne Hr.
Lieutenant, jeg har blandt andre den nar-
agtige Grille, at jeg vil have min Datter
skal være ærbar og stikkelig, i det mindste
saalange hun er i mit Huns. Om fort
Tid skal hun giftes, og dersom hendes
tilkommende Mand da intet har derimod,
saar maa hun for mig gierne stule hele

Deres Escadron under Vorde og Vænfe;
men indtil den Tid skal jeg have mig fra-
hebet — !

Grise. Ei, saa givt Dig, Grethe!
givt Dig jo før jo heller!

Gnit. Og siden jeg ikke kan invi-
tere velbaarne Hr. Lieutenant til mit slette
Middagsmaaltid, saa beder jeg Dem —

Claus (reiser sig hurtig). Slette Mid-
dagsmaaltid, Mester? vi har jo Soines
Keg: Lieutenanten tager nof til Laffé.

Gnit. Hold Din Mund!

Grise. Jeg forstaaer ham, min fiere
Mester, og ønsker god Appetit! (sagte);
Du, Grethe, haft paa mit gode Maad:
tag Du Dig kun fristvæk en Mand, men
den dummeste Du kan faae! (han gaaer.)

Erettende Scene.

Gn. Grethe. Claus.

Gn. Blev der nu afslit en Sammenkomst?

Grethe. Af nei! han sagde mig for evig Levet!

Gn. Gid han sad i Siberien og spilte Piquet med Vandamme! — Raa, Mosssis Claus!

Claus. Hvad Godt, Mester?

Gn. Du er dog vel ikke kommen til Efabe ved Falde?

Claus. Nei, Gud stee Lov, ikke en Enuus!

Gn. Det er mig fier: saa behøver jeg ikke at legge Tingrene imellem.

Claus. Hvad søger Mester om?

Gn. Om min Stok.

Claus. Vil I gaae ud at spadserere?

Gn. Nei, min Stok skal bare give sig en lille Spadseretur paa Din Drig.

Claus. Lad det kun blive der ved,
Mester; jeg har allerede faaet Prygl to
Gange i Dag.

Snit (i det han banker ham): Ja,
men alle gode Gange ere tre, veed Du nef.
Din Galgenfnebel! Din Røg skal blive
ligesaa bruun som Svinestegen.

Claus. Au! au! au! (i en flæbende
Zone): Naa, hvem veed, hvad det er
godt for!

Snit. Og nu kommer Touren til
Dig, min Jomfrue Datter! (svingende Stok-
ken): Jeg har stor Lust til ogsaa at dans-
se en Kiepperruggedands med Dig.

Gretche. Ma, fiere Fader! tilgiv mig
bare denne ene Gang; jeg skal aldrig gis-
se det mere!

Snit. Gaa erklaer Dig paa Linen:
Mester Kringle eller Mester Bulbax? hvil-
ken af dem vil Du have?

Gretche. Ma, fiere Fader! det er et
par grove Flegler; jeg vil ingen af dem
have.

Gn.it. Grobe ere de, det er sandt; men det har intet paa sig. Om Du endogfaa valgte Dig den høfligste Mand i den hele By: hvad hialp det? imod sin Kone er endogfaa den Høfligste grob.

Grethe. Af, Fader! naar man har den Lykke at være en Skrädderdatter, og oven i Kibet Jeres Datter, saa er man forkielst og altsor vant til sin Levemaade.

Gn.it. (Som føler sig smigret): Nu, ja — ja — det forstaaer sig. Men givtes maa Du og givtes skal Du. Jeg vil ikke længer staae Skildvagt i mit eget Hauss.

Grethe. Ja, Fader, jeg vil ogsaa give mig, men lad mig bare have Lov at vælge selv.

Gn.it. Det har jeg jo for lange si-
den givet Dig Lov til. Har jeg ikke over
hundrede Gange sagt: tag en ærlig Haand-
værksmand, ligegodt hvilken! Og om han
endogfaa var ligesaa fattig som en Muus i
en Tiggers Spisekammer, derpaar skal det slet

ikke komme an, thi jeg har Guds Belsig-nelse.

Claus (pegede paa Risten): Ja, Me-ster, I har Guds Belsignelse — af store Stumper og Lapper!

Gn. Wæsel! Din dumme Pantomime kan Du gierne spare.

Claus. Wæsel? er jeg en Wæsel? maa, hvem veed, hvad det er godt for!

Grethe. Dennegang har Du Ret, Claus. — Velan, Gader: naar I lader mig have frit Valg, saa tager jeg — vor Claus.

Gn. Claus!?

Claus. Niig! ? Hille den sorte Jøde!

Grethe. Det er en brav og stiffe-
lig Knos; og naar I lader ham blive Mes-
ter —

Claus. Top, Tomfrue! jeg er fix
og færdig!

Gn. Vogt Dig, Grethe, at jeg
ikke tager Dig paa Ordet;

Grethe. Det er mit ramme Kloer.

Snit. Claus er kommen af stikkelige
folk; sagtens er han saa dum som en
Stofstik, men sin Raal kan han bruge trods
den Bedste. — Hvad sige Du, Claus? Vil
Du være min Svigersøn?

Claus. Ja ja, hvorfor ikke det?

Snit. Men jeg vil dog ikke følge
Dig Katten i Sæffen. Veed Du, hvorfor
Grethe tager Dig?

Claus. Nej.

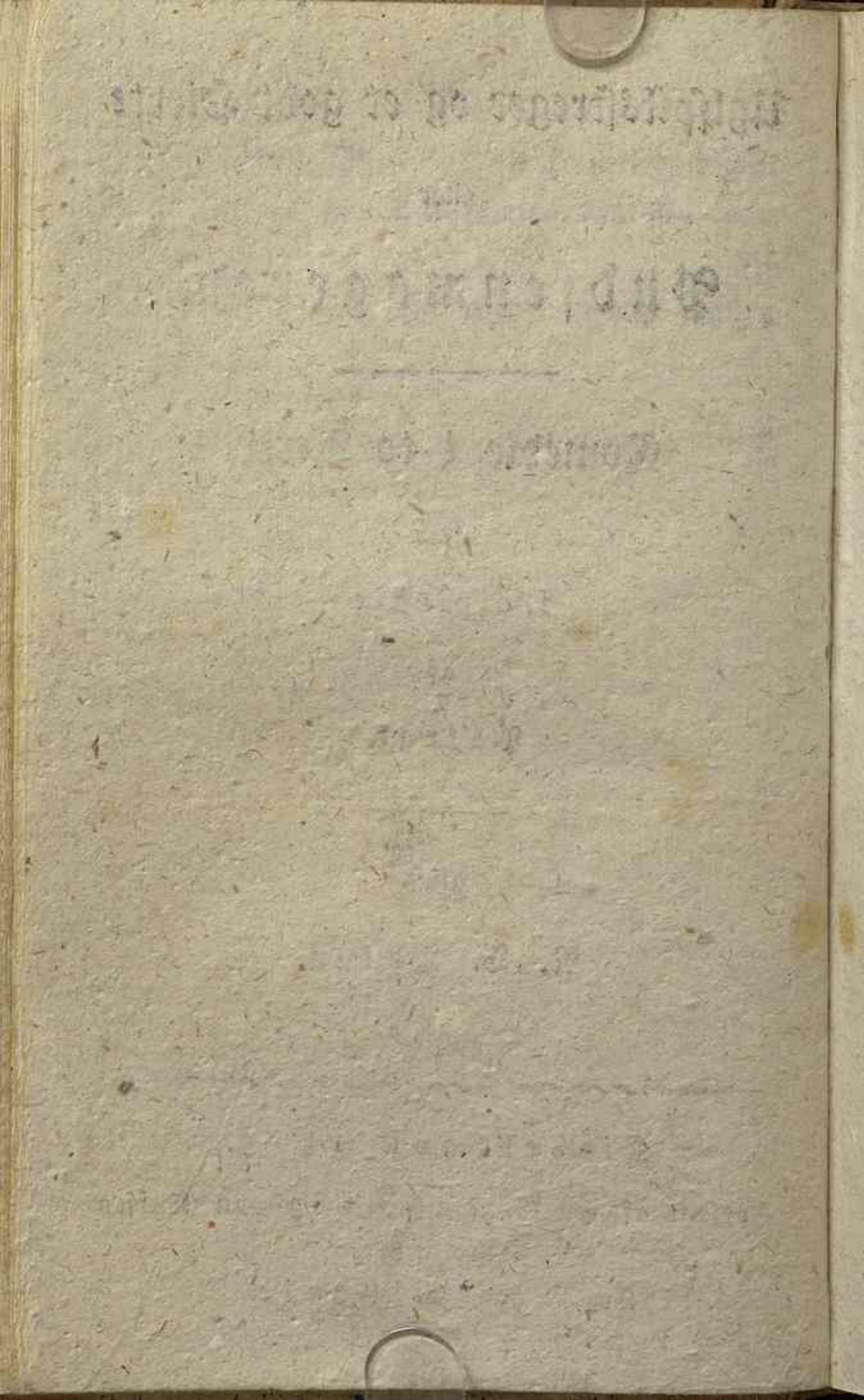
Snit. Forbi Du er en Dumrian,
som hun mener hun kan gisre med, hvad
hun lyster.

Claus. Ja nu — hvem veed, hvad
det er godt for!

Snit. Naa, mig er det ligegode.
Du skal faae hende.

Claus. Tre Gange har jeg faaet
prygl i Dag, men den, der har Lykken med
sig, løver dog af med Bruden! (Han gier
Grethe nogle flave Riettegn.)

Snit. Saar raader jeg Dig: bliv
Din hele Levetid ved Dit gamle Valgsprog,

Uglspilsstreger og et godt Hjerte

eller

Pudsfenmageren.

Comedie i to Acter,

efter

L'espiegler

af

Patrat.

Personerne:

Dumont, Herremand.

Hermantine, }
Charle, } hans Barn.

Malcour, Dumonts Ven, og Lærer hos hans
Barn.

Nièodemus de Setifet, Hermantines
Frier.

Handlingen foregaaer i Dumonts Hauge.
Paa den ene Side af Stuepladsen er en stor
Rosenbusk, bag hvilken man maa funne stiile sig
for de Spillende, og dog sees af Tilstuerne.

Første Act.

Første Scene.

Dumont. Balcour.

Dumont. Ja, min Fiende Balcour!
Du fortviler min fuldkomne Tillid, og jeg
vil ingen hemmeligheder have for Dig.

Balcour. Jeg skylder Dem saame-
get! —

Dumont (med Varme): Du skylder
mig slet intet, Fiende Balcour. Jeg var
Din salig Faders fortroigste Ben; han
har vist mig utallig mange vigtige Tine-
ster; medens han levede funde jeg ikke gien-

giede ham. Ulykkelige Hændelser stillede Dig ved Din Formue, min Ven. Bed at givre Alt for Dig, hvad der stod i min Magt, og ved at omgaes Dig som min Son, troede jeg, det skulle lykkes mig at afbetalte noget af det Gode jeg skyldte Din salig Fader, men jeg er tværtimod kommen dybere i Giesel.

Walcourt. De?

Dumont. Ja, just jeg!

Walcourt. Hvorledes det, om jeg kan spørge?

Dumont. Jo, hør fun, om jeg ikke har Ret: jeg opoffrede min Datters Opdragelse for den Glæde, bestandig at kunne beholde hende hos mig herude paa Landet. Dengang Du kom hertil, forstod hun intet andet, end at elste sin Far; men i de treår Du nu har været i mit Huse, har Du giveet Armantine en saa fuldkommen Dannelse — !

Walcourt. Deres Datter er saa lærlig, har saamegen Mand og Hierte! —

Dumont. Og Du saamange Kunsts
Kaber, saamange Talenter! Især besidder
Du et, som jeg holder forfærdelig meget af.

Balsour. Og det er?

Dumont. Det, at giøre Dig elsket
af Alle!

Balsour. Jeg er —

Dumont. Du er saaledes, som jeg
bestriger Dig. Min Charle, for Exempel;
den Uglspil skulde jo kun have blevet her
en Maaned; men jeg kan ikke faae Krags-
baten hjem igien til sit Institut; han si-
ger, at Din Underviisningsmaade er saa
let, saa fattelig —

Balsour. Han har et meget lyst
Hoved.

Dumont. Og Du meget fieldne Forties-
nester. Hvis Din strenge Philosophie ikke
tillspærrede Dit Hjerte for enhver Lidenkab,
saalunde Du med Tiden komme til at
spille en stor Rolle i Verden.

Balsour. Troe mig, det er ikke af
Uforsomhed, at jeg foretrækker det bestedne

Mørke for den farlige Glæde. Hvermanns
ge Sunde have ikke styrket sig i stedseva-
rende Ulykke, fordi de vilde forevige deres
Kngte? O, Mennesket kan være saare lyk-
kligt, uden at være berømt, men aldrig
uden at være godt og ædelt!

Dumont. Jeg priser Din Bisdom,
min Ven; men — jeg dadler Dit Gruen-
timmerhad.

Balcour. Forlad mig! det har jeg
langtfra iff.

Dumont. Jo, jo, og denne Bisched
har forstyrret mig en Plan. — Jeg havde
i Sunde —

Balcour (deeltagende): Hvad havde
De i Sunde?

Dumont. Men jeg holder af mine
Venner for deres egen Skyld, og det skul-
de giøre mig overmaade onde, at paalæg-
ge nogens Libbelsighed den mindste Trang.

Balcour. Hav den Godhed at fore-
flare Dem noiere.

Dumont (tager ham ved Hæanden.) O, min kære Balsour! Du veed endnu ikke, hvad Venstabs formulaer over et erkendtligt Hjerte.

Balsour (med Følelse): Dersom jeg ikke vidste det, vilde \mathcal{E} e snart have lært mig det!

Dumont. Ærke saa snart endda. Jeg kender Dig: Du væger noie over enhver af Dit Hjertes Bevægelser. Du er for meget Philosoph til blindt hen at overlade Dig til Venstabs Henrykleser, og for stor Gruentimmerhader til at giøre Bekjendtskab med Amor!

Balsour. Men hvor kan De falde paa, at jeg — ?

Dumont. Mig har disse to trostende Følelser skenket al mit Livs Lyksalighed! Men jeg veed, at gisre Forstiel paa dem: Kierligheds flygtige Ild blænder, men svinder til sidst hen i Regn; Venstabs hulde Maand derimod har det tilældes med Ma-

beravinen, at jo ældre det bliver, jo stærkere bliver det ogsaa!

Balcour. Det føler jeg hver Dag.

Dumont. Jeg har altfor gode Tanker om Dig til at jeg skulle bestynde Dig for Utafnemmelighed, og derfor vil jeg bede Dig at vise mig en stor Dieneste.

Balcour. De bede mig! tael! hvad vil De, at jeg skal giøre?

Dumont. Hjelpe mig, at giøre min Datter lykkelig.

Balcour (Henrict): Jeg!? —

Dumont. Det er rigtig nok et Øfser, men jeg fræver det af Dig, min anden Son!

Balcour. Og det falder De et Øfser!? det!

Dumont. Armantine er ærbar og sindig; hun foretrækker Eensomhed for Sel-skaber, og Læsning for Fortysselser. Jeg er næsten bange for, at Du har ogsaa smittet hende med Dit Had til Kierlighed!

Balcour (fyrig): Bær vis paa,
at dette foregivne Had — !

Dumont. Forsvar Dig kun ikke;
jeg veed jo nof, at Du hader Kionnet.

Balcour. Men endnu engang:
hvem kan have — ?

Dumont. Derfor er jeg Dig saa
meegen mere Caf skyldig, at Du kan over-
tale Dig til at tilbringe hele Timer med
min Vatter.

Balcour. Jeg forstiffrer Dem: det
koster mig ikke den allermindste Overvins-
delse!

Dumont. Ja, Gnak! det veed jeg
bedre! Men Du er en brav Karl, og jeg
er vis paa, at dersom Omstændighederne
nædte Dig til at gigte Dig, saa vilde Du
skert vise Din Kone al mulig Agtelse og
Godhed. —

Balcour. Ja! ja! det kan De
være overhydet om!

A n d e n S c e n e.

Charle (vagved.) Dumont. Balcour.

Charle (sagte): Hvad mon de tas-
ser om?

Dumont. Min Datter tænker ligesom Du, og hun vil vist giøre sin Mand lykkelig. Hun er allerede 18 Aar; det er paa Tiden for hende at giøte sig; hun holder af Dig, min fiere Balcour, og Du maa tale med hende om den Sag.

Charle (sagte): Bravo!

Balcour (rørt): Jeg?

Dumont. Jeg ønsker inderlig, snart at see hende giøt. Nu eister jeg hende allerede saa uudsigelig høit, men fra det Dieblik hun har giort mig til Bedstefader, vil hun blive mig endnu meget fierere! og det kan jeg sige Dig: den Dag Barnet blir ved dobt, vil vi have Val, og jeg danser Polstdands med Gudmoderen — ja, med Giordemoderen oven i Købhet! Kan man

lade være at glæde sig, naar man blidet
Bedstefader? Det er umuligt!

Charle (sagte): Hvad jeg dog har en
eiegod Fader!

Dumont. Men min Datter maa
aldrig forlade mig: det er den første Clau-
sul i Contracten.

Balcour. Kunde nogen være føde-
re at opfylde?

Charle (springer frem.) Du givter
min Søster bort, Fader? o, det er her-
sigt!

Dumont. Hvad bestiller Du her,
Charle?

Charle. Jeg ledte om vor gode
Ven Balcour, og da jeg saae Dig og hant
saae og tale sammen, saa lyttede jeg efter.

Dumont. Men veed Du vel, at
det klæder slet ikke kiont, min Son?

Charle (klapper ham paa kinden.) Sæt
nu ikke Din alvorlige Mine op, lille gode
Fader! Nei, lad os lee! lad os lee! det
er det allerbedste vi kan giøre! Du talbe

om Bryllup? jo, der vil det gaae lystigt til! Der vil blive en Dandsen og en Synge! høpsa! falderala la la! o, det er herligt!

Dumont. Gaae nu Din Bei, Charle. Vi har noget af Vigtighed at tale om.

Charle. O, maa jeg ikke blise her, Fader? — Jeg kan være meget stille og ærbar, naar jeg skal være det.

Dumont. Gaa vær da rolig, og forstyr os ikke.

Charle. Gaa! nu er jeg sat og sindig! — Seer Du denne Magistermine, Fader? Jætte et Smil!

Dumont. Lad os komme til vor Samtale igien: ved at betroe min fiere Armandine til en Mand, stenker jeg mig selv endnu en Sen. —

Valcour. Hvor det Raavn vil være ham dyrbart!

Charle. Og jeg sører for, at han vil fortjene det.

Dumont. Jeg giver Charle en Bræder! —

Charle. En Beisebeder!

Balcour. En Ven!

Dumont. Balcour, jeg er gammel; ved at slutte dette Givtermaal har mit Venstab for Dig satet mig forudsee alle de Ulfælde, som muligt funde indtreffe. For Din Lykke er der sorget.

Balcour (med sonlig Omhed): Min Erfiendelighed! — Fiere, gode Fader! —

Dumont. Men Du maa aldrig forlade mig.

Balcour (fyrig): Aldrig! Aldrig!

Charle. Det haaber jeg ogsaa.

Dumont. Hvor vi skal leve lykkelige og rolige sammen!

Balcour (med Saarer i Dinaene): Hvorvan skal jeg udtrykke Dem? — ?

Charle. Omfaen Du Fader, og stig ikke et Ord; Din Bestalenhed staar i Dine Dine.

Dumont (omfavner ham.) Min gode
Balcour!

Charle (hoppende af Glæde): Hvor
min Søster vil blive lykkelig!

Dumont. Det harber jeg.

Balcour (besteden): Jeg tor troe
det.

Charle. Og jeg er vis paa det, er
jeg!

Dumont. Du har Ret, min Son;
chi man siger, at hendes Brudgom skal
døre et meget skiffeligt Menneße.

Charle (forundret): Man siger? —

Balcour (ligeledes): Man siger?! —

Dumont. Ja, man har skrevet
mig alt muligt godt om ham. (til Charle):
Du fiender ham ventelig.

Charle. Eaa fiender Fader ham
da ikke?

Dumont. Nei, jeg har aldrig set
ham.

Balcour (sagte): Hvilket Orden-
flag!

Charle (sagte): Naa, der dumpede
vi artigt!

Dumont. En af min Familie har
afgiert den hele Sag. Partiet er godt, og
jeg stoler paa Din Hielp, min fiere Balcour,
for at faae det bragt ifland.

Balcour. Paa min Hielp?

Charle (sagte): Han funde aldrig
have valgt bedre!

Dumont. Ja, min Ven, Du maa
lægge et godt Ord ind hos Armantine for
den Brudgom jeg har bestemt hende.

Charle. O, den Forretning paatager
Balcour sig med Glæde!

Dumont. Da jeg var vis paa, at
min Datter ikke elskede nogen anden, har
jeg allerede understrevet en lovmæssig For-
pligtelse; den gode Pige fiender ingen Liden-
skaber; hun bliver lykkelig med sin Mand,
og siden man aldrig kan blive det for tidligt,
sal Brylluppet være endnu i Dag

Charle. Det kan man falde at over-
raste Folk!

Dumont. Jeg venter Brudgommen
hvært Siebliſt.

Charle. Hvor kommer han fra?

Dumont. Fra Paris, hvor han har
været i et halvt Aar; men han er ellers født
og opdragen i Beaune, hvor hans Fader
endnu boer.

Charle. Aha! den gode Herre er
fra Beaune, hvor de bedste Gedekalve har
hjemme? ja saa!

Dumont. Og som jeg for sagde,
det kan gierne være, at Du har set ham i
Dit Institut, thi der er en af hans Brødre.

Charle (hurtig): Hvad hedder han?

Dumont. Nicodentus de Betiset.

Charle (med et Skrig): O, Gud frie
os!

Dumont. Hvad flettes Dig?

Charle. Har Du lovet min Søster
til den Original, Fader?

Dumont. Hvad siger Du?

Charle. At ingen af hans Lands-

mænd fortinærer det Øgenavn, man pleier at give dem, med større Net end han.

Dumont. Og hvad vil Du sige hermed?

Charle. At det er en Dosmer.

Dumont (alvorlig): Charle! sag Dig i Agt!

Charle (med Eftertryk): En Losse!

Dumont (vred): Charle!

Charle. Et Giog, et forunderligt Dyr i Vor Herres Hauge!

Dumont. Du veed ikke selv hvad Du siger!

Charle. Jo man veed jeg saa! jeg känner not den gode Junker Nicodemus de Betiset. ~~Han~~ som næsten hver Dag til sin Broder, og maatte smukt holde Lyset for alle os Discipler; for at have Løjet med ham, hildte vi ham ind, at en ung, meget riig Greken var dædelig forelæst i ham! det var mig, som skrev alle Kierlighedsbrevene; jeg satte ham Stævne i en Hauge uden for

Byen — o! vi har spist den Dumtian mange,
mange蒲dser!

Dumont. Det er ikke muligt.

Charle. Da er det dog stæet.

Dumont. Hans Fader skal være en
Mand af udmærkede Fortjenester.

Charle (icende): Ja, i Beaune fan-
fæe! blandt de Blinde er den Eensiede
Konge!

Dumont. Den Mand, som har af-
giort Sagen, kan ikke have villet bedrage
mig.

Charle. Ja, det skal jeg lade være
usagt, endstændt Du kan troe mig, Fader,
at Sonnen er ikke holdne Barer. — Vil Du
ellers høre en af den vtrige Hr. Betiset den
Ældres Geniestreger? Den er upaatværelig
sand, thi vi har loffet den ud af hans egen
yngste蒲ode.

Dumont. Lad høre.

Charle. Han var Borgemeester i
Byen, og der var intet Uhrværk paa det store
Torv.

Dumont. Nu? og saa?

Charle. Gaa lod han male em
Goelviser der.

Dumont. Det var jo meget for-
nuftigt.

Charle. Ja, hør fun videre. Male-
ren havde udstaffret Goelviseren paa alle
Kanter med Roser og Tulipaner og jeg veed
ikke hvad. Nu syntes Hr. Borgemesteren,
det var Synd, at al denne deilige Stads-
skulde være udsat for Regn og Elud, og især
Goelstein, som blegede Garverne af! Hvad
har han at giøre, Fader? — : han lader
sinuſt sætte et dygtigt stort Træstuuſ over
helle Goelviseren, for at bevare den. — Jo,
det er et flygtigt Hoved, og Sonnen slægter
Faderen paa!

Dumont (leer imod sin Billie): Ha!
ha! ha! — Men der kommer Din Geſter;
nu ingen saadan Snaf mere! man maa
ikke forubindtage hende imod den unge
Mand.

Charle. Hm! det behøver jeg ikke
at giøre. Kjender jeg Frieren ret, saa passer
han nok selv det!

Ørede Scene.

Dumont. Charle. Armantine. Balcour.

Dumont. Kom hid til mig, min
Datter? (til Balcour, som vil gaae): Hvor
vil Du hen, Balcour?

Balcour (sagte): Jeg frygtede for —

Dumont. Hvilket?

Balcour. At min Nærværelse skulde
være Dem til Uleilighed.

Dumont. Nei, tværtimod! Du har
stær jo nok, hvad Du har lovet mig.

Balcour (sagte): Hvilken Commis-
sion!

Charle (sagte til Balcour): Fristet
Mod.

Dumont. Min fiere Armantine!
Du ved, hvor høit jeg elsker Dig!

Armantine. Som jeg elster Dem,
min Fader!

Dumont. Du har da ikke Lyst til
at stilles fra mig?

Armantine. Nei, aldrig! aldrig!

Dumont. Det vidste jeg; og for
at staane os begge for denne Befyning,
har jeg ogsaa valgt Dig en Mand, som er
villig til stedse at blive hos os.

Armantine (saaer Dinene ned): Hvor
dan, min Fader? De vil — ?

Dumont. Endnu i denne Dag gis-
se min gode Datter til en lyffelig Kone.
— Du tier?

Armantine (fortogen): Min Fader. —

Dumont. Jeg ved, at Du elster
intet andet med Lidenstab, end Dine Bro-
ger; men Egen har en højere Bestemmelse
i Verden end at læse; denne Bestem-
melse maa Du opfylde, det befaler Fors-
nusien Dig, og verom beder Venstab og
faderlig Hierlighed. Alting er afgjort, og
Brudgommen kommer i Dag.

Armantine (sagte): O Gud!

Dumont. Du vil blive tilfreds med
det unge Menneske.

Charle (sagte til Armantine): Ja, Du
kan troe, det er en Eion Kegle!

Dumont. Han er vel vojen.

Charle (sagte): Som en Lægte!

Dumont. Og har et fint Ansigt.

Charle (som før): Som Melf og
Bred!

Dumont. Han er mild og venlig.

Charle (som før): Som en Biørne-
unge!

Dumont. Hellig.

Charle (som før): Som en Stald-
far!

Dumont. Og skulle der endog saa
være et og andet, hvori Du ikke syntes om
ham, saa er han meget lervillig.

Charle (som før): Som en Maul-
æsel!

Dumont. Kort sagt, i det Bred
jeg har faaet, skriver man mig til, at det

er et Menneste, som indtager Folk ved det
første Ord man taler med ham.

Charle (som før): At hans Rose
skurrer som Uglestrig, det skal Du ikke
regne.

Dumont. Og hvad forstanden an-
gaaer, saa forsikrer enhver —

Charle (som før): At det er et
Gaar!

Dumont. Hvad er det Du figer,
Monsieur?

Charle. Ingenting, Fader.

Dumont. Det vil jeg ogsaa raade
Dig.

Charle. Naar venter Fader denne
Herre fra Beaune?

Dumont. I det seneste til Middag.

Charle. Det vil blive Lige for Li-
ge: vi giver ham et Maaltid Mad, og
han os et Maaltid Katter.

Dumont (alvorlig): Charle! endnu
engang —!

Charle. O nei, nei, nei, Fader! bliv ikke alvorlig; saa er jo al Fornsiel-sen forbi!

Dumont. Kom med mig, Armantine.

Armantine (afsides, betragtende Bal-cour): Hvad jeg dog er ulykkelig!

Charle (sagte til Armantine): Aldrig forsøgt!

Dumont. Ja, fiere Pige, den Brudgom, jeg har bestemt Dig, er sikkert en brav Mand. Naar jeg ikke havde denne Overbevisning, mener Du da, at jeg vilde betroe ham Dig, som er mig saa udsigelig fier? Charle er en Galning: man kan ikke regne hvad den Gjæse figer. (til Balcour): Kom med, min Ven!

Armantine (med Smhed): Kom med, fiere Balcour!

Balcour (sagte): O Gud! er det mig da ogsaa muligt, at dølge min Smerte! (vil følge ejer.)

Fjerde Scene.

Galcour. Charle (holder paa ham)

Charle. O nei; bie lidt! — Naa,
hvad siger Du om dette Gjottermaal?

Galcour (med Zvang): Jeg? Jeg
har intet at sige.

Charle. Det giv Dig dog meget
ondt.

Galcour. Hvorfor skulle det giøre
mig ondt?

Charle (liffig): Hui! Du fan troe,
jeg har ganste gode Dine: Du elster min
Søster!

Galcour. Hvad tænker Du paa?

Charle. Som jeg siger: Du elster
hende!

Galcour (forlegen): Ja — jeg —
jeg elster hende — som Du selv elster hens-
de — det er at sige som en fierlig Broder
elster sinonne Søster.

Charle. Nei, nei, saaledes er det
ikke! Du skal sige: »som en brændende El-

ſter tilbeder ſin dyrebare Pige!" — det flim-
ger ganske anderledes, og er meget sandere.

Balcour. Hvad kan have bragt Dig
paa de Lanfer?

Charle. Ulleting!

Balcour. Siig mig det blot!

Charle. Du vil have en omſtænde-
lig Forklaring? vel! her er den! Mener Du,
jeg ikke har holdt Die med Dig i den Tid
jeg har været her, naar Du har underviist
mig og min Øster? For Exempel, Musik:
naar jeg sang, sad Hr. Balcour ganske
rolig, og rettede mig hver Gang jeg tog
feil; men begyndte Armantine først at la-
de sig høre, ja saa God Nat! saa var Du
strax ude af Tachten, og Dit Hierte banked-
de, saa den ene Vesteknap sprang op efter
den anden. Hvergang der kom et: "Caro
bene!" eller et: "Bell' idol mio!" i Arien,
fladdrede Dine Hine af Skolen, og sagde:
„Riere Armantine! jeg elſter Dig!" —
Strax expederede hun et ditto Hiefaſt, som
svarede: „Riere Balcour! jeg elſter Dig!"

— Har Dine se saabanne Samtaler med en Søster? hvad, min Ven? — Og Jordbeskrivelsen! hvordan gif det med den? Naar han blot saae paa Dig, strax tabde min gode Hr. Geograph sit Landkort, og i stedet for at tage det op igien, saa ledte han baaede om Venedig og Constantinopel i Armantines brune Dine! — Kan en Søster ogsaa forvirre En saaledes? hvad?

Balcour. Dersom Du troer mig forfængelig nok til at smigre mig med urimelige Drømme, eller utafnemmelig nok til at glemme hvad jeg skylder Din Faber — saa agter Du mig ikke.

Charle (i Balcour's Zone): Dersom Du troer mig barnagtig nok til at troe, at Dit Hierte er roligt, eller blind nok til ikke at see, at min Søster elster Dig — saa fiender Du mig ikke ret!

Balcour (meget urolig): Kunde jeg blot troe, at det Du siger, var sandt, saa —

Charle. Nu! saa?

Balcon. Saa vilde jeg for evig
forlade dette Sted!

Charle. Jo, det var et herligt Ind-
fald!

Balcon. Det siger jeg Dig, Char-
le: lader Du blot falde et eneste Ord om
disse Barnestreger, enten til Armanine el-
ler til Din Fader, saa satter jeg paa Die-
blifiket min Beslutning.

Charle. Du er større Barn end jeg!
fast Dig i min Faders Arme, og sig ham
hvad der ligger Dig paa Hiertet.

Balcon. Nei, nei! Jeg skal al-
drig glemme hvad jeg synder Din øble
Fader! han er min Ven, min Welgiser
og min Gætte! Naturen gav ham Met
til at bryde over hans Datter. Jeg bor
ære hans Billie. Mit Hierte er reent; det
kan aldrig quæle sin Erfiendtlighed, (sagte,
i det han saer ud): og det skal trods Kier-
lighed — om det endogsaa stulde briske der-
ved!

Femte Scene.

Charle; (lidt efter) Armantine.

Charle (allene.) Gaa Herren seger den Hemmelighedsfulde? Men bie Du fun! jeg skal pudse den paa Dig, som nof skal nosde Dig til at tale! — Der har vi min Øster! han gaar i dybe Tanke, stakkels Glut! det var Øier, om jeg funde komme til at lue lidt paa hende, inden hun seer mig. (Han smutter bag Rosenbuægen.)

Armantine. Hvor ulykkelige har en utidig Tilbageholdenhed dog ikke gjort os! Jeg har duigt Øster, som jeg burde have betroet til den bedste af alle Kædre: min forstilte Ligegyldighed har bedraget ham, og derfor troede han, at kunne bortgive min Haand, uden at saare mit Hjerte — — o, hvor han har taget fejl!

Charle (sagte): Det har jeg ikke!

Armantine. Jeg har da nu fun to Ting at vælge imellem: enten opoffre

Plichten for min Kierlighed, eller adlyde og bli-
ve evig — evig ulykkelig! (hun græder.)

Charle (afsides): Hun græder! nei,
nu er det nok! Laarer ere mig aldrig velkomne
Giæster, og naar Armantine græder, gier
jeg strax Slip paa mit Dalsgsprog: „Lad os
lee! (han gaaer frem.) Er Du der, Line?

Armantine (søgende at fatte sig): Jeg
maa delge ham min Sorg!

Charle. Vi har ingen Liid at spil-
de. Naa, hvad vil Du giøre?

Armantine. Min Plicht.

Charle. Og den er?

Armantine. Adlyde!

Charle. Adlyde? — Og Dit Hierge?

Armantine (tvungen): Er fuldfom-
men roligt.

Charle. Virkelig? ei, det fornær-
mig ret! (sagte): Hun forstiller sig ogsaa
for mig! de behandler mig begge to som
et Barn! hie kun, I skal faae det betalt!

Armantine. Hvad er det Du der siger?

Charle. At jeg er en Losse.

Armantine. G hvad Henseende?

Charle. Ih, jeg havde jo faaet det dumme Indfald at troe, at Du holdt en Smule af Balsour.

Armantine (forvirret): Af Balsour? Jeg?

Charle. Ja! men nu seer jeg nof, at jeg har taget feil. Du vil gierne gibtes med Junfer Betiset.

Armantine. Jeg?

Charle. Ja, ret Du! naa, naa, dølg kun ikke Din Glæde!

Armantine. Min Glæde!

Charle. Ja, jeg seer Dig allerede staae og parabere som Brud med en stor Bouquet i Brystet! O, hvor blodrød Du bliver i Ansigtet, hver Gang nogen gratulerer Dig, endstiondt Dit Hierte hopper af Glæde!

Armantine (grædende): Du er ret grusom!

Charle. Du græder? og jeg troede det skulde fornøie Dig.

Armantine. O, Du veed ikke —!

Charle. Dersom Du havde elsket
Balcour, som jeg troede, saa funde jeg —

Armantine (hastig): Hvaad funde
Du — ?

Charle. Ingenting! ingenting! (ef-
terabende Armantine): „Dit Hierte er fuld-
kommen roligt!”

Armantine. Af!

Charle. Det gør mig kun ondt for
ham, den stakkels Balcour!

Armantine. Hvorfor det?

Charle. Jo, thi han kan ikke sige
som Du: „mit Hierte er fuldkommen roligt!”

Armantine. Fortlar Dig.

Charle (hvidstende): Han er forel-
fæt!

Armantine (rett): Balcour!

Charle. Dødelig placet!

Armantine (sæer Vinene ned): G
hvem da?

Charle (leende): Ja — jeg vil ikke
sige som Figaro: „i Deres formynders
Myndling!” men jeg funde sige —

Armantine. Hvilket?

Charle. „J min Faders Datter!“

— Ha! ha! ha!

Armantine (med nedslagne Hine):
Det har han dog aldrig sagt mig.

Charle. Af Delicatesse. — Du er
riig, og han er fattig.

Armantine (frygt): Hvad siger
det?! Hvormeget stølder jeg ham ikke:
Mandsbannelse, Talenter, Alt!

Charle. Utsaa elster Du ham da?

Armantine. Ah, fiere Charle! —

Charle (i samme Tone): „Ah, fiere
Charle!“ — Naa, var jeg hævngierrige,
hvor jeg skulde straffe Dig for Din Mis-
tro! Men nu har jeg ikke Stunder til at
skænde paa Dig — jeg maa tiene og hiele
paa Dig!

Armantine. Hvad kan Du giøre
for mig?

Charle. Gætte en vind for Dit

Gjøtermaal med Monsieur Ricodemus de
Betiset!

Armantine. Skulde det være muligt!?

Charles. De Kierlighedsbreve jeg skrev til Løffen, medens jeg var i Skolen, har bragt mig paa et Indfald: jeg er vis paa, at han tiender min Haand igien — lad Du mig styre Intrigu'en. Jeg skal nok giøre ham fied af at være her længe. Nu maae vi først have gjort det Rødven-digste.

Armantine. Og det er?

Charles. At slaae en Greg over alle Formaliteter, og sige Balsour, at Du elsker ham.

Armantine. Jeg, Broder?

Charles. Ja, netop Du!

Armantine. Det tor jeg aldrig!

Charles (lidt vred): Ja, vil I slet ikke slaae mig bi, saa lader jeg jer segle Geres egen So! —

Armantine (flapper ham paa kinden): Maa, bliv ikke vred, kiere gode Charle! —

Charle (smilende): Hm! hvad dog ikke Haabet kan gisre Pigerne venlige!

Giette Scene.

Armantine. Charle. Dumont. Balcour.

Dumont. Kom, kiere Men! det vil ikke være længe, inden vi har min Svigersøn her; hans Tiener kom for et Dieblif siden. — Min Datter maa dog vide hans Komme lidt i Forveien; see nu til, at Du kan tale hende tilrette. Jeg troer ikke Freden.

Balcour. Men hvad kan jeg vel gisre?

Dumont. Bliv her blot: det beder jeg Dig om.

Balcour (sagte): Hvilk'en Mine!

Charle (sagte til Armantine): Der er Fader; begynd med at hede om Opsættelse.

Dumont. Kære Armandine! Hr.
Betiset vil snart være her; jeg harber Du
vil tage imod ham som den Mand, hvis
Brud Du skal være i Aften.

Charles (sagte til Armandine): Nu frist!
Armandine. Jeg ærer min Faders
Wille; men jeg fiender ogsaa hans Omhed
for mig, og af den tor jeg haabe Alt!

Dumont. Forklar Dig bestemtere,
mit Barn.

Armandine. Dengang De før talde
til mig om dette Givtermaal, bandt mit
Forundring ganse min Lunge, og De kunne
de rigtig nok antage min Launshed for et
Gamtykke.]

Dumont. Nu da? —

Armandine. Jeg har aldrig seet
den Herre, De bestemmer mig til Mand,
og — (i det hun seer paa Balcour): for at
elste hinanden maa man være noie fiendte.

Dumont. Naar han nu kommer,
gjøre J jo Gefiendstaf.

Armantine. Dertil udfræves sang
Lid, min Fader!

Charle (sagte til Armantine): Bedre
endnu!

Dumont. Du veed iffe, hoor hier-
teglad jeg vil giøre Dig.

Armantine. De drommer iffe om
den Hiertesorg De vil volde mig!

Dumont. Jeg ønsker Din Lykke.

Armantine. Den vil De forstyrre!

Dumont. Hvortil vilde Din Eiges-
gyldighed føre Dig?

Armantine. Hvortil vil Dereß
Strenghed føre mig?

Dumont. Til blid Tilfredshed.

Armantine (med et Øiekaft til
Balcour): Deni, kære Fader! til sorgelige,
frugtesløse Saen!

Dumont. Naar Du først var givt,
saa kom Du tidt til Paris; husk paa: Etue-
spil, Baller, alle mulige Slags Gorlystel-
ser --

Armantine. Alle disse støiende
Glæder fan aldrig friste mig. Maar jeg
søgte den fande Lykke, saa fandt jeg den
stedse her: i min gode Faders Arme!

Balcour (sagte): O, Armantine!
Dumont. Du rører mig, mit Barn
— og jeg er bange for, at jeg har gjort
en Dumhed.

Charle (hopper i Beiret af Glæde):
Du har gjort en Dumhed, Fader? o, det er
herligt! det er herligt!

Dumont. Hvad! er det herligt,
siger Du? hvorfor er det herligt?

Charle. Jo, for naar jeg nu kom-
mer til at begaae en lille 'en, saa har Du
intet at lade mig høre!

Dumont. Nu er det ikke Liid at
søge: jeg har forpligtet mig til, enten at
give Beriset Armantine, eller udbetale ham
en betydelig Sum Penge.

Armantine. Wilde De da for en
ussel Fordeels Gylb opoffre Dere's Datters
Lykke? — O, min Fader!

Dumont. Godt, godt, Barn! saa
græd dog ikke! (sagte til Balcour): Min
Ven, jeg kan umuligt imodstaae den arme
Wiges Laarer. — Du er holdfndig —

Balcour (sagte): Jeg holdfndig!

Dumont. Læl Du med hende.

Charle (sagte): Jo! Gader henven-
der sig rigtig nok til den Rette!

Dumont. Armantine, jeg lader
Dig være alleen med Balcour.

Charle (sagte): Belgfort!

Dumont. Lad ham læse i Dit Hjerte.

Charle (sagte): Gode Raad!

Dumont. Hør opmærksom paa Mit
hvad han siger Dig.

Charle (sagte): Og giæt Mit hvad
han ikke tor sige!

Dumont. Charle, kom Du med mig.
(Han omfavner sin Datter.) Min Armantine,
jeg stoler paa Din Hengivenhed. (I det han
trykker Balcourses Haand): Min Ven, jeg ven-
ter Mit af Din Fver.

Charle (sagte til Armantine): Frist
Mod! (til Balcour): Vær nu ingen Losse!
Dumont (i det han gaaer): Naa!
kommer Du med, Charle?

Charle. Her er jeg, Fader! her er
jeg! (sagte): Der haaber jeg da, at Fader
har sat Gedebukken til at være Gardner!
(lober ud efter Dumont.)

Gyvende Scene.

Balcour. Armantine.

Balcour (sagte): Hvordan skal jeg
holde hende min Kierlighed?

Armantine (sagte): Hvordan skal
jeg tilstaae ham min Æmhed?

Balcour (spielbende): Grofen! jeg har
her faaet en Commission —

Armantine. Som De gjerne forretter.

Balcour. Troer De virkelig?

Armantine. Ja, hvad andet?
Deres Hierte er siærft og roligt. Hvorles-
des skulde De da funne giore Dem noget

Regreb om de Dvaler, hvortil man førommer mig?

Balcour. Måske overdriver Dere's Nobildningskraft dem ogsaa.

Armanline. Ligesom Dere's Liges gyldighed støtter Billedet.

Balcour. Milsaa troer Armanline, at jeg er usædlig?

Armanline. Jeg vilde kun altsaa for gjerne troe det Modsatte; men —

Balcour. Men? tæl ud!

Armanline. Den strenge Philosophie —

Balcour. Styrer Mandens Håndlinger, men — den foranbrer ikke hans Hjerte!

Armanline. Nu vel, saa saar mig da oprigtigt: hvad har jeg tænke om min bejiente Frubgom?

Balcour. Den Mand, Dere's Gader vælger Dem, maa være stolt af sin Lykke.

Armantine. Han burde sige at behage mig.

Balcour. Det vil han ogsaa.

Armantine. Han veed, at min Fader er riig: — derfor er det han frier til mig!

Balcour (med Ømhed): Han vil faae Dem, at see, smukke Armantine! — og behoves der mere for at elste Dem?

Armantine (rødmende): Man skal
de ikke gaae langt, for at finde et Bevis
paa det Modsatte.

Balcour (henreven): Oh! — (fæ-
tende sig): Hvad vilde jeg have sagt!?

Armantine (efter et Ophold): Bal-
cour! De veed hoor hoit jeg agter Dem!

Balcour. O, men De veed ikke,
hoit hoit det glæder mig!

Armantine (med Sid): Det er ikke
min Skyld! — (Balcour slaaer Minene ned,
— hun vttres nogen Misfornielse; efter et Ops-
hold bliver hun ved): Balcour!

Balcour. Grefen!

Armantine. Tør jeg giøre Dem et Spørgsmaal?

Balcour. Gierne.

Armantine (forlegen): Har De aldrig — fiendt Kierlighed?

Balcour. Hvad spørger De mig om?

Armantine. Gvar mig oprigtigt!

Balcour (langsom): Hidtil har mit Hierte —

Armantine — Trods dens Magt,
— men, alting kan forandres. Hvis De nu engang kom til at elſte, hvad vilde De da giøre?

Balcour. At! er den Ulykkelige vel ståbt til Kierlighed?

Armantine (med Barne): De ulykkelig!? og De tør beflage Dem over Gieben? Hoor De er ubillig, Balcour!

Balcour. Den har rovet mig saas meget!

Armantine (fyrig): Kan det, den har rovet Dem, nogensinde opveie hvad den har lader Dem beholde? Ulykken

Fan styrte os i Ned, bresse os Rang og
Høihed, men over vore Dyder formaær
Sfiebten intet! de ere vort Hiertes Riig-
dom! Naturen stienede Dem Skatte, som
Intet fan udtemme! — Et Hierte som De-
res, Walcour! — et Hierte, som fortjende —!
(hun standser, men beholder hans Haand inden
i sin).

Walcour (sagte): O Gud! hvilken
Kamp!

Armanbine. Er det Dem, som
Har rømme over, at De er Uretfærdighedens
Offer? O, Deres Vanheld maae have lært
Dem, Walcour, at den ærlige Mand vel
Fan forfolges af de onde, men at de Gode
aldrig forlade ham!

Walcour. Hædde Deres ædelsmodige
Fader ikke været —

Armanbine. At giøre Wel ep
hans Glæde. De veed ikke, hvor heist lyk-
elig han føler sig, ved ganste at kunne bes-
handle Dem som Son.

Valcour. Jeg veed hvad jeg styrke ham.

Armantine (rodmende): Men De veed ikke, hvad De funde komme til at styrke ham! — (Et fort Ophold, hvori deres Hine medes, da begge staar dem op paa eengang. — De see til den anden Side, og staar maalsoe og i heftig Bevægelse.)

Armantine (affides): Han forstaaer mig ikke!

Valcour (ligeledes): Nei, det undholder jeg ikke!

Armantine (føgende at fatte sig): Min Fader holder overmaade meget af Dem. —

Valcour. Derpaa giver han mig daglige Prover, og —

Armantine (afbryder ham med Fiinshed): Og hans Børn tænke ligesom han!

Valcour. Kun min evige Elfiendelighed kan afbetele — !

Armantine. Det glæder mig saa inderligt, naar jeg hører ham sige til Dem:

(meget smt): „Balcour! jeg elſter Dig!”

Balcour (affidet og urolig): Hvad
er jeg!? —

Arman tine. Hvor mange Kierstegn
vittede han Dem ikke i Saar Aſtes! hukter
De dei?

Balcour (i heftig Sindsbevægelse):
Sa, — Guden! —

Arman tine. Han tog Deres Haand,
faaledes, og sagde til Dem, i det han tryk-
fede den: — „Raar jeg ſiger, at jeg elſter
Dig, føler Du da ogsaa dette Ord i ful-
ſinde Ghyfe? — forſtaaer Du mig? —
Balcour! ved at virke for Din Lyksalighed,
troen jeg at betrygge min egen! Vær op-
rigtig! Hvis det ſtaaer i min Magt at giøre
Dig lykkelig, ſaa fael! og vær overhydet
om at jeg — !” — (med Henrykelse): Di —
Deres Dine fyldes med Zaarer! Balcour!
— —

Balcour (ſøger at fatte ſig): Dereſ
Faders Godhed vorde mig ſaa heftigt, at —

Armantine. Af! det var min
Fader, som rørde Dem?!

Walcourt (med mere Fasthed): Kunde
jeg givre mig hans Høiagtsme uverdig, saa
vilde denne Fælffe dræbe mig!

Armantine. Hør mig, Walcourt.
— De eier min Faders udeelte Fortrolig-
hed, og De fortienet den; nu vil jeg give
Dem et Bevis paa min. — Vær De min
Skiebnes Dommer: jeg giver Dem fuld-
kommen Raadighed over min Haand. Ad-
spørg hørken Rang eller Rigdom i Det
Vælg De gør; frøgt intet af min Fader.
Maar han seer mig for sine Fædre, vil
han ikke modståe mine Bonner. Det maa
falde Dem let at læse i mit Herte — naar
De fun vil det! Bliver jeg ulykkelig, saa
er ene De Skyld deri — og de Rag, De
vil komme til at føle berover, skal hævne
mig; men — hvis De stienker mig en
Brudgom, som fortienet min hele Hmhed,
saal vil De selv komme til at nyde det

Gode De har stiftet — og min Lykosalighed
skal være Deres Løn!

Balcour (afsides): O, min For-
nuft! —

Armantine. Jeg gaaer nu, og las-
der Dem eftertanke det. — Lev vel, Bal-
cour! — Den stakkels Armantines Skuebue
er i Deres Hænder. Inden De giver mit
Hjerte bort, saa husk paa: at uden Kierlig-
hed er Neglestab en Marter; men naar Kier-
lighed knyter Baandet — o! saa er det
Himmelnen paa Jordens! (gaaer.)

Kattende Scene.

Balcour (allene, i den heftigste
Sindabevægelse): Hvad skal jeg gøre!? —
O Gud! min ærbdige Laushed har rort
denne tilbedelige Piges Hjerte: hun elster
mig! jeg kan ikke tvivle derom. — Og jeg
skulde stode Lykken fra mig? — Hvad siger
jeg!? henbes Fader er min Belgiorer! han
har skienket mig sin Lilliid; kan jeg misbruge
den? Aldrig! nei, aldrig!

Niende Scene.

Charle. Balcour,

Charle (lobende): Han er kommen!
han er kommen! — Naa, hoordan los Din
Samtale med min Søster af?

Balcour (uden at see eller høre ham):
Ja, det er afgjort! —

Charle (forundret): Hvad er afgjort?

Balcour (som før): Hun elsker mig! —

Charle. Det sagde jeg Dig jo nof.

Balcour (som før, med fasthed):
Jeg har fun een Beslutning at satte! —

Charle. Og den er? Lad høre!

Balcour (som før): Den vil koste mig
meget! —

Charle (leende): Da seer jeg dog
just iffe, hvori Bekostningen kan stiffe!

Balcour (som før): Og kan jeg vel
ogsaa bestemme mig, der til? —

Charle. Det kommer an paa en Præs-
ve! — Hvad svarede min Søster Dig?

Balcour (som før, bestemt): Ja! —

Charle (leende): Ja? Aha! har hun begyndt med at sige Ja og vil blive saa ved, saa bliver I to snart enige.

Walcour (vil gaae.) Afsted!

Charle (stiller sig i Vejen for ham): Hvorhen da, om man kan spørge?

Walcour (commende til sig selv): Ah!
— Er det Dig, Charle?

Charle. Fortæl mig, hvad der er hændet:

Walcour (forvirret): Omfaa mig,
Charle! —

Charle. Gaa Du er da ret hiergeglad?

Walcour. Lev vel, min Ven! lev vel!
(han gaaer lidenskabelig ud.)

Tiende Scene.

Charle (allene, leende): Som jeg mærker, er en forelsket Philosoph ligesaa gal som et andet syndigt Adamsbarn, der har figget en kion Wige for dybt ind i Dinen!
— Nu skal vi da til at have gjort Geig-

neur Nicodemus Betiset lidt gal i Parrykken! Naar Fader lærer at fiende Guglen ret, saa vil han snart see hvad der er ved hant at hente, og fortryde Risbet; og — skulde det ikke treffe ind, saa skal snart et Brev og en Forklædning frøne Børket. — Men om han nu fiende mig? Ha, poffer heller! Læs ikke Parrykkerne: i Paris fan man tidt ikke fiende det Gruen! immer den Morgen, som man har været meget noie bekjendt med Aftenen før! — Utsaa fra den Kant fan jeg være temmelig relig. Men hvad vil Fader sige? Gjænde! — Ja, men saa svare jeg: „Fader! er det da Gynd at narre en indbildst Dosmer?“ Min Øster og min Ven elste hinanden; naar jeg nu foreener dem ved et heldigt lille Puds — ih! saa tiener jeg jo baade Kierighed og Naturen! (Han klapper i Hænderne.) Lydig! lydig! min Plan gaaer an! (Han løber trællende ud.)

A u d e n A c t.

(Samme Decoration.)

Foerste Scene.

Dumont. Nicodemus de Betiset; (strax efter)
Charle.

Betiset. Ma! Deres Datter, Gij
gerpapa! hoor er hun da henne? hoor er
hun?

Dumont. Jeg troede at finde hem
de her.

Charle (sagte, i det han kommer):
Der har vi vor Original! (bulkende): Der
res Ziener, Hr. Nicodemus de Betiset!

Betiset. Ah! — Mig synes jeg har set Ham før i Paris, lille Mand?

Charlie. Ganske rigtig, store Mand!

Betiset (sagte): Hvad gør den Døgenigt her, Svigerpapa?

Dumont. Hvad han gør her? Det er min Søn.

Betiset. Ja saa! — Skal han da blive her i huset? her?

Dumont. Jeg haaber ja.

Betiset (stodt): Ja, for det er ikke alle og Enhver, som staer mig an, maa De vide!

Dumont. Det gør mig ondt.

Betiset. Altsaa er det dette lille Burhoveds Søster jeg tager til Kone?

Charlie. I det mindste er det hengende De har lyst at faae til Kone.

Betiset. Er hun ogsaa mørkhaaret?

Charlie. O, meget mere end jeg! men hvorfor spørger De ellers derom?

Betiset. Jo, for jeg kan ikke lide andre end Blondiner.

Charle (sagte): Det maa jeg skrive
bag Dret!

Betiset (bliver ved): Og jeg har saa
mine Marsager.

Dumont. Maa man ikke vide dem?

Betiset. Na jo saamæn! Hvorfor
ikke? Jeg har altid hørt, at de lysshaare-
de Gruentimmer skal være de frommeste og
spagfærdigste, — og jeg vil være Herre i
mit Huus, det vil jeg! — Men hvor bli-
ver Dereß Datter af, Gvigerpapa? Saer
man hende da ikke at see, den gode Maun-
meselle?

Dumont. Lidt Zaalmodighed.

Betiset. De maa vide jeg er al-
drig vant til at bie, er ikke jeg! Det viser
jo paa min Ære og Samvittighed slet in-
gen Respect — og Respect maa hun vise
mig, for jeg vil være Herre i mit Huus!

Dumont (sagte): Hvilket Menneske!

Charle (sagte): O, det er kun lidt
Fader!

Betiset (leende): De skulde kun vide,
hvordan alle Skjønhederne i Paris
rendte efter mig! ha! ha! ha!

Charles. Nei, virkelig?

Betiset. Ja, de har reent for dærvet
mig.

Charles. Hm! hm! hm!

Betiset. De løb efter mig i Sko-
fetal!

Charles. Eha!

Betiset. Hvor jeg gif, vare de Fau-
dens Løse i Hælene paa mig!

Charles. Naar min stakkels Gøster
hører det, o, saa daaner hun vist!

Betiset. Hm! hun kan gierne staae
sig til Taals: hun skal dog blive min kie-
re Kone, naar hun fair lader være at
hoomode sig deraf.

Charles. Det har vel ingen Mod.

Dumont (sagte): Hvad skal jeg gise
med det gale Menneske?

Betiset. Men sig hende ogsaa, at
det maa naturligvis ørgre saadan en Peer-

son som mig, naar jeg seer, at min Kiers
lighed ikke bliver besvaret.

Charle. Det forstaer sig!

Dumont (sagte): Vi maae have en
Ende herpaa! (heit): Charle, gaae ind og
sig til Din Soster, at jeg besaler hende at
komme herud.

Betiset. Det kan jeg false at tale!
— Man maa vænne hende til at lystre
Commando, for jeg vil være Herre i mit
Haus!

Charle. Ja vist! at lade Junfer
Nicodemus de Betiset staae og vrante paa
Audient's under naben Himmel, det viser
paa min Ere og Gamvittighed slet ingen
Respect!

Dumont. Saa gaae dog!

Charle. Jeg flyver, Fader! (kan
lober ud.)

Anden Scene.

Dumont. Betiset.

Dumont. Vi ere allene; tillad mig nu, at tale aabenhiertigt med Dem.

Betiset. Hvad vil De mig?

Dumont. Min Datter er opdragen her paa Landet; hun er bliid og besteden. —

Betiset. Naa? og hvad saa mere?

Dumont. Den Tone, det Væsen, den Dragt, fort sagg: alt hvad man nu omstunder falder Smag og sin Lebemaade, og som dog i Grunden virkelig ikke er andet end Latterligheder og —

Betiset. Latterligheder? Bah! det er noget, som Svigerfædrene ikke forstaaer fig paa!

Dumont. Alle disse overdrevne Morder —

Betiset. Det er Floden af Paaflaedning! Saaledes seer næsten alle de Pa-

riffte unge herrer ud: jeg er en Mand
comme il faut!

Dumont. Jeg vil ikke trættes med
Dem; men saameget veed jeg, at dette
bliver aldrig Maaden at vinde min Dau-
ters Herte.

Betiset. Møttrene seer med andre
Dine end, Fredrene. Jo, jo, jeg fiender
Wigerne; de kan altid godt side en Karl,
som er paa Moden, og min Skædder veed
Veien til Wernes Hierter!

Dumont. Ja, mig synes rigtig nō,
De har Skædderen mere at tække end Ma-
turen, og jeg siger Dem forud, at saaledes
som De nu er flædt, vil De meget misha-
ge min Datter.

Betiset. Desværre for hendes Smag!
jeg er danned, og jeg kan ikke lade mig
søbe om for hendes Skyld!

Dumont. Da synes mig dog, De
burde søge at giøre Dem yndet.

Betiset. Naar hun faaer mig at
see, faa både ynder og elster hun mig
nō; det har ingen Næd.

Dumont. Det vil nu snart vise
sig, thi der kommer min Datter.

Eredie Scene.

Betiset. Dumont. Charle. Armantine.

Charle (sagte til sin Gøster): Svar
iffe et Ord, men lad mig raade. (høit):
Min Gøster! Du seer her Hr. Nicodemus
de Betiset, Din tilkommende Mand.

Dumont. (til Armantine): Hils ham
dog.

Armantine (neier ganße foldt.)

Charle (sagte til Betiset): Hvordan
synes De om hende?

Betiset. Hm! af en Brunette er
hun ret passabel.

Charle. Hvad hun er lykkelig, at
hun finder Deres Difald!

Betiset (bukker adskillige Gange):
Græken! — (han vender hende pludselig Ryg-
gen, og gaaer hen til Dumont): Men, Sviger-
søpa! er det ikke bedre, at jeg hier med

at complimentere hende, indtil Bryllupsgrise
sterne ere forsamlede?

Dumont. Som De selv behager.

Charle. Nei, nei, gør det kun nu;
man kan jo altid siden udbede sig et Da
Capo.

Betiset. Ja, ja, da! (han begynder
etter at bukke.) Großen — (han bryder igien
af, og figer til hende med lidighed): Men saa
fee dog paa mig!

Charle. Hvorfor det?

Betiset. Sun maa jo see Actio-
nen — og desuden vil jeg have, at man skal
lystre mig, for jeg vil være Herre i mit
Hus!

Charle. Naa, Hovedet i Beiret, Ar-
mantine!

Armantine (seer haanlig paa Betiset.)

Betiset (bukker etter.) Großen!
Seer De hitt diamantspillende Soel oppe
paa himmelsens azurblaue Bue? den er sken-
og herlig, men ah! den fordunkles dog
ganste af Deres Skjønhed. Spørger man

mig, hvorledes jeg vil forsvare og forsøgte denne Sætning, saa svarer jeg: Jo! thi paa Himmelten er der fun een Soel, men Grøften — (til Charle): Hvad — hvad var det nu hun hed?

Charle. Armantine.

Betiset (bliver ved): Men Grøfen Armantines Dine ere to Gole! — (ganste indtaget af sig selv): Raa! hvad siger De nu? var det ikke smukt?

Charle (ganste alvorlig): Sig mig ret oprettigt: er alt dette virkelig af Deregs egen Fabrik?

Betiset. Ju st ikke ialtsammen; — men de to Gole, de er ganste mit eget vært.

Charle. Det er sublimt!

Dumont (sagte): Rei, længer holder jeg det ikke ud! (til Betiset): Bliu ikke vred, at jeg forlader Dem et Diblik; jeg har nogle Forretninger —

Betiset. Gaae De fun, gaae De fun! jeg tager det ikke ilde op.

Dumont (sagte): Som det lader
kommer jeg til at betale Risbet, thi det er
en utaalelig Knægt! (gaaer.)

Fierde Scene.

Urmantine. Betiset. Charle.

Charle (sagte til sin Søster): Svar
ham ikke et Ord, forend jeg er gaaet. (til
Betiset): Naa, Hr. Svoger, nu maae vi
tænke paa at forneie os noget ved dette
Bryllupsgilde.

Betiset. O ja, lad os det.

Charle. Det funde være moersomt,
at spille en lille Comedie, men siden det er
for sildigt taget, saa lad os lege Ordsprogs-
legen. — De er jo med?

Betiset. Om jeg er med?! ved
Brylluppet? — Jeg er jo Brudgommen.

Charle. Jeg taler om Ordsprogs-
legen.

Betiset. Om Ordsprogslegen?

Charle. Ja; har De aldrig leget
med med?

Betiset. Jeg leger aldrig. Jeg er
intet Barn.

Charle. Ih, det er ingen Barnes-
teg; det er en Slags Comedie, hvori en-
hver spiller sin Rolle.

Betiset. Ja, det er en anden Sag;
Saa er jeg med. Jeg er en stor Prisat-
theaterhest.

Charle. Ja, De seer ud til det.

Betiset. Jeg recenserer — jeg kan
fætte mig i Stillinger — og givre Grimas-
ser!

Charle. O, bravo! — Men hvad
for et Ordsprog skal vi nu vælge? —

Betiset. Det vred ikke jeg!

Charle (tager sin Brevtasse frem.) Bie-
sids, nu vil jeg skrive adskillige op, og faa
fan De selv værige. (Han sætter sig paa en
Steenbænk.)

Betiset (til Armantine): Destobedre!
nu har han noget at bestille; faa fan

vi tale i No sammen saalænge. Siig mig
nu forst: hvordan synes De om mig?

Charle (skriver): „Gruenen blandt,
binnen frank!“ — „Man skal ei stue hun-
den paa Haarene!“ — „I Narrehætte ere
Tanferne lette!“

Betiset. De sværer ikke, Grøken?

Charle (som før): „Tanfer ere told-
frie!“ — „Bedre at tie end svare ilde!“ —
„Alt have Tand for Tunge staarer vel hos
Gamle og Unge!“

Betiset. Jeg stienker Dem mit
Haand, mit Herte, min hele Person!

Charle (som før): „Selvbuden Steg
stinket!“ —

Betiset (til Charle): Hvad er al-
det for Gladder han sidder der og ram-
ser op?

Charle. Jeg? Jeg skriver Ords-
sprog.

Betiset. Ja saa! — (til Armandine):
For det første skal De blive den lykkeligste
Kone i helse Verden.

Charle (scrivende): „Love er ærligt,
men holde er besværligt!“

Betiset. Jeg kan ellers ikke begris-
be, hvordan min Onkel har faaet Dem op-
snuset.

Charle (som før): „Støverhunde
har gode Næser.“ — „Gode Varer sælge
sig selv.“

Betiset. Nøk er det: nu hører De
mig til.

Charle (bliver ved): „Du skal ei
sælge Huden, forend Du har studt Biørnen!“

Betiset. Og jeg skal sige Dem
saamange smukke Ting —

Charle (som før): „J Gaafehoveder
er der kun lidet Hierne!“

Betiset (seer arrig hen til Charle):
Han forstyrrer En, det Menneske! — (til
Armantine): Thi endstioende min Onkel er
et reent Gæ —

Charle (som før): „Æblet falder
ikke langt fra Stammen!“

Betiset. Nei, hør! — (bliver ved): —
Og jeg rigtig nok altid har været hos ham —

Charle (som fort): „Lige Barn lege
bedst!“

Betiset. Saa har jeg dog Forstand
for fire.

Charle (som fort): „Selvøes fin-
ker!“ — og „Mianende Kat tager ei mange
Muus!“

Betiset. Han driller mig! — (til
Armantine): Og De faaer i mig en extra-
ordinair Person til Mand!

Charle (som fort): „Skere Herre!
Møgt Dere's Næse for Lyset!“

Betiset, (som idelig med Harme har
køttet om til Charle, bliver nu aldeles utaalmos-
sig): Men hvad vil De vel sige med Dere's
Næse og Dere's Lys, om jeg maa spørge?!

Charle. Ei, men bliv dog ikke vred,
Gnoger Betiset! Jeg striver jo i al Ustø-
dighed Ordsprog.

Betiset. Jeg gider ikke høre den
Wolfsnaf! — (halvsagte); Paar Brøderen los-

her Munden som en Kiep i et Hul og Gesteren er saa stum som en Kist. (heit): Nea,
Groken! faaer jeg noget Svar?

Charle. Hvorpaa? — De har jo ikke
spurgt hende endnu.

Betiset. Ikke? — Groken, elster
De mig?

Armantine (rygger paa Hovedet.)

Charle. Forstaer De? det er saa-
meget som Zei!

Betiset. Nei? — Gaa? — Da
haaber jeg dog, De vil komme til at elste
mig?

Armantine (rygger paa Hovedet).

Betiset. Hvad vil hun nu sige
med det?

Charle. Efter min Forklaring:
atter Zei!

Betiset. For Ganden! da maa
hun ogsaa være forbundet fræsen! Hun
skal bie længe til hun finder en Mand som
mig!

Charle. Det siger jeg med! Men
Mylffen er: hun forstaar sig slet ikke paa
Kariæcer.

Betiset. Men hørfor taler hun
ikke? — Er hun dum?

Charle. Af Blufærdighed. — Bie
sigt, saa skal jeg støffe Dem hendes sande
Hiertens Mening at vide. (Han tager Ar-
mantine assides, og hvilfør til hende): Jeg
gaaer min Rei; hold Du ham nu med
Selstab, at jeg kan faae Stunder til at
give ham Raadestødet. (Han gaaer tilbage
til Betiset, og siger i en modfalde Zone):
Hierte Hr. Evner! det givt mig inderlig
und, men hun siger reentub, hun kan slet
ikke vide Dem.

Betiset. Bah! bah!

Charle. Men forvivs ikke herfor.
Det var nok blive godt!

Betiset. Nei, jeg forvivler ikke
for saa lidet!

Charle. Saa lidet? — Jeg troede,

at hendes Dines to Gole havde sat Glo
paa Deres Hjerte?

Betiset. Nei, det er kun Narre,
som saadan strax fænger Fyr.

Charle. Brænder De da ikke?

Betiset. Nei! Hun har rigtig nok
et Par ret smukke Dine, men der skal
mere til hos mig!

Charle. Na Gnaf! Jeg seer jo nok,
at De fortærres af Skierlighed; De staaer i
lys Lue. Jeg raaber Brand!

Betiset. Hvad! jeg troer den
Knægt gior Nar af mig!

Charle. Brand! Brand! Brand!

Betiset. Han er en Nar! en Albes-
fat! en Nar!

Charle (lobende omkring): „Kragen
raaber altid paa sit eget Navn!“ Det Ords-
sprog vil vi lege! — Brand! sluf! Brand!
Brand! (Han løber ud.)

Femte Scene.

Betiset. Armentine.

Betiset. Deres Hr. Broder giorde meget viselig i at smore Hæle, thi ellers skulde jeg — !

Armentine. Vi ere nu assene, min Herre. —

Betiset. Naa! endelig faaer hun da Laasen fra Munden!

Armentine. Lillard mig at tale ganse aabenhiertigt med Dem.

Betiset. Bidde jeg ikke nok, at det var den Strik, som hindrede Dem fra at sige, at De elster mig!

Armentine. De søger feil. — For at staane Deres Egenfierlighed, vilde jeg ikke i min Broders Mærværelse sige Dem, at jeg hverken kan elste eller ægte Dem.

Betiset. Hvorfor ikke, om jeg maa spørge?

Armentine. Fordi jeg elster en anden.

Betiset. Hvaab! — Det var rene
Ord for penge!

Armantine. Jeg troer viss, De
har for megen sin Følelse til at ville paa-
staae —

Betiset. Men Lovstet, Forskrimni-
gen! —

Armantine. Min Gader skal flyve
Dem Deres tilbage — og De er sikkert alt
for ædelmodig til, at De ikke skulle folge
hans Exempel.

Betiset. Nei! jeg flyver intet tilbage!

Armantine. Hvordan! skulle Egens-
nytte — ?

Betiset. Nei, det er ikke Egennytte
men — men jeg er vis paa, at De
vil nog elste mig med Ziden.

Armantine. Da er jeg ganste
vis paa det Modsatte!

Betiset. Lad os fun give os først,
saar kan vi altid siden tale om det.

Armantine. Og De stammer
Dem ikke?

Betiset. Hvorfor skulde jeg stamme mig?

Armantine. Hiertet laber sig ikke befale.

Betiset. Det bryder jeg mig kun lidt om. Jeg har Deres Faders Haand for, at De skal være min Kone, eller —

Armantine. Troe ikke, at det Lovste min Fader har givet Dem, nogensinde kan forandre min Beslutning: den er fast og uigienfaldelig!

Betiset. Hvordan har da han baaret sig ud, for at behage Dem, han, som De elster?

Armantine. Han er elskværdig: med det Ord er altting sagt.

Betiset. Hvad er da jeg?

Armantine. De? — De ~~er~~ Hr. Betiset!

Betiset. Ja, det er jeg, og det gør jeg mig til af! Jeg er af stor Famille. Men hvad vil den Herre her paa mine Enemarker? Han har Uret!

Armantine. Den man elster har
aldrig Hret! (gaaer.)

Gjette Scene.

Betiset (allene.) Ih! men — det er
jo ret at være grob: — Hun figer reentud,
at hun vil ikke have mig: mig, som sif
Kierlighedsbrevet i Paris! — Hvad skal jeg
nu sige til alle dem, som veed mit Frieri?
— Det er da ogsaa saa ørgerligt! — Den
rigtige Pige lod jeg ogsaa fare, hun, som var
saar deiligt, og som jeg aldrig har seet, og
som elskede mig saa umenneskelig! — Død
og af Ulykke! jeg funde græbe af Arrigs-
hed! — Og hvad vil min høistærede Fa-
milie sige, naar jeg kommer hjem uden
Kone!

Gyvende Scene.

Betiset. Pierre.

Pierre. Er det Dem, som hedder
Hr. Nicodemus de Betiset?

Betiset. Ig, det er mig.

Pierre. Jeg sluttede mig strax til det af Herrens Ansigt.

Betiset. Hvad vil Du mig?

Pierre. Det kan denne Brevslap fortælle Herren.

Betiset. Fra hvem er den?

Pierre. Fra hvem den er? — Fra en ung Kroken, som var kom førende ind i Landsbyen i en prægtig Karosse med to skrammererede Tienere bag paa. Da jeg lufkede Ledet op for hende, gav hun mig en heel Haandfuld Saløpenge, og saa flyede hun mig dette Brev, og sagde, at jeg skulde levere det i Herrens egne Hænder, og bede Ham at bie paa hende her i Hagen, saa kommer hun strax. (sagte): Jeg kan min Læge godt!

Betiset. Er hun smuk?

Pierre (sagte): Hvad skal jeg nu svare? det sagde Junier Charle mig intet om.

Betiset. Saa saar dog!

Pierre. Men gode herre har iffe
betænkt Brevdrageren med en Driftsstilling!

Betiset. Har Du iffe faaet Dit
Ærinde betalt?

Pierre. Ja — men to Gange Veta-
sing er dog altid bedre end een! iffe sande,
gode herre?

Betiset. Der da! — (giver ham pen-
ge.) — men sig mig nu: er hun smuk?

Pierre (seer paa pengen.) Oh ja saas
mæn! — hun kan passere.

Betiset (sagte): Man maa lade æbels-
modig! — (heit): Der har Du en Libre
til.

Pierre (glad): En Libre!? — Ja,
Herren maa troe, det er en Pige sour en
Blomme! (sagte): Havde han grebet end-
nu dybere i Punjen, var hun bleven en
reën Lufindstion! (heit): Herren høffer mig
vel nok, naar der skusde være en Stilling
at fortiene. Lille Pierre er velbekjendt, og
nærer aldrig dem han gaaer Ærinder for.

Farvel, gunstige Herre, og mange Tak!
(sagte): Du sit en lang Mæse! (han gaaer.)

Xattende Scene.

Betiset (allene, har imidlertid brækket Brevet.) Hilleskam! om det var fra min beilige Ubekendte! (Han seer paa Understriften): "Amaranthe Sensible." (med Glæde): Det er fra hende! Det er fra hende! hun folger mig allevegne! (Han læser):

"Elstede Barbar! Giv mig paa Dies
„bliffet Dit Hierte tilbage, eller frugt for
„Birkningerne af forsmaet Kierlighed! Bælg:
„menten mit uforsonligste Had, eller min
„Formue og min Kierlighed! Husk, at Els-
„skeb har Vinger, for at følge troe Elses-
„re, og at Hæonen har Arme, for at straf-
„fe Meentederen!"

Ah! det kan man kalde Kierlighed!
"Vinger — Arme!" — Jo, jo, min fiere
Großen Armantine! De skal erfare, der er
samt, at Skionhederne forfolger mig, og

at jeg meget gierne kan undvære Dem! —
 Jeg er paa min Ære ganske henrykt af
 Glæde! — Naar Armantine seer alle de
 Herregaarde, og Diamanter, og Rentepenge,
 som jeg faaer med min Deilige, saa vil hun
 da græde og strige: „Af! hvad jeg var
 dum, at jeg slog paa Nakken ad saadan
 en smuk Karl! den yndigste Person man
 vilde see for sine Hine!“ — Men saa svær
 jeg: „Ja, græd Hun nu fun, mit
 Barn! nu er det for sildigt at bide sig i
 Gingrene!“ — Ha! ha! ha! Men der kommer
 en Dame! det er vist mit Amaranthe
 Sensible!

Miende Scene.

Betiset. Charle (i Fruentimmerdragt med
 en lys Paryt, Kniplings-Sloer, Biske og
 et Tørklæde i Haanden.)

Charle. Af, Grusomme!

Betiset (med Glæde): Det er hende!

Charle. Trodsse!

Betiset (sagte): Hun er Blondine;
det er just efter min Smag!

Charle. Efter Mit, hvad jeg har
giort for at overtyde Dig om min Dun-
hed, Utaknemmelige! saa forlader Du mig,
for at givte Dig med en anden Pige!?

Betiset. Undskyld mig, smukkeste
Groken! — men behag ellers først at sige
mig, hvad De har giort for mig?

Charle. Regner Du da det første
Ekfridt for intet?

Betiset. Nei, det er rigtig nof no-
get; men —

Charle. Har jeg ikke strevet Dig
til?

Betiset (seer stivt paa ham): Jo!
(sagte): Jeg har seet det Ansigt et Sted
før!

Charle. Har jeg ikke bestilt Dig til
kyve Lête á Léter?

Betiset. Jo, men De er altid bles-
ven sorte, og har narret mig April!

Charle. Du burde beklage og ikke
Beskynde mig! funde jeg vel overlade mig
til min Tilbøjelighed, da jeg stedse var un-
der en streng Formynders Varetægt, og
omringet af tusinde Argusser? Men For-
hindringerne oppnædte min Rierlighed iste-
det for at slukke den. Evang og Forfolges-
ser givd Olie i den Ild, som fortærer mit
arme Hjerte! Jeg leed saa ubeskrivelig
meget, og altsammen for Dig, Grusome-
me! Et ssdt Haab vedslige holdt mit Mod;
og nu! — i det Dieblif, da jeg har faaet
min Frihed! — (Han græder.)

Betiset (hastig): De er fri?!

Charle. Ja! og eier 100000 Rigss-
dalers aarlige Indkomster. —

Betiset. Bittermæn!

Charle. Samt en betydelig Mængde
Juveler.

Betiset. Hvormange vel omtrent?

Charle. Over for 20000 Ducater.

Betiset. Skamfærd!

Charle. Jeg kom nu her, for at tilbyde Dig det altsammen.

Betiset. Men hør ere Deres Værorende blevne af, som De gav til mig om?

Charle. De ere døde.

Betiset. Allesammen?

Charle. Hver en Kænt!

Betiset. Saa pludselig?

Charle. Ja.

Betiset. Hvad De er lykkelig!

Charle. Men hvad nytter alle mine Kægdomme mig, naar Du ikke elsker mig?

— Elskværdigste Barbar! naar Du vil holde op at elsker — at! saa hold ogsaa op at være indtagende!

Betiset. O, min Guddommelige!
De rører mig!

Charle. Jeg sørger liig Turtelduen, der har mistet sin elskelige Mage, thi at! jeg har jo ogsaa mistet min Mage! — Jeg kan ikke have Dig, sade Meeneder; nei, alt mit hav skal ramme min Medbeilerin;

del — O! hvor hun er lykkelig! hun eier
 Dit Hjerte! Men — en Straale af Haab!
 eier hun det ogsaa? funde Du ikke forlade
 hende? — Du forlod jo mig, som elster Dig
 saa brændende! — Ja! jeg læser det i Dit
 Ansigt! Du vil igien vende tilbage til Dit
 Kielne Amaranthe, og være ligesaa tro som
 Du er elstværdig!

Betiset. Ne, undigste Nymphe! frist
 mig ikke over mine Kræfter!

Charle (som henrykt): O! hvor den-
 ne forfornede Weltalenhed triumpherer over
 min Brede, adspreder min Frygt, berolis-
 ger mit Hjerte og fordobbler min Smhed!
 — Ligesaa vittige som stisne Corydon!
 Kom og deel mine Rigdomme! Kierlighed
 og Overflod skal kappes om at giøre Dig
 lykkelig!

Betiset. Ja — jeg vil nok — men
 — sig mig: hvor er det jeg har seet
 Dem før? thi Deres Ansigt er mig ganste
 bekendt.

Charle. Hvor Du har seet mig?
allevegne, hvor Unstændigheden tildod mig
at følge Dig; allevegne, hvor jeg troede jeg
maaske funde finde et gunstigt Dileblik til
at tilsværge Dig min brændende Kierlig hed!

Betiset. Hvad! er det virkelig muligt, at De elster mig saa umaneerlig høit?

Charle (med Beundring): Ogsaa Bes-
tædenhed!? Ah! denne Egenstab fattedes
Du fun, for at være fuldkommen!

Betiset. Saa De har da dygtig
mange Penge?

Charle. Gid jeg havde endnu flere!

Betiset. Ja, gid De hadde!! —
Og De elster mig ret tilgavns?

Charle. O! af mit ganste Hierte!

Betiset. Og De vil give Dem med
mig?

Charle. Det er min Giels eneste
Ønske!

Betiset. Ja saa — saa udbeder
jeg mig ogsaa et lille Kys paa Kippet.

Charle (vigende tilbage) : Nicodemus ! Nicodemus ! betænker Du hvad Du forlanger ? !

Betiset. Et Rys! et Rys, min Fugl Phénix!

Charle. Min Herre! jeg bliver vred!

Betiset. Blive vred, fordi man besørder sin Kæreste om et Rys! — Men jeg seer nof, De elster mig ikke!

Charle. Jeg ikke elste Dig? Dig! D, hvilken grusom Gebredelse! den gaaer mig til Marv og Been!

Betiset. Nei, det er Dem, som er grusom!

Charle. Tør jeg vel overlade mig til min Tilbørlighed, forend jeg fiender Din forbindelse med denne Familie, og forend jeg veed, om det ogsaa er Dig muligt at bryde den? Jeg er en dydig Pige; min Ere staar paa Spillet; hvem veed, hvad der er imellem Dig og Hr. Dumont? —

Betiset. Slet ikke andet end en Slags Forstyrning; det er Alt!

Charle. Jeg vil betale Alt, Alt hvad man forlanger, hvis Penge kan afgisre det. Kierligheds Lykke kan man aldrig fiske for dyrt! — men jeg frygter kun for, at der kunde være Clausuler i dette Document, som gjorde Dig det til en uundgaaelig Nødvendighed at ægte Græfenen? — —

Betiset. Langtfra! ikke een.

Charle. Af! elstelige Trolose! Du bedrager mig!

Betiset. Hvoraf troer De det?

Charle. Jo: handledes der kun om Penge, saa havde Du vist noet viist mig Forstyrningen.

Betiset. Er det hele Knuden? — (Han flyer Charle Documentet.) Der har De den! — Med mig kan man faae det lige som man vil.

Charle (tager Papiret.) Ja, det seer jeg.

Betiset (seer ut af Siden.) Der kommer min anden Kiereste.

Charle. Gaa stiuler jeg mig bag
denne Rosenbusk; jeg vil ikke, at min Med-
beilerinde skal see mig! Lev vel, min Giels
Elstede! — Lev vel, min Adonis! For dette
Beviis paa Din Kierlighed takker jeg Dig!
— Jeg har naaet mit Maal! — og lad
dette fiedne Rys af mine ionifruelige Læber
være Din En, og besegle vores Hierters
Magt! — Lev vel! — Lev vel! — (Han
smutter bag Rosenbussen; Betiset stiller sig
foran ham, saaledes at Charle kan sees af
Zilfuerne, men ikke af Dumont og de Andre).

L i e n d e S c e n e.

Dumont. Armantine. Balcour (med
Stovler paa.) Betiset. Charle (stillet.)

Dumont (holder Balcour i Haanden):
Du vil reise, Balcour! og uden at tage
Affred med mig?

Balcour. Jeg maa!

Dumont. Nei, Du skal ikke forlade
Din varmeste Ven, Din Fader! — Hvad
har Du at beklage Dig over?

Armantine. Hvad har vi gjort Dem
imod, fiere Balcour? — Siiig min Fader,
hvad der ligger Dem paa hertet. Han vil
saa gjerne see sine Born lykkelige — (til
Dumont): og anseer De ham ikke som Des-
tres Son?

Dumont. Det veed han! — (til
Balcour): Hav Fortrolighed til mig!

Balcour. O, tving mig ikke til at
sødme for Dem!

Charle^e (sagte til Betiset): For at
hævne Dem, saa gientag med hsi Rst Alt
hvad jeg nu vil hvidste til Dem.

Betiset (sagte til Charle): Ja nof!

Dumont. Er det Ret, Balcour?
Hør Du tie for mig? — Jeg vil vide Din
Hemmelighed; Vensteb fræver det, og
Æren befaler Dig, ikke at dslge den for
mig.

Walcour (efter et Ophold): — Jeg kan ikke tale!

Dumont. Walcour! jeg begriber ikke Din Adfærd.

Charle (sagte til Betiset): Giig nu bag efter mig.

Betiset (sagte): Godt.

Charle (hvidser): „Da skal jeg strax forklare Dem den.“ —

Betiset (sigentager det høit): „Da skal jeg strax forklare Dem den.“

Charle (hvidser): „Den unge Herre elsker Deres Datter. —“

Betiset (som før): „Den unge Herre elsker Deres Datter.“

Dumont (forundret): Hvad siger De!?

Charle (hvidser): „Dg hun elsker ham igien.“

Betiset (som før): „Dg hun elsker ham igien.“

Dumont. Er det muligt!?

Charle (hvidser): „Jeg bryder mig saa man kun lidt derom.“ —

Betiset (som før): „Jeg bryder mig sammen kun lidt derom.“

Charle (hvidster): „Thi jeg blæser baade Dem og Deres Datter et Stykke!“

Betiset (som før): „Thi jeg blæser baade Dem og Deres Datter et Stykke!“

Dumont. De funde dog i det mindste udtrykke Dem lidt høfligere! — Men, Armantine, hvad er det han siger mig?

Armantine (omfavner ham): Sandheden, min gode Fader!

Walcour (for Dumonts Fodder): Jeg dør af Skamfuldhed!

Dumont (munter): Ah, min Hr. Philosoph! De elster Deres Skolarinde i Smug!?

Armantine (hastig): Troe mig, Fiere Fader, han har aldrig sagt mig det!

Walcour. Jeg vilde doge det for alle Mennesker.

Dumont. Saameget desværre! saa-meget desværre! hadde jeg vidst det før, saa hadde jeg ikke haft nødigt at gaae længer om en Svigersom.

Balcour. Min Belgører!

Ermanine. Min smille Fader!

Dumont. Basta! basta! Nu maas jeg tale med Hr. Betiset om vor Forstribning.

Charle (kommer frem, holdende Bisten for Ansigtet, neier meget dybt for sin Fader, rører Forstribningen itu og kaster Stykkerne paa Jorden): Her er den — til Laffé betalt!

Dumont. Hvem er denne unge frens mede Dame?

Betiset (fløggerleer): Ha! ha! ha! ha! det er min Kjæreste! Vi bryder os hverken om Dem, eller om Dere's Datter, eller om Dere's Penge! — Vi har selv hele Skiepper og Tønder fulde! — Naa, min

Sille Engel! min tilkommende Gemalinde og
Gunferinde! for at giøre dem ret flauæ og
rasende, saa lad os omfavne hinanden!

Charle. Oh ja! hertelig gierne,
min goede Engel! elstværdige Barbar! (han
faaer leende Riolen, Sløret og Parukken, samt
Charlet af sig, og staaer i sine egne Klæder.)
Verbedige Liener, Hr. Nicodemus de Betis-
set! Ha! ha! ha! ha!

Dumont (leende): Det er min Søn!

Urmantine (ligeledes): Min Bro-
der!

Walcour (ligeledes): Det er Charle!
Betiset (farer tilbage.) Det er den
lede Satan! Slip mig! slip mig!

Dumont. Men hvad Pøffer har
Du giort her i denne Læffelage, Charle?

Charle (leende): Jeg har giort Cour
til Hr. Nicodemus de Betiset, og han har
giort Umour til mig!

Dumont. Hvad er det for Sladder,
Uglspil?

Charle. Jo, Fader, Du maa vide,
denne fielne Adonis bærer saa stor Kier-
lighed til Din Famille, at dengang han
mærkede han ikke funde faae Gøsteren, fries-
de han til Broderen!

Betiset (meget bister): Det er staun-
meligt! — Men bie fun! bie fun! J' støl
faae at høre baade fra mig — og min Fa-
der — og min Procurator!

Dumont. Nei, nei, ingen Proces-
ser! dem harber jeg som Ganden! — (smi-
lende): Hvad kan det desuden sige Dem,
Hr. Betiset, at miste saadan en jævn, klo-
gefrem Pige som min Datter? Hufte pas
alle de mange Skønheder, som Iob efter
Dem i Paris!

Charle. Gavist! giv det, og vær
ikke længer vred! — Vi to støl have os

en Springom paa Deres Kærestes Bryllup. Troe De mig: det er altid bedre, at være lystig paa en Andens Bryllup, end at volde sig Bekymringer paa sit eget!

Betiset (til Charle): Vil De da ingen flere Pudser spille mig?

Charle. Iffe eet, det lover jeg Dem.

Betiset (til Dumont): Og De vil betale mig mine Reiseomkostninger?

Dumont. Det skal jeg! (til Bolcour og Armantine): Og nu, mine Barn! Gud blesigne jer!

Charle. Og hvad siger Du da til mig, Fader?

Dumont. At Du er en god Galning: derfor tilgiver man Dig Dine Ugl-spilssstreger.

Charle. Gid alle vil sige det samme! — Hvad mener De, Hr. Betiset?

Betiset. Jeg mener, at jeg vil vi-
se, baade at jeg er ødelmodig og at jeg
er et Genie: ved stantepede at komme frem
med en Brøllupslykkenstning af min egen
Fabrik.

Charle. O ja, gør det! maaſſee
vi kan bruge den som Epilog, naar vi le-
ger Ordsprogslejen, og spiller, for Eksempel:
„Til store Marre skal store Bielder!“

Betiset (ſpydig):
Jeg gratulerer Brudeparret!
Gisindt med en Kurb jeg gaaer herfra,
(ſtøttende til Armantine):
jeg fulde troe, den værst er narret,
som nægted mig sin Haand og Ja!
Naar De fortryder, De var fræſen,
ſaa ſiger jeg; „Ja, ſuk man væ!“

Charle (aftryder ham hurtig): Og der-
paa ſvarer vi:

Hr. Betiset gift efter Næſen,
og vi har holdt en Mar for Giæf!

Betiset. Nu begynder han igien!!

Ulle (leende til Betiset):
Hr. Betiset gif efter Mæsen,
og vi har holdt en Mar for Gieb!

Dækket falder.

Sparrehoffen.

Comedie i een Act

ester

Røtzebue.

Ved

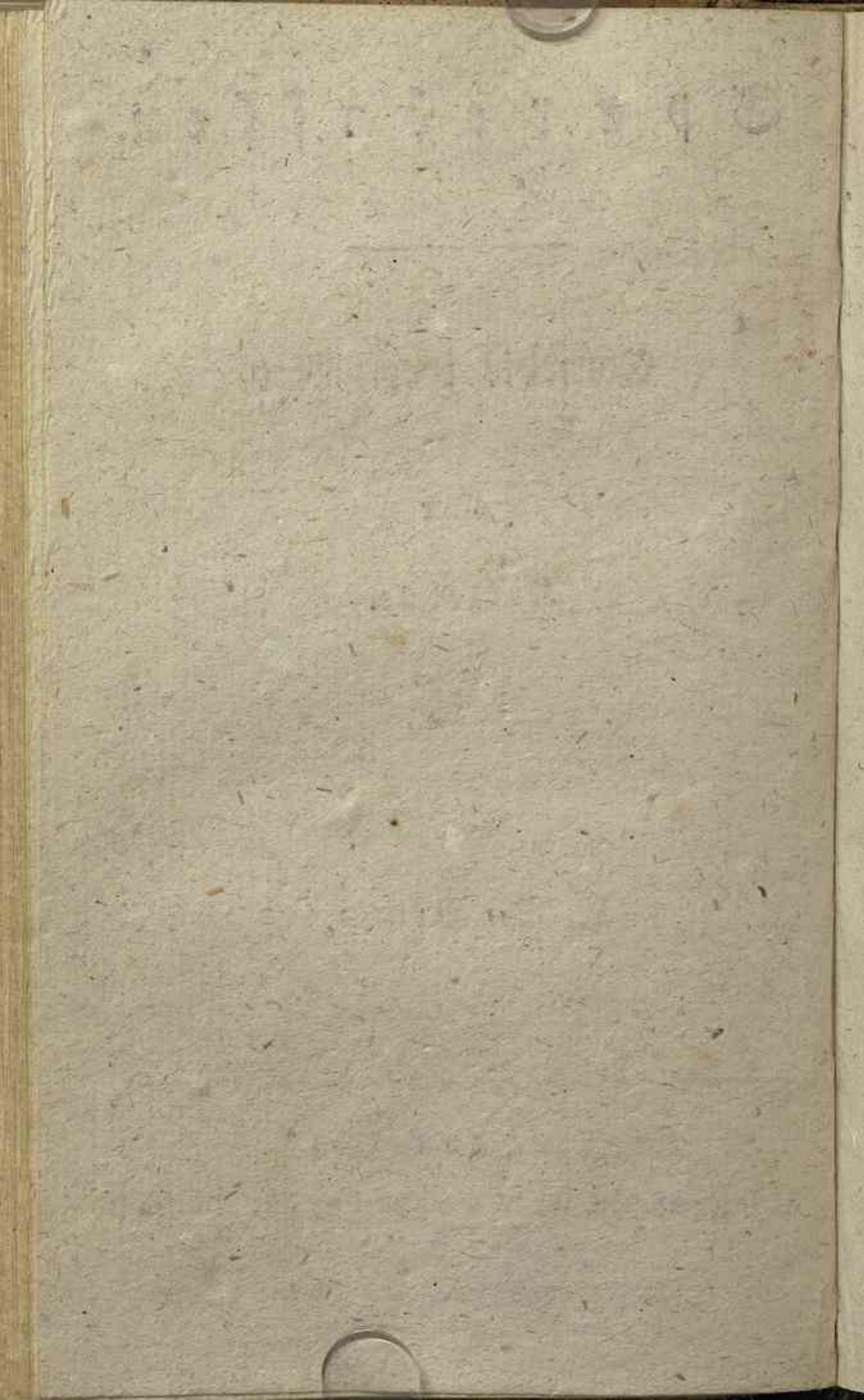
N. L. Bruun.

København 1815.

Forlagt af C. G. Eudewig paa Borsen

No. 3.

Strykt hos C. Græbe.

Sparrebissen.

Comedie i een Act

af

Rotzebue.

Personerne:

Mester Blok, Groufmed.

Zife, hans Datter.

Peter, hans Svend.

Freidig, en gammel Student.

Handlingen foregaar i Mester Bloks Dagligstue, hvorfra gader en Trappe op til Freidigs Visittammer.

Første Scene.

Mester Blof. Lise.

Blof. Lise! hvor er Du henne?

Lise (kommer ned ad Trappen.) Nu
kommer jeg, Fader.

Blof. Igien oppe hos Studenten?

Lise. Jeg bragde ham hans Fro-
kost.

Blof. Og slæbrede en halvtimesstid
bort.

Lise. Jeg lærer altid noget af ham.

Blof. Favist, lærd er han, høilærd!

Lise. Og god, hjerzens-eiegod!

Blok. Og en Nar, en stor Nar!

Lise. Det mener Du ikke, Fader.

Blok. Sovist mener jeg det. — Hent mig Brodet henne i Skabet! — Hvad hælper al hans Lærdom ham? ikke for en suur Gild! — En Dram af den astlange Flaske!

Lise, (som gaaer frem og tilbage, og bringer det Forlangte): Han lever glad og fornøjet. Han behøver sun saalidet.

Blok (stærker sig Brod.) Hans Forældre bare velhavende Borgerfolk.

Lise. Han givt ikke sine Forældre nogen Skam i deres Grave.

Blok. Dette Huus ejerlode de ham frankt og frit.

Lise. Har han da gjort Gield på det?

Blok. Endnu meget værre. Han har, saa at sige, givet det bort.

Lise. Men dog indtil sin Død forbesstinget sig Rost og Bopæl hos Dig, Fader.

Blok. Er det da nogen Betælling for saadant et Huus? og hvor længe kan

Han vel leve? Han er alt gammel, og
seer han ikke ud som den complete Svind-
for?

Lise. O, Fader! bedrov mig ikke!

Blok. Og om han endogsaa levede
20 Mar endnu: hvad spiser han da? hvad
drikker han? hvorsedes boer han? — Alt
det havde jeg jo gierne givet ham for slet
intet, naar han havde bedet mig derom.
— Mener Du kanske, at jeg ikke ogsaa
holder af ham?

Lise. Og alligevel falder Du ham
altsaa en Mar, Fader!

Blok. Ja, det gior jeg; men just
fordi han er en Mar, just derfor holder jeg
af ham; thi de lioge Folk duer ikke meget;
de tænker altsaa sun paa dem selv, og naar
det bare gaaer dem vel, kan Fanden giero-
ne sage ved hele Resten. Narrene ver-
imod — forstaae mig vel: Narrene af Hr.
Greidigs Classe! — de lever bestandig uden
for dem selv, og stader intet Menneske
undtagen sig selv.

Lise. Gud lade det længe gaae ham vel! Uden ham havde jeg været saa dum som en Gaas.

M. Blok. Forst maa Du spørge Din Kæreste Peter, om han ogsaa er forniet med, at Du er blevet klogere. Gaae, og bring ham hans Frokost; men faa nu ikke Tiden bort, thi Knøsen har meget at tage vare.

Lise (gaaer.)

Unden Scene.

Mester Blok (allene, tager en stor Regnabs bog ud af Skabet.)

Nu, frist ifærd dermed! Det er et ærgerligt Stykke Arbeid! Jeg vil heller smede ti Hestestoe, end opgiore en eneste Regning; men det maa dog giøres. Faaer jeg mine Penge i Dag — det er en kion flækkelig lille Summa! — faaer jeg dem, siger jeg, saa skal Bornene heller ikke blive glemte. Det skulle være mig selv ret

Kiert, om jeg snart funde give den Ting
det sidste Hammer slag. — (Han regner, brum-
mer i Stægget, Kloer sig i Hovedet og er fors-
tredelig.) Det vil ikke ret gaae! — Jeg be-
hovede rigtig nok bare at falde paa Lise, thi
hun forstaaer det Dæsen, trods nogen Rego-
nemester; det har hun ogsaa lært af vor
Student; men mig synes ligesom at jeg
stammer mig, og jeg vil ikke lade hende
mærke, at hun forstaaer det bedre end jeg,
og at Jegget funde lære Honen.

Tredie Scene.

Freidig (kommer ned fra sit Kammer.) Mes-
ter Bløk.

Freidig. God Morgen, Fiere Mester!

Bløk. See, god Morgen, Dr. Freidig! Allerede saa tidlig i Klæderne? Det er dog just ikke i Dag Veir til at spadse.

Freidig. Jeg vil et Verinde hen paa Posthuset.

Blok. Hm! der pleier han kun siel-
den at komme. Jeg tænkte han havde faaet
sin Bekomst af Posten, da han for et
halvt Aar siden sendte den store Pakke til
Wien, og imod sin Forventning maatte
frankere den, og betale saa forfærdelig man-
ge Penge i Porto.

Greidig. Han har Ret, Mester, det
var nok ogsaa en Daarlighed.

Blok. Maar han har vinet og plas-
get sig en heel Maaned med at lære Stu-
denterne jodisk og latinisk, saa indbringer
det ham knap saameget, som han den-
gang maatte spalte i Bossen for ingenting.

Greidig (smilende): Det er sandt
noe.

Blok. Dersor synes mig, han skul-
de heller lade Posten ride Pøkker i Vold.

Greidig. Men denne Gang bri-
nger den mig kanske noget.

Blok. Penge?

Greidig. Det vel neppe. Men
dog et Brev, som vil volde mig Glæde.

Blok. Et Grev fra en gammel Bes-
tient?

Freidig. Jeg har aldrig seet den
Mand.

Blok. Det var mig en rar Glæde,
den!

Freidig. O, den kan være meget
sud, fiere Mester. Ved sine Handsfostre at
vinde ædle Mennesters Undest i fierne Egne,
o, det er en herlig Rydelse!

Blok. Det forstaaer jeg mig ikke
paa.

Freidig. Fortalte jeg ham ikke den-
gang, at en Mennesteven i Wien havde
udsat et vigtigt Prissspørgsmaal?

Blok. Spørgsmaalet har jeg glemt,
men jeg veed nok, der var 100 Ducater
at fortiene derved.

Freidig. Spørgsmaalet handlede om
Opdragelsen, og saa gav jeg ogsaa mit
Ord i Lauget med. At vinde Prisen fal-
der mig aldrig ind; jeg fiender mine We-
ner; men det, jeg har sagt, er i det mind-

ſte ſaa hierteligt og ſandt, at jeg vel tor
vente mig et Par venlige Linier til Gvar
fra Modtageren.

Blof. Bare den gode Hr. Modtager
ſaa ogsaa kint vil framfere ſine venlige Li-
nier, thi ellers koster de mere, end de ere
værd. — Nei, da priser jeg mine Krages-
taer ! det falber mig ſunt nok, at male
dem, men jeg lader mig dem godt betale.

Freidig. Den, der ikke fiendte Me-
ſter Blof bedre, ſkulde troe, han var gierrig.

Blof. Gierrig ? — Nei, Gud ſee Loo-
dg Taf ! den Dievel har ikke ſit Hiem un-
der mit Tag. Men man er Sparſommelig,
man har en Datter at forſørge.

Freidig. Og til hende har Hans
ſlinke Svend Peter et godt Die ?

Blof. Oh nu, hun hader vel juſt
heller ikke ham.

Freidig. Har han mærket det,
Meſter ?

Blof. Hvad andet? naar Ungdom-

men er forelæstet, mærker man det i det allerførste Quarteer.

Fredig. Og Han har intet der imod?

Blot. Ikke det mindste. Peter er en brav, ærlig Knob.

Fredig. Hvorfor opfætter Han da Brylluppet saa længe?

Blot. Jeg? — Jeg opfætter det ikke. Det beroer ganske paa Lise og Peter selv.

Fredig. Han spørger. Seer jeg ret paa de unge Folk, saa tæller de Minutterne.

Blot. Det kan nok være, men man kan ikke leve af Luften. Penge skal de tælle, og ikke Minutter. Jeg vil fortællig sig Ham min Mening om den Sag. Dengang jeg begyndte at mærke, at det brændte, var det allerede for sildigt at stukke. Ulligevel vilde jeg gjerne først prøve, om de ogsaa elskede hinanden ret af

Hier tet, saadan paa Liv og Død som jeg
 elskede min salig Kone. Nu udfandt jeg
 da et Middel til at komme efter det. En
 Søndag - Eftermiddag, da vi kom fra Af-
 tensangen, faldte jeg dem begge to herind
 i Stuen til mig, og sagde til Peter: „Du
 „er en fattig Etymper, men det sagde in-
 „ret, dersom kun jeg var riig. Men jeg
 „har heller intet andet end dette Smuse-
 „huus, og saa et Par stærke flittige Næ-
 „ver. Jeg begynder at blive graa i Skab-
 „len, og maa tænke paa en Nodstilling til
 „den gamle Mand: derfor kan jeg ikke
 „give Lise saadant - et Udstyr og Medgivt,
 „som jeg gierne vilde. I maae selv sorge
 „for, hvordan I kan komme til at sætte
 „Goden under Jeres eget Bord. Men med
 „tomme Hænder lader jeg jer ikke træde
 „ind i Egtestanden, der kommer intet ud
 „af. Ørrever paa det — sparer sammen —
 „samler — Krummer ere ogsaa Brød! —
 „og jeg vil ogsaa bidrage min Skerb: en
 „Erediepart af Mit, hvad jeg fortiner.

„Maar Ḡ har sammenstrabet 1000 blanke
 „Gylde, vel! saa holder Ḡ Bryllup; men
 „førend Ḡ kan tælle mig disse 1000 Gyl-
 „den op paa Bordet, før bliver der intet
 „af! Lægger vel Mærke til det, og kommer
 „ikke med Tryglen og Tiggen, thi det hiel-
 „per Jer ikke for en Vibe Tobak!“

Freidig. Saa gif det nof los paa
 en Græden?

Blof. Nei, langt fra. De falde
 mig begge to om Halsen, og varer færdige
 at springe op til Loftet af Glæde. — Seer
 han, Hr. Freidig: paa denne Maade har
 jeg støffet mig de to Forelskedes Klynken
 og Klagen af Halsen, og oven i Kibet
 vant dem til Arbeide og Spar somhed.

Freidig. Upperligt, Mester! Hvem
 har lært ham den Philosophie?

Blof. Ei hvad! jeg blæser ad al
 Verdens Philosopheri. Det forstaaer jeg
 mig ikke paa! Maar man har hiertet paa
 det rette Sted, saa kommer ogsaa de rette
 tanker og Gøsler.

Freidig. Og hoordan er Sagen lyk-
sedes? Har det unge Par allerede samlet noget
sammen?

Blok. Gh, javist, allerede næsten
Halvparten; og det er dog neppe et Maer
siden de begyndte at strabe til Hunke. O,
Han kunde vist iffe bare sig for at lee,
Herre, naar Han sommetider saae dem ar-
beide; hvor de færdes! hvor det gaaer fra
Haanden! og hvor de vender hver Skilling
ti Gange, forent de giver den ud, og det
endda med dybe Suffe! Ha! ha! ha!
De har anstasset dem en stor Sparebøsse,
med en forstrækkelig Laas; der gaaer in-
gen Dag, uden at Sparebøffen jo bliver
aabnet og forsøgt og befugget og tællt og
lukket! — og ligesom Skatten voxer, saa-
ledes voxer hver Dag der's Haab og des-
res Glæde!

Freidig. Det bliver vist et lykkeligt
Ægteskab.

Blok. Det skulde jeg mene. — Men,
Hilse Skamfærd! over al denne Snaf glem-

mer jeg min Regning, som desuden volder
mig Hovedbrud noæ.

Freidig. Fly mig den, Mester;
i to Minutter skal jeg giore ham den istand.

Blok. O ja, viis mig den Willig-
hed. Jeg sveder værre ved det Arbeide,
end naar mine Blæsebælge vernerde i Smed-
den ere i fuld Gang.

Freidig (sætter sig ved Bordet.) Men
hans Blæk er jo reent tørret bort!

Blok. Er det? ja, saa var det jo
ikke min Skyld, at det ikke ret vilde gaae
fra haanden med min Regning.

Freidig. Kun et Hiebliks Zaalmo-
dighed. Oppe paa mit Kammer skal jeg
snart faae den færdig. (Han gaaer op.)

Fierde Scene.

Mester Blok (allene; medens han tager sin
Parue og sin Kiele paa.)

Det er en flinf Mand, ærlig og ret-
staffen, men dog et underligt Menneske.

Han tæner alle Gølt — det er hans Glæde —
 Fun ikke sig selv. Det er jo ikke længe
 siden de Herrer Kirkeværgere til Sancts
 Knuds Kirke vilde vælge ham til Aftens-
 sangsprædikant. „Jeg frabeder mig den
 Ære,” sagde han; „jeg tager intet Kald
 eller Embede imod, thi jeg holder af mit
 Frihed, og har hvad jeg behøver.” Dertil
 saa han da nu rigtig nok ikke, thi han be-
 høver omrent saa meget som slet intet.
 En Glasfe Blæk, et Par Riss Papiir og
 Gierene af en Gaasevinge: dermed er han
 forsynet for et heeltår! (Han gaaer op
 ad Trappen til Freidigs Kammer.)

Femte Scene.

Lise (med Æg i sit Forklæde.)

Mine Høns givre mange Æg; dem
 funde jeg sælge, men det forstaaer fun saa
 lidet. Nei, saa vil jeg heller lade dem
 ligge paa Eggene, saa faaer jeg Kyllinger
 — lad mig see! — ja, strax efter Juul,

og de Eliver dyrt, dyrt betalte! Jeg veed
Gol^t nof her i vor By, som ikke vilde give
en Staadder en Skilling, men naar de
bare kan faae noget, der er lækkert og rare,
o, saa betaler de Alt hvad man forlanger!
Saa gaaer jeg op til Hr. Forgeimesterens
— han har en frans^t Kof, der aldrig prut-
ter — o! saa faaer jeg mange, mange
øpence i vor Sparebosse! (Hun har imidler-
tid lagt Eggene ind i Skabet.)

Ciette Scene.

Peter. Lise.

Peter (torrende sin Pande): Us!
Hvor er Vandflosten? Jeg maa fisle mig
lidt af!

Lise (klappende ham paa Kinden): Staf-
fels Peter! Du anstrenger Dig saamejet.

Peter. Det siger intet, fiere Lise!
Det siger intet! Jeg veed jo, hvorfor jeg
anstrenger mig. Med hoert et Hanmers
flag rykker jeg Maaret nærmere; og din

ſider, omſider kommer der en Dag, da jeg
ſmider Hammeren, tager min Brud,
gomſkiole paa, og redet mit Haar peent
glat henad Vandten — og see! faa kommer
Du mig imøde med Brudekranſen paa Dit
ſmukke lille Hoved, og en stor Bouquet i
Brystet, og ſaa ſpadsører vi ſtive og ſram-
me og ærbare — o, men fleglade i Hier-
tet! — til Kirken. — O, Lise, Lise! var
det Dieblif dog allerede nær! (han omfav-
ner hende fyrig.)

Lise. Ja, men Du maa dog iffe
ſnuge mig ihiel, inden det Dieblif kommer!
— Men Du vilde jo have noget at driske?
her staer Vandflæſten.

Peter. Om det endogfaa var en
Viinflæſte, faa lod jeg den staae. Husval
mig med et Kys af Din røde Mund.

Lise (torrer Sveden af hans Vande og
kyffer ham.) Din Skiesm! vil Du ogsaa
tale saaledes efter Brylluppet?

Gyvende Scene.

Peter. Lise. Mester Blok og Freidig
(ere imidlertid komne ud af Kammeret, og
blive staaende paa Trappen.)

Blok. Ret saa, Bornlille! geneek
Ter ikke!

Lise (farer tilbage.) Peter! Fader saas
os!

Peter. Hvad skader det? Eengang
maa han jo dog vænne sig dertil.

Blok (kommende ned): — I tager For-
stud, mærker jeg?

Lise. Niere Fader! —

Blok. En Anden vilde dog i det
mindste anstille sig lidt peen, og giøre nogle
Omstændighedee; men hun, Tasten, hun
rækker selv fristvæk Halsen frem, ligesom
en Dueunge, der vil mades.

Lise. Peter var — bleven saa heed
af sit Arbeide — og saa vilde jeg — vilde
jeg bare —

Blok. — Kisse ham af med et Kys?
 Ja, ja, det er et splinternyt Middel! —
 Men for Pøffer! jeg er ogsaa grumme
 Heed. Siden Dine Kys skal være saa fij-
 lende, saa lad mig see, om Middelet er
 rigtig probat, og kom ogsaa hid og kys
 mig engang!

Lise (tiler hen i hans Arme.) Min gode
 Fader!

Peter. Af! naar kommer dog den
 Dag, da jeg ogsaa tor falde Fer saaledes?!

Blok. Snart, Børnisse, snart! Kun
 Zaalmodighed. Jeg vil juft nu bringe en
 stor Regning hen til den rige tykke Kiebs-
 mand. Maar han betaler mig, saa
 dratter der igien en god Skillings-
 Penge ned i Feres Sparebosse. Gæt mig
 imidlertid en glaske Hvidtol i friskt Brond-
 vand, hører I?

Lise. Jeg springer strax ned i Kieb-
 deren!

Peter. Og jeg til Bronden!

Blok. Velan, Hr. Greidig, saa lad
os to gaae. Hen til hisnet har vi jo een
Wei, og for Pøffer! vi har jo ogsaa eens
Forretninger. Enhver af os søger Lønnen
for sit Arbeide; fun med den Forstiel: hos
mig klinger det, og hos Ham er det fun
Papiir, der rasler, ha! ha! ha!

Greidig. Ei, naar fun enhver af
os er tilfreds. Havde jeg saadanne velsig-
neude Born at forsørge, saa saae jeg ogsaa
mere paa det, der klingede. (Han gaaer
med Meester Blok.)

Kattende Scene.

Lise. Peter.

Lise. Vi ere allene. Lad os nu hurtig-
tig komme det i Sparebøffen, som vi har
samlet os uden Faders Bidende.

Peter. Du har Ret. Men hurtig-
at Ziden ikke skal gaae til Spilde. (De
to begge hen til Skabet og hente Sparebøffen,
der paa sætte de dem i Førgrunden, og holde Spar-
ebøffen imellem sig.)

Lise. Loft engang! den begynder dog allerede at blive tung.

Peter. Af, vi har desværre ikke engang Halvparten endnu. Men friskt Mod, kommer Liid, kommer Raad. Hvormeget sit Du for Dit Kniplings Lorklæde?

Lise. Sex Gylden.

Peter. Ikke mere?

Lise. Det var saa gammelt. Salig Moder havde faaet det i Foræring af salig Bedstemoder, og hun havde igien arvet det efter sin salig Farster. (Hun putter Pengene tællende i Sparebøffen): En — to — tre — fire — fem — sex!

Peter. Der har Du jo endnu flere Penge?

Lise. Jeg faaer vel sige Dig allesind: jeg har ogsaa folgt et Perlehalsbaand, og min lille Guldring. Jeg tænkte: hør til behover jeg det? min Peter holder nok af mig, endogsaa uden faa dan Stads.

Peter. Gode, fiere Lise! O, naar
Du bare først er blevet min kone, saa
stal jeg nof pynte Dig, og give Dig Stads.

Lise (puttende de øvrige penge i Spares-
kassen.) Gør og ti — ere sexten! — Og
naar nu det ogsaa kommer til, som Fad-
der bringer i Dag, saa flettes der dog ikke
meget i Halvparten.

Peter. Ja, men nu har vi heller
intet mere at følge.

Lise. Nei, desværre! Har Du slet
intet, som Du kan undvære?

Peter. Jeg har rigtig nof her en
Guld-Medaille. (han tager den op af sin Kom-
me.) Den har min Fader faaet engang,
fordi han frelsede tre Mennesker fra at
drukne; men denne Medaille hæbrer mit
salig Faders Minde: den kan jeg ikke lade
komme fra mig.

Lise. Nei, nei! for altid ikke! Den
maa Du giemme som en Helligdom. Saas-
dan gaaer det mig jo ogsaa med dette lille
Guldierse — (hun tager det ud af sin Barm):

salig Møder sit det af en reisende Herre, fordi hun havde bragt ham hans Guldbors tilbage, som han havde tabt. Det kommer aldrig af min Hals. Det og Medaissen skal bringe Lykke i Huset, Peter!

Peter. Wel ere Afmindelser om gode Gieruinger en Skat, Lise; men det der bringer Lykke i mit Huus, det er intet Guld-Hierte — det er Dit Hierte, som er mere værd end Alverdens Guld og Diamanter!

Lise. Saa siger jeg det Samme om Din Medaille!

Niende Scene.

Fredig (Kommer sagte ind.) De Forrige:

Peter. Et heest Nar Kommer vi i det mindste til at vente endnu.

Lise. Vi maae troste os med, at vi ere dog sammen, og bestiller alt hvad vi faa.

Peter. Bare Din Fader ikke gav
saameget paa Credit —

Lise. Og mangengang til rige Folk,
der forsder mere paa een Dag, end vi be-
høver til hele vort Livs Lykke. Kun end-
nu 500 Gylden, saa børter vi ikke med no-
gen Konge paa Thronen! — Men nu maa
det være nof, Fiere Peter; vi sladdrer fun
Liden hort. (De sætte Sparebøffen ind i
Skabet igien. Freidig fluler sig bag Trap-
pen.)

Lise. Nu springer jeg ned i Kielde-
ren.

Peter. Og jeg ud til Branden! Far-
vel saalænge, Lise!

Lise. Farvel saalænge, Peter! tænk
paa mig!

Peter. Det gør jeg, hoor jeg er.

Lise. Som jeg paa Dig!

Peter. O, den Bryllupsdag! den
Bryllupsdag!

Lise. Ja, den Bryllupsdag! den

Bryllupsdag! 500 Gylden til, saa har vi den!

Peter. O, hoor der skal spares og arbeides!

Lise. Og haabes!

Peter. Og elstes! Farvel, Lise! min Lise!

Lise. Farvel, Peter! min Peter!
(de gaae ud hver til sin Side.)

Liende Scene.

Greidig (allene.) I gode Born! ja, arbeider, elster og haaber! Haabet vil ikke foigte jer. „Kan endnu 500 Gylden, og G ville ikke bytte med nogen Konge paa Kronen!“ sagde Du ikke saa, lille Lise? — Naa, den Dommedag skal Kongerne paa Kronen erfare endnu i denne Dag! — (Han tager en stor Hung frem, gaaer hen til Skabet, lukker det hurtig op, tager Sparebøssen, og sætter den paa Bordet foran sig.) Der staar den, denne lille Skat, som Haab og Huerlighed have samlet. Hvor-

meget Arbeide og Miste, hvormangen Undværelse har den ikke kostet! Hurtig skal Bensfab yde sin Skjerd dertil! (Han kommer paa scenen.) Det er de første Penge jeg har fortient med mine Gjister; hvor funde jeg bedre sætte dem paa Renter? (Han sætter Sparebøffen igien ind i Skabet.) Med det, Hovedet har erhvervet, at lyksaliggisse Hjertet, og binde andre gode Hjertet fast til sic: o, hvilken sed steloplæftende Gjelse baade for det nærværende Dæblik og alle de kommende Timer! (han gaaer op i sit Kammer.)

Ellevte Scene.

Mester Blok. Peter (med en Kruske Vand, og Lise (med en Glasstekl.)

Blok. Maa? hvor ere I henne? har I først nu hentet Øl og Brøndvand? I har ikke forhaslet jer, Barnlille! og jeg var dog en god Stund borte.

Peter. Bliv ikke vred, Fiere Mester!

Lise. Gif Du Din Regning betalt, Fader?

Blok. Ja, og Kiesmanden quittede mig ikke en Skilling af; og, veed I hvad, Born: det er mig fierere end alle hans Penge, thi det beviser, at han holder mig for en ærlig Mand. Her ere 84 Gylden — (han tager en Stindbung op af Lommen.) deraf hører en Trediedeel, 28 Gylden, til Jeres Sparebøsse, og dem har jeg ogsaa allerede tuttet ind i en Lav Papir. Der, tag dem.

Lise. O, det vil vores Sparebøsse synes godt om! (Hun henter Sparebøffen og hælder Faderens Penge ind af Håbningen, hvorpaa hun vil sætte den hen igien.) Det er dog snurrigt, saa tung som den Sparebøsse er blevet lige ned eet! Loft engang, Peter!

Peter. Ja, grumme tung.

Blok. Naturligvis! 28 Gylden veier da heller ikke saa lidt.

Peter (loftende endnu engang paa Sparebøffen.) Den Ding kommer mig ordentlig ganste underlig for!

Blok. Nu skal I see, der er kommen en Risse eller Tragedukke flyvende ned igennem Gvorstenen, og har fyldt Der Sparebøffen med Menge!

Lise. Hei, det er nof snarere nogen, som for at narre os, har practiseret en Blæflump ned i den.

Peter. Ih, vi kan jo lufte den op.

Lise. Ja, ja, det kan vi!

Blok (smilende): Og ved samme Lejlighed har vi den fornøjelse, at telle vor Stat endnu engang!

Peter (aabner Sparebøffen.)

Lise (seer ned i den.) Ma, min Gud.

Peter (forbauset): Hvad er det!?

Blok. Ma? hvad er der?

Peter og Lise (paa eengang): Lutter Guld!

Blok. Der har vi Rissen esser Dras gedukken, som jeg sagde!

Lise. Nei, vi spørger ikke, Eiere Fader! Gæs selv.

Blok (seer ned i Sparebøffen): Hille Pof-
feren! ja, der har sin Rigtighed. — Men
veed I vel, at saadanne Streger synes jeg
slet ikke om? Go, skam jer!

Peter. Hvad er det I mener, Me-
ster?

Lise. Hvorfor er Fader vred paa
os?

Blok. Tror I kanskje, jeg er saa
dum, at jeg ikke skulde have mørket, hvor-
dan det er gaaet til? I ere forlibte, I
længes, og vilde heller givtes i Dag end
i Morgen. Siden det nu gif jer for lang-
somt med at samle Pengene, saa har I
taant dem.

Lise. Nei, mæn og sandelig har vi
ikke, Fader! Jeg har endnu aldrig lojet for
Dig.

Peter. Og jeg, Master, jeg vil hel-
ler ikke lyve mig til at blive Jeres Gui-
gerson. Hvordan disse Penge ere komne i

Sor Sparbosse, det maa Gud vide; men
at vi ere ustyldige, det kan I troe.

Blok. Hm! I feer mig begge to
saa ærligt ind i Dinene ved Zeres Forsk-
fringer — saa jeg næsten ikke kan lade være
at troe Zer. — Men, for Gauden! her er
jo dog, alvorligt talst, ingen Nisse i Huset.

Peter. Jeg kan ikke blive klog derpaa.

Lise. Det er ikke længer end et Dvar-
teer siden vi tællede Pengene.

Blok, (som har grundet et Dieblie):
Død og Plage! nu falder der mig noget
ind. Nu nylig modte jeg Caspar Postbud
heromme paa Hjørnet, og han sagde —
Rigtig, saadan hænger det sammen! —:
Pengene kommer fra Hr. Greidig.

Peter. Fra den fattige Student!?

Lise. Det er umuligt. Ja, hans
Sierte er det sagtens liigt nof, men hans
Pung — !

Blok. Det er ham, siger jeg Zer!
Han har skrevet noget, Gud veed, hvad det
er — og saa har han faaet 100 Ducater

Derfor — af hvem veed jeg ikke heller. Postbudet sagde, at for en halv Time siden havde han fået Pengene. Paa Timen er han løbet herhjem, hvor været en Nar som sædvanligt, og har puitet Pengene i Jeres Sparreboße.

Lise. Det har han gjort for os!?
— (grædende og leende paa eengang): de Pengene han saa suurt har fortient — dem, dem giver han os! giver os dem, uden engang at sige det! Kys mig, Peter! jeg har intet fierere at give ham til Giengield end et Kys af Dig! det skal han have! det skal han have!
(Hun iles opad Trappen, og ind til Greidig, vaaende): O, det gode, ødle Menneske!

Peter (folger efter hende): Den fattige Student! hvem skulde have tænkt det?!
O, jeg vil kysse hans gasmilde Hånd!

Slot. Det er dog ret et prægtigt Menneske, den Nar!

Solvte Scene.

Blof. Lise og Peter (trælle) Freidig
 (med fierlig Magt ud af hans Værelse og ned
 ad Trappen.)

Lise. Nej, De maa komme ned med!
 De maa gaae til Bekendelse — !

Freidig (smilende): Min Gud! det
 flinger jo, som om jeg havde begaet en stor
 Misgierning!

Peter. Denne Sparebøsse —

Lise. Alt dette meget Guld —

Peter. Det kommer fra Ham,
 Herre —

Blof. Ja, det nytter ikke han bes-
 nægter det, pr. Freidig! Postbudet har væ-
 het alletting.

Freidig. Er det alt? Nu ja, Fiore
 Zorn, jeg har fastet en lille Brudegabe
 ned i Jeres Sparebøsse. Hvad er det saa
 mere? Jeg trænger ikke til de Penge. Jeg
 vil dem gaeste uventet; de kan giore Jes-

lyfelig: hvor funde jeg da vel andende
dem bedre?

Lise (rørt): O, Herre! Herre! —
nei, jeg kan ikke tale! (Hun torrer Øjnene.)
Hvor kan man dog være saa god!?

Peter. Vor helligste Tak —!

Greidig. Stille! Stille! Hvem vin-
der mest? Jeres Lykke har jeg dog fun-
fremstykkeet et Par Maaneder: mig selv
har jeg derimod for min hele Levetid for-
beredet en glædelig Grindring.

Blok (ryster trohertig hans Haand.)

Greidig. Geer J., dette Haandtryk
af en ærlig Mand, og Jeres taknemmelige
Skifte ere mig riig og rundelig Giengield!

Peter. Det er vor anden Fader!
Kys ham endnu engang, Lise! Jeg bliver
ikke jaloux.

Lise (falder Greidig om Halsen.) O, tus-
sinde Gange!

Peter. Hurra! Heisa! De 1000
Gylden ere complettet! Han slutter Lise i
 sine Arme.)

Blok. Og i næste Uge holder vi Gryl-
sup! — (snatsom herteglæd): Men tilstaae
mig: er det — er det dog ikke en prægtig
Mar?

Freidig. Lad mig i Guds Navn væ-
re det! naar jeg fun er en god stakkels
Mar! Men lærer heraf, mine Venner:

Mit pluske Glædens Blomst i Livets
Bed,

dertil har Himlen stået os Alle lige;
Hvor Brodres Held er Hiertets Dies
meed,

den Fattigste før fappes med den
Rige.

Hvor Willen til Gavn og Vældaaab er,
o, der er ogsaa Evnen stedse nær!

Har jeg ei Guld, saa har jeg dog et
Hierte,

som føler, deler Andres Fryd og
Smerte.

Lad kult mit Liv henrinde ubekjendt,
Naar det omflynget er af Dniheds
Kæde!
og naar i Doden Vensteb vil begræde
den fattige, godmodige Student!

Gefillis miffen

eller

Ægtesfæabsdielen.

Skuespil i to Acter

frift efter

Demoustier.

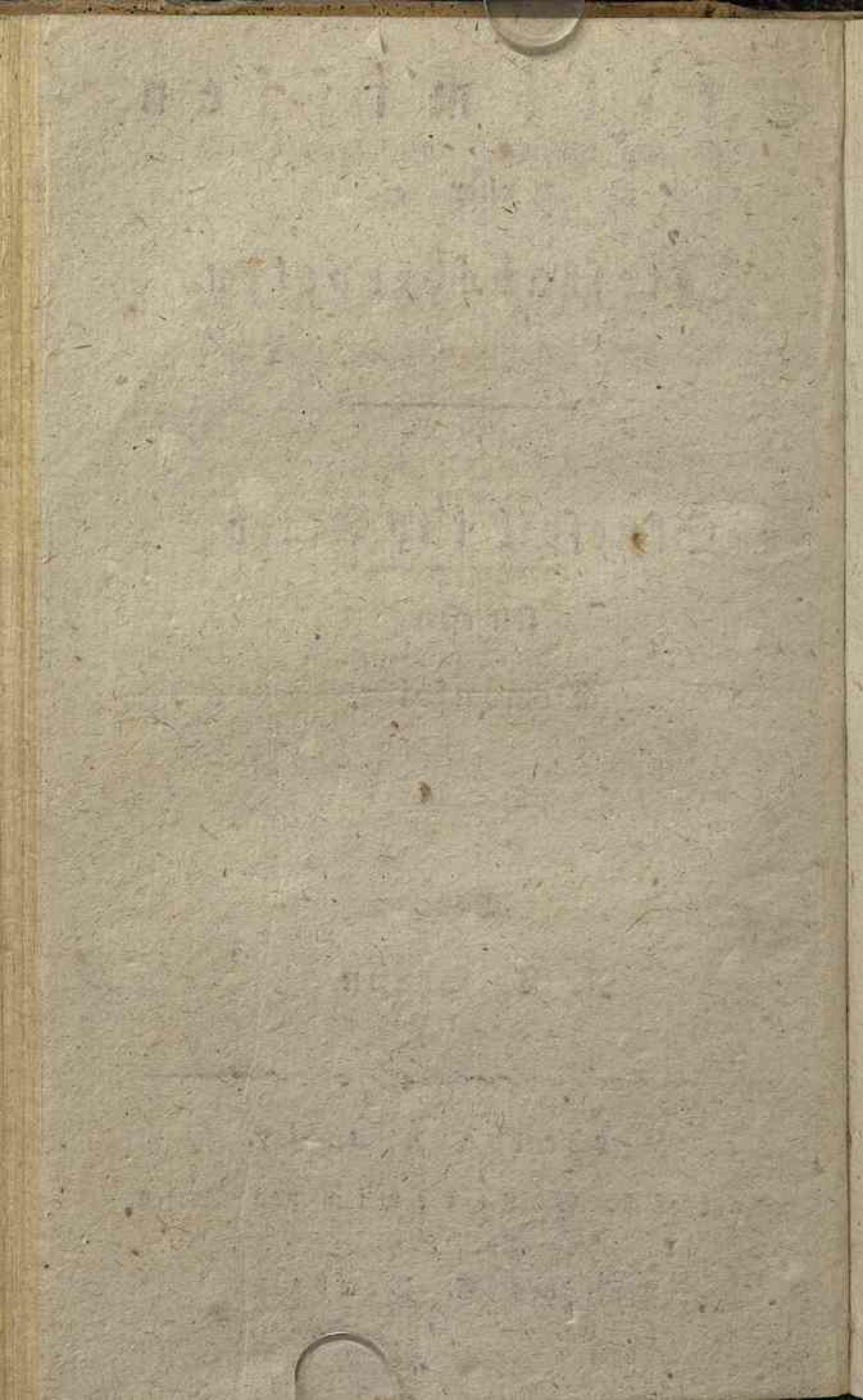
Bed

M. Z. Bruun.

København 1815.

Forlagt af H. G. Lüdewig paa Børzen
No. 8.

Sælgt hos C. Græbe,

Gefissmiffen

eller

Ægteskabsdievelen.

Comedie i to Acter

frit efter

Demoustier.

Personerne:

Guillot, Forpagter.

Ranuette, hans Kone.

Alain, deres Sen, 8 Aar gammel.

Gandor, Fredsdommer i Byen.

Dubois, forhen Kammerier hos en for-
nem Herre.

Handlingen foregaaer i en fransk Landsby.

Første Act.

Første Scene.

(Skuepladsen forestiller en Stue i Guillots Huus: i Baggrunden Indgangsdøren; paa høire Side Sovetammerdøren; ligeover for denne staaer et lille Bord, og ved Siden af dette atter en Dør, oven over hvilken man seer et aflangt Bindue.)

Dubois (lister sig ind paa Tæerne; han har en Uviis i Haanden.) Min smukke Mansnette er endnu ikke opstaaet, mærker jeg nof; hun hviler sodelig ved sin Ægtefælles Side, imedens jeg staaer her og ryster af

Kulde. Jeg funde ærgre mig ihiel, naar jeg tænker paa, at saadan en Bondefnold som den Guillot tor bilde sig ind at være min Medbeiler. Jeg, Monsieur Dubois, som har levet ved Hoffet, som har baaret en Grevindes Slæb, pudset mangen Ministers Skoe, og barberet en Marquis! — Var den fordomte Revolution fun ikke brudt ud, saa havde jeg nu i det allermindste været Commerceraad, thi ringere Embede funde man dog i forrige Tider ikke hydes fin Kammertiner; Skrivertienester, de vare for de studerende Styrpere. Men Verden er reent forfeert nuomstunder; man gør ikke mig og mine Lige til andet end Fyrbdere og Posekiggere! — for at troste mig lidt over den onde Verden man lever i, tager jeg herud, og vil more mig med en Landsby-Dulcinea: men see! der er en Egtemand mig i Bejen. Jeg har sagtens over hundrede Gange sat Spliid imellemt dem, men det vater saalænge med de forhandede Skilsmisser, at Egteparret forliges

ret fierligt igien, inden man fan faae en
 island. Dog endelig, tænker jeg nof, at
 dette — (han peger paa Papiret): skal hielpe
 mig til at naae mit Maal: § Kraft af denne
 Placat fan alle Egtefolk blive stille, saa-
 snart de selv vil. Det er en herlig Opfin-
 delse! Dog i Paris ansees den Ting for
 en reen Bagatel; her er det derimod en
 ordentlig Sag af Wigtighed. Man maa
 altsaa passe bestandig at gyde Olie i Ilden.
 § Gaar satte jeg dem dygtigt sammen —
 men tyg! (han gaaer hen og lurer ved Døren):
 siændes de ikke nu? — jo — o, det er yp-
 persligt! (ærgerlig): Nu, for Dievlen' nu
 kysses de Bondertosser! — det er blot for
 at drisse mig! — der kommer de! nu maa
 jeg asted; men jeg vil lade Avisen blive
 her; man fan ikke vide, hvortil den fan
 gavne. (Han lægger Avisen paa Bordet, og
 gaaer, men lurer dog af og til udenfor Indgangs-
 døren.)

Aanden Scene.

Guillot og Mianne (holder Alain ved Haanden.)

Guillot (godmodig, i det han kommer ind): Nu, kære Mianne, nu slet ikke mere derom; lad det altsammen være glemt.
 (til Alain): Kys Moder, min gode Dreng!
 (han stoder Alain hen i hendes Arme.)

Mianne (lygger Barnet): Og giv Du Fader mit Kys igien.

Alain (seer hen paa Bordet.) Jeg er forstig, Moder!

Mianne (med Ombed til Guillot): Vi ere ogsaa staet noget sildigt op i Dag, min Den.

Guillot. Fortryder det Dig, min Mianne?

Mianne. Rei, tvertimod; hvort et Dieblif, man tilbringer hos den man holder af, er saa saa! — (hun falder ud ad Doren paa herte Haand): Men saa bring dog Theen ind! — det er jo en forstræffelig Liid!

Guillot. Taalmodighed, min Slut!

Mannette (hidsig): Jeg mærker nof, at naar man vil have noget giort her i Huset, faa skal man giore det selv! (hun gaaer hastig ud.)

Alain. Gader, skal jeg hielpe Moder?

Guillot (klapper ham paa Kinden): Ja, min lille Dreng. (Barnet løber ud.)

Tredie Scene.

Guillot (allene.)

Hvad hun er hidsig! sandt nof, jeg burde juſt ikke lade hende det høre, thi jeg har selv min Deel. — Jeg troer ikke der findes noget Huns, hvori der er saas dan en Uførling af Udeir og Soelſkin. Hvilken Storm havde vi ikke i Gaar! Ja, havde den gode Hr. Candor ikke været, som tidt kommer og jævner vore Smaatvistigheder, faa var det nu forbi, faa var mit Mannette gaaet bort — (munter): for at komme igien! Dagen paa! — Sunde

denne Dag gaae af uden Skænderi, saa
var det næsten den første. Saaledes er den
Ægtestand! efter Krig kommer Fred;
Kierighed betaler Processens Omkostninger,
og man elsker hinanden hsiere end før.

Fierde Scene.

Guillot. Mannette og Alain (bære Thee-
tojet ind.)

Mannette (munter): Behager gun-
stige Herre at tage Plads?

Guillot (i samme Tone): Gunstige
Frue! det gør mig sandelig overmaade onde
at jeg skal voldte Dem saamegen Uleilighed.
(De sætte sig. Mannette skrækker. Guillot tager
Avisen, som Dubois lod blive liggende, og ligger i
den.)

Mannette (i det hun skrækker): Hvad
er det for et Papiir, min Ven?

Guillot (læser): „Den juridiske Jou-
nal.“

Mannette. Hvor kan den være
kommen her?

Guillot. Den gamle Skolemester
har vel glemt den her i Gaar. — (hastig):
Ah! her staaer den nye Skilsmisses For-
ordning.

Mannette (med Ømhed): Den vil
vi vist aldrig komme til at giøre Brug af.

Guillot. Det tænker jeg med. Den
Forordning er ikke strecen for os Lands-
byfolk.

Mannette. Nei, det er fun de
fornemme Herrer og Madammer, som saa-
dan lader sig stille fra hinanden hver anden
Stund. Men saaledes gaaer det, naae
Ærgierrighed og Stolthed skal knytte Hier-
tets Baand. Det duer ikke! Dengang vi
to givtede os, adløde vi —

Guillot (afbryder hende): Kierligo-
heds og Wenskabs Bud.

Mannette (omfavner ham,) Og vi
bleve lykkelige!

Guillot. Derfor vil jeg ogsaa
raade alle forelskede unge Karle at bruge
min Recept: „Naar Du vil blive en lyk-
elig Ægtemand, saa voigt Dig især for
en kofet Kone!“ — og af det Slags vrin-
ler der destoværre nuomstunder. Naar
man anskaffer sig saadan en Ægtefælle,
saa givter man sig egentlig ikke saameget
for sin egen som for andre gode Venners
Skyld. Nej, man maa vælge sig en god
fornuftig Pige, i hvil somme Hertie Kier-
lighed smiler under Blusfærdigheds Glør.
Er hun tillige smuk og blomstrende som
min Mannette, saameget destobedre! men det
er dog noget, som snart forgaar. Naar vor Kø-
ne skal være os evig kier, saa maa Dyden over-
leve Æfianheden, og naar Kierlighed flygter,
maa Vensteb blive tilbage.

Mannette. Ja, Du har Ret; man
maa noie betænke sig paa det Malg man
gior, men siden maa man ogsaa holde fast
ved det; (hun rækker ham Haanden med Um-
hed.) og det gior jeg!

Guillot (munter): End jeg da,
min Mannette? — (i det han peger paa Forord-
ningen): Men veed Du hoad, min Gist?
naar Dic Kien vilde, saa tænker jeg det
funde let giøre denne Forordning ganske
unndvendig.

Mannette. Saa? hoordan det?

Guillot. Ved Blidhed og Taal-
modighed. Naar vi har Uret, saa beklager
os og værer føielige. Det sifreste Mids-
del til at bringe os til at indsee vores Fejl,
er Omhed og Lauished.

Mannette. Ah! jeg mærker nof,
hoor Du vil hen.

Guillot (paastraelig): Jo mere
en elsket Kone staaer sin Mand, naar han
har Uret, jo mere bestylder han sig selv,
og jo farere retter han sine Fejl.

Mannette (bitter): Det figer man
rigtig nof!

Guillot. Det er en afgjort Sag!

Mannette (hidsig): Hoad? paas-
staaer I, at vi stakkels Fruentimmer skal

finde os i alle Jeres Capricer, Jeres Luer og Jeres Uartigheder? — Og hvorfor, om jeg maa spørge?

Guillot. Fordi — —

Mannette (reiser sig hidsig): Fordi, — fordi det er Jer, som har stredet Loven!

Guillot (rolig): Giv efter, saa — —

Mannette. Aa, Du taler godt i en Lygte! give efter? — giv I selv efter!

Guillot (reiser sig rolig): Hør mig, Mannette, i Gaar —

Mannette. I Gaar hadde Du uret!

Guillot (bliver varm i Hovedet): Men i Forgaars da? — —

Mannette. I Forgaars med, og hver Dag!

Guillot (hidsig): Nu, det kan man da falde — — !

Mannette (afbryder ham endnu hidsigere): At tale Sandhed! — (Hør staar Alain op.)

Guillot (i Brede): Hvad! Du er paastaae! — —

Mannette (halsstarrig): Ja, det
tar jeg!

Alain (med Ømhed): Moder! — —

Mannette (streng): Sie lille!

Femte Scene.

De Forrige. Dubois (kigger ind ad Døren.)

Dubois (sagte, med Glæde): Bravo!
Begyndelsen er god.

Mannette (til Guillot): Du, Du
faae mig til at give efter!

Guillot. Ja, jeg tænker det skal
vel gaae an.

Mannette. Det vilde være noget
splinternyt: Et Gruentimmer! Ja, bie saa-
længe!

Guillot (i en truende Tone): Dette
giv skal snart faae en Ende.

Mannette (hidsig): Det skal det!

Guillot. Ja, det skal det!

Mannette. Saadanne ere Æsler

sammen! Naar man hører Jesu tale, saa
skulde man troe, at Gruentimmerne ere
iffe skæbte for arbet end for at tilbede og
ablyde Jesu! (Alain gaaer fra Fader til Mo-
der for at faae dem til at tie.)

G u i l l o t. Det siger jeg ikke, men
— —

M a n n e t t e. Men Du tænker det
dog i Dit Hjerte! — Og jeg for mit
Deel, jeg vaastaaer, at en Kone er ikke
skæbt for at taale Jeres folte Egenmændigs-
heds og Jeres Grillen; at Jeres foregivne
Retigheder ere ligesaa mange Uretfærdighes-
der, og at naar Manden har Uret, saa er
det ogsaa Manden, der skal give efter.

D u b o i s (sagte; gnidende sine Hæns-
der): Ah! det gaaer opperligt!

G u i l l o t (bitter): Ei, hvem har
vel sagt andet?

A l a i n. Fader! ikke stænde paa
Moder!

M a n n e t t e (trykker Drengen op til

fig): Omfavn mig, mit Barn, og bliv Du
fornufrigere end Din Fader!

Guillot (med Strenghed, eftersat han
har ladt Barnet gaae ud): Rannette! Din
Mand kan vel taale at fornærmes af Dit
opfattende Bæseri, men er i det mindste
den barnsige Skjærlighed i Ustykkeledigheden
Barm. Foragt i et Barns Hjerte er far-
ligere end Du tænker. — Dersom vor
Son kunne holde op at agte mig, vilde
han snart lade være at elskke Dig; og, als
mægtige Gud! hvem kunne danne hans
Hjerte til Dyben, hvis han ikke elskede sine
Forældre? — Min Kone, har jeg Heil, saa
fortid dem — ikke for mig — ikke for Dig
selv, men for vojt Barn!

Dubois (sagte): Nu er det Eiid!
(høit, idet han hastig gaaer frem): Gee god
Morgen, mine Venner! Hvordan gaaes
det i Dag?

Rannette. Slet not.

Guillot. O meget slet!

Mannette. Ja, Monsieur Guillot erklærer reent ud, at han vil bruge al sin Myndighed som Mand.

Dubois (sagte til Nannette): Taal dog ikke det!

Guillot. Madame Nannette opfører sig til Dommer; jo mere man indkommer hende, jo mere forlanger hun; det er en reen Despot!

Dubois (sagte til Guillot): Bind Munden paa hende med et eneste Ord!

Guillot. Hun bliver hvort Dieblif værre.

Nannette. Han flamres fra Morgen til Aften.

Guillot (hidsig): Men, som sagh jeg er endelig ogsaa fied af det Liv!

Nannette. Vist ikke mere end jeg!

Dubois (sagte til Nannette): Ret saa! — (sagte til Guillot): Gib ikke efter! (høit): Weed I hvad, mine fiere Venner! det gior mig hertelig ondt, at see hvor fiede disse evige Kævlerier giore Jer af Egete-

standen. Og, sandt at sige, har jeg virkelig ogsaa i lang Tid troet, at G to vare set ikke skætte for hinanden.

Mannette. Af nei!

Guillot (meget hidsig): Nelman da, saa er der jo Midler, hvorved det onde meget snart kan afhjelpes!

Mannette (bitter): Og Du ønsker intet heller end at bruge dem?

Guillot. Jeg? — — (afside): O Gud!

Mannette (sagte): Saa dode jeg af Sorg!

Dubois tager dem begge ved Hænderne): Hvad mytter det at flage, naar man kan handle? — Mine Venner, lader os først for Alvor undersøge Jeres Hierter, Jeres Stilling og Jeres Rettigheder, thi saa kan vi allerbedst siden følde Dommen: — G givtede Jer for at leve lykkelige med hinanden, og det gjorde G ogsaa i Begyndelsen. Nu ere G ikke længer lykkelige? ei, saa værer da enige i at løse den Knude, som

binder jer! — „Vi elsker hinanden, og vi
fnytter det hulde Baand, hvortil Naturen,
Kierlighed og Loven indbyder os; fort sagt:
vi vil leve sammen.“ — „Vi elsker hinan-
den ikke længer: — farvel da, vi vil stils-
les ad!“ — Gee, saaledes hør man tage
Lingen, og der har I baade — (til Guill-
lot): — Mandens og — (til Nannette): —
Konvens Rettigheder.

Guillot (hidsig til Nannette): Nu
kan Du jo bruge dem.

Nannette. Det har jeg ogsaa i
Ginde.

Guillot. Jeg ligesaa. Jeg vil
iværksætte det i Morgen — eller endnu i
Dag!

Nannette (meget hidsig): Og jeg
vil iværksætte det paa Diebliffet! (til Dubois): Vil De ikke bevise mig det Venstfab
at hente Fredsdommeren? (Dubois lader
som om han betænker sig.)

Guillot (trænger ligeledes paa ham):
O ja, gør det!

Dubois (i en hyllelægezone): Nej ja,
 jeg vil da gaae. Det er mig en tung
 Gang! men hvad gør man ikke, for at
 tåne sine Venner? og jeg troet virkelig,
 at jeg beviser jer en sand. Lieneste derved.
 (sagte i det han gaaer): Bravissimo! hun er
 min! (gaaer.)

Gjette Scene.

Guillot og Mannette.

Guillot. Det er Dig, som nøder
 mig til denne Ødelighed.

Mannette. Det er Høernen selv.

Guillot. Din utaalelige Hidsighed —

Mannette. Ja, jeg er hidsig; men
 jeg er ogsaa den, som først lider derved.
 Og er Du fanstee ikke ligesaa opfarende?
 Har jeg ikke i ti samfulde Åar taalt Din
 Bægelhundighed, Dine Narrestreger, Din Uri-
 melighed, Dine Luner og Din myndige To-
 me? — — Men vi stakkels Gruentimmer ere
 uhyggelige nok! Den barbariske Gordon fors-

byder os at suffe. Vi ere Offere, baade for Mandfolkenes Had og for Deres Kierlighed, og vort God har stedse været at elste og at lide!

Guillot. Nu faaer jo Dine Lidelser Ende.

Mannette. Det haaber jeg.

Guillot. En lykkeligere Mand —

Mannette. En fierere Kone — (hør
vendar Guillot sig bort fra hende.) Utaknem-
melige! nu foragter Du mig, men der vil
dog komme en Eiid, da Du vil savne mig!

Guillot (hastig og rørt): Du taler
om Savn? — —

Mannette. Som Du vil komme
til at føle.

Guillot (spøs): Gaa? troer Du
det?

Mannette. Det er jeg vis paa.

Guillot. Og Du da?

Mannette (med forstilt Eigechnldighed):
Hm! hvad mig angaaer — —

Guillot (stødt): Jeg sværger Dig til, at jeg vil slet ikke komme til at savne Dig mere, end Du vil savne mig. Og troer Du da virkelig, at jeg vilde tilbringe mit hele Liv med at tænke paa en Kone, som glemmer mig?

Mannette (rort): Det siger jeg just ikke. —

Guillot. Dog saa omrent.

Mannette (fortredelig): Du lægger med Willie Alt, hvad jeg siger galt ud!

Guillot (bitter): Gør jeg? Nei
hværtimod — —

Mannette (hidsig): Lad os giøre Ende
paa denne Samtale!

Guillot (vhydende): Maar det skal skee,
saa maa Du tie!

Mannette (færdig at quæles af Her-
relse): Min Nærværelse begynder at fiede
Herren. Han vil forjage mig ved sine Bitter-
heder, men spar sig fun den Umage; jeg gaaer
allerede!

Guillot. O, ~~de~~ saa god at spare
Deres Galde! jeg biger Dem Pladsen. (hun
gaaer.)

Syvende Scene.

Mannette (allene; efter et Ophold;
hun seer sig rundt om.) Gaa skal jeg da nu
for stedse forlade dette lierre Huus! — Gru-
sommme Mand! Du veed ikke, hoor høit jeg
elskede Dig! — — Men Din Stolthed vilde
giore mig min hele Levetid ulykkelig, og
Gornuften forbryder det, som Hiertet vil. —
Jeg vil gaae ind til min Son; hans Kier-
tegn skal lindre min Sorg. O! der er ingen
Smerte, som en Moder jo glemmer i sit
Barns Arme! (Hun gaaer ind i Kammeret paa
høire Haand. Candor og Dubois komme paa
samme Tid ind ad den midterste Dør.)

Kattende Scene.

Candor. Dubois.

Candor. Det gør mig ondt at høre,
at to stikkelige Folk vil stilles.

Dubois. Jeg troer, der steer dem
en sand Tjeneste derved.

Candor. Hvis en af dem har Uret,
kan det jo gøres godt igien.

Dubois. Nei, de ere Uvenner for
Livstid.

Candor. Da vædder jeg dog, at jeg
stal forlige dem endnu i denne Dag.

Dubois. Nei, det vil være spildt
Uimage. Wanen har avlet Mishag hos dem,
og Mishag Fiendstab.

Candor. Det er sorgeligt! Jeg til-
staaer, at jeg her opfylder mit Skald med
Gmerte.

Dubois. Hvorfor det? Gåamange
ginder sig jo vel derved.

Candor. Desværre! — Her er det hverken Faderen eller Moderen, som jeg beklager: det er deres Barn; og jeg vilde ønske, at den tjenstfærdige Lov, som er saa vissig til at løse to Ægtefolks Pagt, dog i det mindste funde frølse en uskyldig lille Glædning fra de Ulykker, som hie paa den. Efter mine Tanker burde et levende Barn være en uoverstigelig Hindring for Guds misser.

Dubois. Og hvor blev saa Friheden af?

Candor (med Tis): Lad os ikke missbruge Ordet Frihed! Hvem skyldte vi vel helligere Pflichter, end det Wæsen, som vi have stienket Livet? det Wæsen, hvis Evaghed og Uskyld Himsen har betroet til sort Hierde, og som ved at unddrages vor Omsorg, med Liden kan fræve os til Regnemæk for sin Lykke?

Dubois. Men De veed jo, at den fælles Massa af Forældrenes Formue betrygge Barnenes Interesse.

Candor (med megen Varme): Kan Penge vel komme i Betragtning her? — Naar Uſſyldigheden og Dyden ere i Gare, da er altting tabt!

Dubois. Men jeg seer ikke — —

Candor (afbryder ham): Jeg seer, høngeban Mand og Huustro for stedse have forsøkt deres fordums fiere Bolig! — jeg seer deres Barn vandre ene om paa Jordens næsten i sin Gudselsstund borguet Lykke og Kierlighed! — jeg seer ham blive bekiendt med Lasten! (med Gyſen): jeg seer ham modnes til Gorbrydeler, styrte med Skændeſel i Graven — thi af! hvem ſfulde lede hans svage, vaflende Fied, da hans egne Forældre blev Naturen utroe?!

Dubois. Men de vil altid blive ved at elſſe ham, endſtændt de ſtilles ad.

Candor. Bor man da forlade det Wæſen, som man elſſer? —

Dubois. Men man elſſer det jo ikke mindre, fordi man ikke er hos det.

Candor. Jo. Vensteb ligger Enset,
der spæffes ved Graftanden. Det er i Gers-
ældrenes Arme, at Barnet bør opdrages.
Under deres Omhu maa det dope i Kier-
ligheds Skisb. Der skal det modtage og
give Kiertegn for Kiertegn; fra Faderens
Arme skal det svæve over i Morderens, thi
det kan ikke være det nof, at være elset
af een alene, og det, fun det fan udtem-
me deres Omhed. Kort sagt, for at bes-
fæste dets lykkelige Naturgaver og dets spe-
de Forstand, maa denne unge Plante være
Middelpunkten for Forældrenes udeelte
Kierligheds Gl.

Dubois. Ja, men Loven — —

Candor. Loven er unødvendig der,
hvor Kierligheden og Dyden herst. Bare
vi mindre fordærvede, da tilod Loven ikke
saa let Skilsmisser.

Dubois. Er det et Onde, saa er
det dog et nødvendigt Onde.

Candor. Jeg bestylder ogsaa fun-
dor Forblindelse, og beslager Loven, at den

er nedt til at stifte Ulykker, for at undgaae Missgierninger! (Han vil gaae ind i Kammeret, men møder Nannette.)

Niende Scene.

Nannette. Candor. Dubois.

Nannette. Hr. Dommer, jeg beder Dem! —

Candor. Min Datter! er det muligt, at Du saaledes for stedse vil forlade dette Huus? at Du, med Din folende Siel, dog kan forlade Gienstande, der maae være Dit Hierge saa fiere? er det ogsaa muligt?

Nannette. Jeg nodes til det, gode Herre.

Candor. Du veed jo selv, at der kan set komme et Ord, endog saa imellem de bedste Venner.

Nannette. Her i Huset sfeer det hver evige Dag. Jeg kan ikke giøre et Erflydt, uden at — —

Candor (med Vensteb): Jeg henvender
Dig, fiere Mianne. Du er — lidt hid-
sig! Et sint Herte kan undertiden altfor
let forbittres.

Mianne. Nei, jeg er omfider blea-
ven fied af at taale Andres Uretfærdighed.

Candor. Hvad faaer man ikke
af den, man elsker? Din Mand kan vel
have sine Smaa-Luner — —

Mianne. Smaa, siger De? nei,
sne store, grove Luner! Og hvort Diebstik
har han dem, Hr. Dommer.

Candor. Kan Du da sige Dig gans-
ste fri for denne Fejl, fiere Mianne?

Dubois (sagte til Mianne, som bli-
er forvirret): Han er Dereß Mandß Ven;
seer De ikke noE, at han tager Guilles
Partie?

Candor (til Mianne): Du svarep
intet, mit Barn?

Mianne. Jeg har intet at svare.
Jeg vil stilles fra ham.

Candor. Men Din Mand — —
 Dubois (sagte til Mannede): Sagde
 jeg det ikke nof?

Candor (Oliver ved): — Maa ogsaa
 ville det.

Mannede. De treer nof at giøre
 mig ret forvirret ved denne Indvending,
 men min Mand ønsker det saamæn ligesaa
 meget som jeg, og det er maaſtæe den ene-
 ſte Ting, hvori vi nogensinde har været
 enige.

Candor (med Ømhed): Af, Mannede,
 Du er endnu ung! —

Mannede. Jeg er fied af at una-
 derfues, og De faaer ikke noget udrettet
 hos mig. Lad os derfor ikke tale mere
 derom.

Candor. — Og Du vil saaledes
 fordomme Dig selv til at hensukke et een-
 ligt Liv? —

Mannede (stødt): Hensukke et een-
 ligt Liv?

Candor. Stedet for disse sebe
Baand — — !

Mannette (fortrædelig): Sørg De
aldrig derfor, hr. Dommer. Jeg troer,
at jeg kan gierne finde mig en anden Mand.

Dubois (hvidstende): Upratvivselig!

Candor. Den første Kierlighed er
altid den fiereste. Hymen kan vel fængsle
vore Hierter mere end een Gang; men troe
mig, Mannette, hans anden Gunst er al-
drig den første værd.

Mannette. Det faaer man at see.

Candor. Mannette, frugt Angeren,
som stedse er Ubetænksomhedens Folgesvend.
Vi har en hemmelig Rest i vort Hierde,
som figer os haarde Sandheder.

Mannette (sukker).

Dubois (fagte til Mannette): Han bil-
der sig nof ind, at han staær paa en
Prækestoel.

Candor (bliver ved): Og sfig mig,
hoøfor vil Du saaledes opoffre Dit Livs
Lykke? For et Dieblits kunde eller for et

Mannette (i det hun gaaer): Destos
bedre! Jeg vil føre Proces. (gaaer.)

Ziende Scene.

Candor. Dubois.

Dubois. Maa, seer De nu selv?

Candor. Dere's Uvenstaf bedræver
mig. Men troer De ikke det skulde være
muligt at forlige dem igen?

Dubois. Nei, det troer jeg slet
ikke. Jeg har gjort Alt, hvad jeg funde,
det veed jeg! Men hvad hialp det? De
faae jo selv, at jeg understøttebe Dem før.
Jeg tænkte: maastee kan en venstafelig
Forestilling gavne! — men paa det lag!
Nei, at faae et Fruentimmer fra hvad hun
engang har sat sig i Hovedet — Der har
vi Manden!

Elleste Scene.

Guillot. Cander. Dubois.

Guillot (til Cander): Hr. Dommer,
De veed ventelig den sorgelige Pligt, som
bringer Dem i mit Huus?

Cander. Vensteb bringer mig lige-
saameget herhid som Pligten, og jeg maa
tilstaae Dig, min Ven: det gisr mig in-
derlig ondt at see to Egtefolk — —

Guillot (hastig): Egtefolk? det ere
vi ikke længer.

Cander. Hvordan! Geres hellige
Baand — —

Guillot. Vore Baand ere brudte!

Cander. Loven — —

Guillot. Hierlighed knytter Egte-
baanden sterkere end Loven, og naar man
holder op at elste, saa holder man ogsaa
op at være Egtefolk.

Cander. Men Religionen —

Guillot. Naturens Lov, som er inde-
gravet i vore Hierter, leder os til at søge

Ørbar hidsige Ord, som viſt ere fagte uden
Hensigt — —

Mannette. Nei, ikke uden Hensigt! Jeg fiender min Mand bedre end De.

Candor. Men sad han endogsaa have fornærmet Dig med Billie. O, mitt Datter! at tilgive har Lønnen i sig selv.

Mannette. Ja, men man faaer dog ikke Tilgivelse, uden at man først besørger derom.

Candor. O, naar vort Hierste virkelig elſter, lader det sig da bede om det, som det giver?

Dubois (lagte til Mannette): Han er indsmigrende.

Mannette (til Candor): Nei, det er forgives, at De søger at overtale mig — —

Candor (med Sid): Jeg besværger Dig i den Kierligheds Navn, som foreuer gør: hvis Guillots Opførel ikke har været rigtig, saa lad Vensteb og Tornusten

glemme den; eller hvis det blot er en
Grille, faa giv Du efter!

Mannette (hidsig): Hvad? skal
jeg give efter! ? —

Dubois (sagte til Mannette): Hører
De?

Candor. Lad den elskværdigste af
Jer ogsaa være den fornuftigste!

Mannette (bitter): Hr. Dommer,
den Venning var smigrende, og jeg priser
Deres høje Viisdom! Der er vist ingen,
som bedre kan tale Mændenes Sag end
Dø — men alligevel vil jeg have Skils-
misse!

Candor. Din Mand maa ogsaa sam-
tykke deri — —

Mannette (i det hun gaaer): Det
er mig det Samme!

Candor. Hvis ikke —

Mannette. Jeg holder ikke op, fors-
end — —

Candor. Hvis ikke, maae J føre
Proces.

Guillot (hastig): Hvorfor, siger De?
 Er det muligt, at hun med alle hendes
 utallige Fejl, som jeg nu vil fortælle Dem —

Candor. Else ikke det, fiere Guillot! jeg vil heller være uvidende om dem.
 Guillot. Tag mig det ikke ilde op,
 men De maa dog vide — —

Candor (med Vensteb): Lad os hel-
 ler tale om Mannettes Dyster. J ti har
 havde Du levet saa lykkelig med Din Kone.
 J vare blevne et Exempel for Egnen.
 Mannettes eneste Ønske var at tæffes Dig
 og gisre Dig lykkelig.

Guillot. O! endoasaa Mindet om
 disse lyksalige Dage er næsten uosleitet ved
 senere Storme!

Candor. Saameget desværre! Isle:
 Det for at gienmindes det Dunde, maa Du
 forjage lige indtil den allermindste Tanke
 herom; man maa blot erindre sig det Go-
 de. Husk paa, at Nannette elster Dig, at
 hun aldrig har elstet nogen anden end Dig.
 Hendes Opførsel er forandret, siger Du?

hsad stader vel det, naar hiertet eg det
fahme? Dere Elfedes hiertet ere vort
høeste Gode; Dit tilhører Manette, og
Beaufab beder Dig om at give hende det
igien.

Guillot (sæt): Ne, fiere hr. Dommer — !

Dubois (sagte): Nu! han bliver
blidt om hiertet; nu er det Liid at hente
hans fiere Egtefælle. (gaar)

Elevte Scene.

Candor og Guillot.

Candor (bliver ved): Guillot! giv
esten, hvis Du har uret!

Guillot. Ja — men naar jeg nu
har uret?

Candor. Gaa giv ogsaa efter; da
har Du dobbelt Fortjeneste. Var lidt mes-
re sm, og lidt mindre forfængelig; verom
bede baade Forumst og Kierlighed Dig; fies-
re Guillot!

Lyffen, og den rene og medlidende Religion, som fremfalder Dyder og Lyksalighed, og hvis milde Haand udgyder utallige Besig-
nelser til Menneskeighedens Trost, kan ikke
frænfe sine helligste Helligheder, og paa-
lægge mig den forhadte Pligt, at være
Slave og ulykkelig.

Candor. Wel sandt! Skilsmissen
kan være nødvendig, naar et Ægtepar — —

Guillot (hastig): Utsaa ere vi jo
enige — —.

Candor (med Fasthed): I een Punkt;
men Du er Fader, Guillot! og Manden
har aldrig Ret, naar Faderen har Uret.
For levede Du uafhængig, men nu stølder
Du det Wæsen Regnstaab, som Du har
stienket live. Endvidt Din Son er
Dit eneste Barn, saa er han dog ikke
nær saa meget for Dig som Du er for
ham. Wil Du, at han fra sin spædeste
Barndom skal være fader og moderles?

— —

Guillot. Men, Hr. Dommer, naar
to Ægtefolk leve i en evig Krig: er deres
Barn da ikke allerede i Forældrenes Huus
haade fader- og moderfest —

Candor. Men Enighed kan igien
skienke det sine Fortidre.

Guillot. Maaske en Dagsiid —

Candor (hastig): Det er allerede
meget!

Guillot. Af!

Candor (med Tid): Du veed, at
mit Raad er Fredens Raad, det skieneste
Mennesket kan udøve! Hvor jeg vilde pris
mig lykselig, dersom jeg funde forlige Jer!
dersom jeg funde see Jer leve enigere end
nogenstude for! naar jeg da delte Jeres
Henværfelse og Jeres Laarer, vilde jeg sige til
mig selv: „disse Mennesker har Du gjort
Lykkelige! — Dette Barns Hjerte har Du
bevaret!“

Guillot. Hr. Dommer, en saadan
Lykke overstiger mit Haab.

Candor. Hvorfor det, min Ven?

Guillot. Nei, jeg er vis paa, at
Mannette vilde misbruge saamegen Godhed.
Jeg fiender hende!

Candor. O, min Gud! forjag dog
denne Frugt, og husst paa, at naar en
Mand vil være god noë, saa maa han væs-
te en Smule for god!

Trettende Scene.

Candor. Guillot. Dubois (kommer i
Baggrunden med) Mannette.

Dubois (sagte til Mannette): Sæt
en vind for deres Complot! Nu har de
staart og lagt Raad op.

Mannette (løber hen til Candor): Hr.
Dommer, træe ikke hvad han siger om mig?

Candor. Han siger intet andet end
Godt om Dig.

Guillot (med fold Tronie): Og jeg si-
ger hvad jeg tænker.

Dubois (sagte til Mannette): Mær-
fer De Gnaren?

Mannette (til Candor): Jeg seer nok, at De og Guillot spiller under Dække sammen, for at faae mig til at sable om: men List, Weltalenshed, Complimenter, Sukke, al den Snak er fun Liidsspilbe! min Beslutning sidder her. (Hun holder Fingrene paa Panden.)

Guillot (til Candor): Maar saa er, er det jo ikke vaerd at rokke den.

Mannette (til Guillot): O nei, spar Dig fun den Uimage.

Guillot. Jeg veed nok, at maar Du forst har sat Dig noget i Hovedet, saa siger Du ligefom Skændereks Kone -- --

Mannette (afbryder ham, i det hun flipper med Fingrene): Juoist! Det skal flippes!

Dubois (sagte til Mannette): O bræ viissimo! — Endnu mere.

Mannette (oliver ved): Og der — der skal Skabet staae!

Candor (med Mildhed): Hvis jeg formaaede noget over Jeres Hister — —

Guillot og Rannette. Det er fors
gieves!

Candor. Gaa sad Venstebd dele
Evistigheden traesseem Jer begge!

Rannette. Man kan nof høre paa
Deres Tale, at De ikke er givt.

Dubois (til Candor): Skil dem
nu ad, ligesaagodt først som siost. Det
bliver jo dog deres egen Sag.

Candor (til Guillot og Rannette): J
node mig da til at opfyilde en sorgelig
Pligt? —

Guillot og Rannette. Ja!

Dubois (glad): Spild ikke Tiden!

Candor. Velan da! jeg vil lyde
Deres Willie. (Sagte): De har et Barn;
det er mit Haab! (Høit): Følger nu med
mig, mine Venner.

Dubois. Skynd Dem at giore
det af, Hr. Dommer.

Candor (seer stift og mistroiff paa ham.)
Det vil jeg. (Sagte): Jeg satter Misian-
te. Gud! forsvær Du en uskyldig Skab-

ning, og send Din Fred i to gode Mennes-
kers Hjørter! — (heit): — Kommer, mine
Venner. (han gaaer med Guillet og Rannette.)

Dubois (folger dem til Døren, und-
vigende Candors (Diecast: Jeg skal nok pas-
se paa Huset saalænge.

Fjortende Scener

Dubois (allene.)

Sagen funde aldrig være i bedre Hånd! —
Men vil min Samvittighed ogsaa tillade,
at jeg skiller to Venefolk, som elster hinan-
den? — Hm! det gaaer vel an! Seg har
Gud stee Zoo! en Samvittighed, som kan
fordsie meget. — Og naar man ret becau-
fer det, saa bor Folk tværtimod rose mig
for denne Handling. Mand og Kone kan
ikke forliges: ergo heviser den dem jo en
sand Venstabs-Tjeneste, som sætter dem i
Frihed. Rannette er en nysselig vever ille
Kælling; jeg, Monsieur Dubois, jeg kan

ogsaa passere! hvad er altsaa naturligere,
end at forene en fion Kone med en vacker
Karl? — Thjaaist, jeg bor roses for mit
venstabelige Gemyt! (Han gaaer.)

A n d e n M c t.

(Samme Decoration.)

Første Scene.

Dubois og Alain.

Dubois (glad): Ja, min Dreng,
nu skal jeg være Din Fader.

Alain. De, gode Herre! hvordan
det?

Dubois. Jo, nu skal Du forlade
dette simple Huns. Du fiender jo nok
min smukke Gaard, hvor der er den store
Hauge, med de mange Pærer og Blommer
og Kirsebær?

Alain. Ja.

Dubois. Der skal Du nu herefter
høe.

Alain (bedrøvet): Og min første Far-
der skal blive alene her?

Dubois (beroligende ham): Nej, vi
kommer tidt og besøger ham.

Alain. Nej tidt?

Dubois. Jaist. — Der skal Du
hver Dag faae ligesaa mange Kirsebær at
spise som Du vil.

Alain. Gaaer Fader ogsaa nogle
med?

Dubois. Nej, han bliver jo her.

Alain. Saa smager de mig heller
ikke. Jeg vil ingen Kirsebær have. — O, min
Fader!

Dubois. Tys, der er han! Tie nu
smukt stille med hvad jeg har sagt Dig.

Alain (arørlig): Ja, tie kan jeg nok,
men — —

Aanden Scene.

Guillot. Dubois. Alain.

Guillot (tankefuld og med en Bevning af Brede): See saa, nu er jeg da stilt fra min Kone!

Dubois. Nu bliver Du ikke længere sagt imodi

Guillot. Ja, om sider er Menigheden dog forjaget af mit Huus.

Dubois. Dette kan man med Rette falde Din første rolige Dag. Nu kan Du dog sommetider lægge Dig i Din Seng, uden først at have haft Klammeri. Jeg ønsker Dig ret hertelig til Lykke, min Ven!

Guillot (seer med Umhed paa sin Son): Arme Barn! Nu har Du da ingen Morder længer!

Alain (til Guillot): Mister jeg ogsaa Morder? (til Dubois): O, De sagde mig iste — !

Dubois (til Guillot, som staaer ganzse urolig): Grise Mod, min Ven! Gaae Du Grisserne bort!

Alain (græder): Moder, som jeg holde saa meget, far meget af! hun, som var saa god!

Guillot (omfavner ham): Vær ros lig, mit Barn! Mit Herte skal nok ers statte Dig hende.

Alain. Lover Du mig ogsaa des Fader?

Guillot. Ja! det lover jeg Dig!

Dubois (sagte): Jeg har aldrig no gen god Tro til disse rorende Oprin! (til Alain): Gaae Du lidt ud, min lille Dreng; Fader og jeg har nogle vigtige Ting at tale om.

Alain (i det han gaaer): Men max jeg da ogsaa komme ret snart tilbage?

Dubois. Ja vist! til Middag.

Alain (med et dybt Suf): Gaa vil jeg da gaae! (gaaer et Par Stridt, men ven-

der om igien.) Glem nu ikke, hvad Du har lovet mig Fader!

G u i l l o t (trækker Armene ud imod ham.)
Rei, nei! det skal jeg aldrig glemme! —

D u b o i s (fører Alain hen til Døren.)
A l a i n (uden at vende Øjnene fra Guillot): Farvel, Fader! — Farvel! (gaaer langsom ud.)

Erste Scene.

G u i l l o t og **D u b o i s**.

D u b o i s. Jeg staminer mig virkelig paa Dine Begne over Din Svaghed. Ved saadan en Leilighed maa man vide, at man har Hiertet paa det rette Sted.

G u i l l o t. Det har jeg!

D u b o i s. Du har Fanden! At en quæ Enkemand seer lidt alvorlig ud, det kan jeg nok finde mig i, men Suf — og Graad! nei sy! det er jo at synde mod Suf og Brug.

Fierde Scene.

Guillot. Nannette. Dubois.

Guillot (i det han seer Nannette):
Gud!

Dubois. Hvad flettes Dig?

Guillot. Nannette! — —

Dubois. Hvorover bliver Du forækket? Hun er jo ikke længer Din Kone.

Guillot (til Nannette): Jeg troer at jeg giætter Marfagen, hvorfor Du kommer her.

Nannette. Den maa Dit hjerle vel sagtens sige Dig.

Guillot. Ja, Du vil forlange Din Medgivt tilbage; den skal Du — —

Nannette (med Kraft og Glelse): Jeg fræver kun een Ejendom tilbage, og den kan ingen nægte mig; det er min Son.

Guillot. Din Son bliver her, hos mig.

Nannette. Med hvad Met! — —

Guillot. Vær rolig, Mannette.
 Men Du elstede Din Son og Din Mand,
 saa fulde Du have blevet hos dem. Du har
 forladt os, og Dine Rettigheder eer forbi.

Mannette. Hvad! Om der endog
 saa var en Verden imellem os, kan et
 Barn undrages sin Moders Herredomme? !
 Kan Jeres Løve, kan Jeres Rettigheder,
 alle Jeres Fjordomme nogensinde udslette
 det hellige Navn, som Naturen, som him
 len selv har strevet i en Moders Masyn?
 — Min Son adled jo min Kost i Gaar,
 skulde han vel kunne misfriende den i Dag?

Guillot. Du var dobb mod Fer-
 nafsen; nu er Naturen dobb mod Dig.

Mannette. Kan et Barn være dobb
 for sin Moders Bonner? Hvor er min
 Son, o, sig mig dog, hvor er han? (hun
 løber til alle Ørrene.) Alain! min elstede,
 kære Alain! kom til Din fortvivlede Mo-
 der! Du skal, Du maa komme!

Guillot (rolig): Ferend man vilde

hyde over Andre, skalde man dog først funne beherste sig selv.

Mannette. Beherste mig selv? Allmægtige Gud! naar man vil berøde mig det, som er mig fierest i Verden — naar man vil rive mit Hjerte ud af mit Bryst! — Nei! dette Øffer faaer I aldrig af mig! Jeg vil have mit Barn! Ingen, nei, ingen kan elste ham saa høit som jeg. Jeg vil anraabe Guds og Menneskenes Ketsfærdighed, og naar Hr. Candor seer mine blodige Taarer, skal han have Medhjælp med min Smerte! O, mit Barn! mit Barn, (hun gaaer.)

Guillot. Taarer ere ikke Grunde.

Mannette (kommer tilbage): O! det er jo vores eneste Vaaben! — (hun vender sig hastig til Dubois): Tael De dog for mig!

Dubois (forlegen): Ja — men De taler virkelig selv allerbedst. De har — begge to Met, og jeg — har intet at sige. Ved saadanne Leisigheder tier og beundrer jeg fun. — Ellers — min Menning er den-

ne: — Dommeren vil nu efter Dere og Samvittighed give Egen af Jer Met. (sagte til Rannette): Det bliver Dem! (sagte til Guillot): Det bliver Dig! (høit): Lad os nu først høre hans Dom, og indtil den er fældet, bringer jeg Dere Barn hjem til mig.

Guillot. Ja, giv bet!

Rannette (urolig): Hjem hos Dem? —

Dubois (sagte til Rannette): Lys! det er juft Knebet. Saa kommer han jo i Dereß Bold.

Rannette (sagte): Aha! — (høit): Jeg samtykker ogsaa deri. — Men maa jeg ikke først omfatne ham? —

Guillot (langsom): Jo, Rannette — men — —

Dubois. Han er ikke her.

Rannette (med følelse og Kraft): Saa gaaer jeg! Enten min Son eller Døden! (hun gaaer.)

Guillot (falder efter hende): Kiere

Mannette! — (Hun gaaer, uden at ville høre ham.)

Dubois (sagte til Mannette, i det hun gaaer ud): Kom og hent ham hjemme hos mig.

Femte Scene.

Guillot og Dubois.

Dubois. See saa, nu er Du jo bleven Din Kone qvit, og uden selv at vide af det, har Du fulgt Moden. Jeg ved ikke engang, hvor Du har funnet holde det saa længe ud med-hende. Hun har dog virkelig slet Intet tillokkende ved sig; nei, Damerne inde hos os i Paris, dem stulde Du engang see! de —

Guillot (afbryder ham): De har ikke min Mannettes Hierte,

Dubois (lystig): Ah, Du er et Barn! at miste sin Kone, det er det samme som at faae et Albuestd: i Begyndelsen værker det balsat, men en, to, tre!

saa er Smerten forbi. Du har været skilt fra hende i en samfuld halv Time, og Du sorger endnu! det er jo uhørt. -- Detænk, Broerlille, hvor mange Mænd vilde ikke ønske sig i Dit Etet! — Og om Du endogfaa var besat af en Givte-Diebel, ih, saa kan Du jo finde tusinde Koner for een!

Guillot. Ingen Nannette!

Dubois. Saa? hm, det gif vel an! — Men lad os nu ret overveie, hvad Du har vundet og hvad Du har tabt. Du har mistet en Kone, men Du har faaet en Ven, som ikke skændes med Dig; havde Du nu haft Din Kone, saa hadde Du i den forte Liid allerede over ti Gange været oppe at mundhugges. Husk paa alle de mangfoldige Bekymringer, som folger med Ægtesstanden.

Guillot. Troe mig: selv disse Bekymringer ere sowe, naar en elstet Kone deler dem.

Dubois. Naa, Vor Herre har da

ogsaa ret ølstet Dig til at være Egtemand
(Alain kommer ind.)

Guillot. Naar jeg var sorgmodig,
kom Nannette altid og fastede sig i mine
Arme. Ved hver en Taare hun fældede i
min Barm, folde jeg hvor underligt hun
elskede mig, og min Smerte oplosde sig i
Kierlighed og Glæde.

Dubois (spøgende): O, Din stak-
fels Mand!

Guillot (til Alain): Min Son, Du
Din Moders Billede, nu skal Du trøste
mig!

Alain. Men Du har jo lovet mig,
Gader, at jeg skal faae hende igien?

Dubois (sagte): Dette gaaer als-
drig godt!

Guillot. O, hvor jeg elskede hende!
Jeg finder hende igien i Dine Dine;
Dine Træk ere et tro Billede af hendes!
Min Son! dersom du vil elskke mig saa heit
som Din Moder forдум elskede mig, saa

Fan jeg med endnu større Sandhed sige, at jeg har fundet hende igien.

Dubois (sagte): Den Dreng maa jeg have bort. (høit til Guillot): Farvel saalænge, min Ven. (Han vil gaae med Alain, som gør Modstand.)

Guillot (hastig): Hvor gaaer Du hen? —

Dubois. Du veed jo vor Aftale var, at saalænge indtil Fredsdommeren afgjor, hvem af Jer Barnet bor tilhøre, skal det blive hjemme hos mig.

Guillot (til Alain): Du skal forlade mig!

Alain (flyver hen i hans Arme.) Nei, nei, jeg bliver hos Dig, Fader! (til Dubois): Slip mig!

Guillot (til Dubois): Ja, slip ham.

Dubois. Hvor fan Du være saa svag? Det er at drive Kierligheden alt for vidt!

Guillot. Giv selv Fader, forend
 Du dadler mig. (til Alain, som han omfavner):
 Jeg forlade Dig! nei aldrig!

Dubois (sagte til Guillot): Eys! Man-
 nette kommer — Din Son — —

Guillot (bestyrtet): Nei, nei, han
 maa ikke se ham.

Dubois. Jeg bringer ham hjem
 til mig saalænge.

Guillot (hastig og med fasthed):) Nei!

Dubois (paastaaelig): men hvors
 for ikke?

Guillot. Jeg vil heller staae ham
 her. (til Alain): Gaae Du herind. (Han
 lader Barnet gaae ind i Kammeret paa venstre
 Haand.)

Alain (langsom): Du vil have des-
 Fader — —

Guillot. Ja, min Son, og vær nu
 ganzke stille.

Dubois (lukker Døren og putter Nog-
 len i sin Lomme, sagte): Nu har jeg ham!

(han smutter sagte ud, da Mannette og Candor komme ind.)

Sjette Scen e.

Mannette. Candor. Guillot.

Mannette (til Candor, i det hun kommer ind): Til Dem tager jeg min Tilflugt, Hr. Dommer. G Naturens, i Himmelens Navn forlanger jeg min Son tilbage!

Guillot. Jeg besværger Dem at høre mig, Hr. Dommer!

Mannette (til Guillot): Kan alt hoad Du fan sige nogensinde opzien Morders Taarer?

Guillot. Men Fornuften — —

Mannette. Hoad er vel Fornuften ved Siden af Kierlighed?

Guillot (til Candor): Hør Retsfærdigheden — —

Mannette (til Candor): Hør mine Sonner!

Candor (sagte): O, det lykkes! (høit):
 Eac tael da En efter en Ander.

Guillot. Det vil vi.

Rannette. Kan De nægte mine
 Saarer den Stabning, som jeg har stien-
 fet Lyset?! — Min Kierligheds Frugt;
 Gienstanden for mine urolige Timer, det
 Barn, som har kostet mig Smerter, som
 jeg i sin Gødselsstund trækkede op til min
 Barm, som jeg har bedækket med tusinde,
 tusinde Kys, og vædede med mine Saarer!
 Hans Blod er mit, hans Liv er mit; der
 er intet Baand, som jo forener ham med
 det Bryst, der har ernærer ham, med det
 Hjerde, hvorunder han har hvilet; og som
 altid har elsket ham saa uudsigelig høit!
 Jeg mindes jo hans første Kiertegn, i mi-
 ne Hine læsde han Modernavnet, og hans
 første Staminen gav mig det. Hans Siel,
 hans Hjerde, altting tilhører mig. — O,
 Gud! jeg har lidt saameget for ham!
 hvad ere en Faders Rettigheder ved Siden
 af en Moders Omhu, en Moders Minhed

og Smarter? Min Son er Alt hvad jeg
ejer i Verden, han hører mig til! Ingen
kan rive ham ud af hans Moders Arme!
den, som vil stille os ad, maa sonderlade
os; og Himlen, som i denne Stund hører
mig, og seer min Fortvidelse, tor ikke ad-
stille det, som Kierlighed og Gud har
giort uudstilleligt! (Hon kaster sig med heftig
Graad paa en Stoel.)

Guillot. Hr. Dommer, troe ikke
Guf og Graad. De veed vel Fruentim-
merne pleie fielden at bruge disse Vaaben,
uden naar de ingen bedre har. (til Nannette):
Naturen har forestillet Dit Herredomme.
Dersom Du har baaret Omsorg for vor
Son i hans spæde Barndoms Dage, saa
vil han trænge til mig i Ungdommens
Storme. Hidtil skylder han Dig Liv og
Hedbred, men det Mod, den Fasthed, de
Talenter og Dyder, som engang danne
Manden og Borgeren, dem kan Sonnen
aldrig erholde af nogen anden end sin Fa-
der. I sin Moders Arme er min Son et

Barn; for at verde Mand maa han komme i mine. — (Med Følelse): — Og desuden, med hvad Ret kan vel en letfindig Kone, der har forjaget Lykken fra dette Huus, paastaae at hun nu ogsaa vil børve mig dens Billede? Bælg Dig en anden Mand, og giv ham lykkelig. Ødse med Din Ømhed og Din Skionhed til ham, giv mig for stedse ulykkelig, ved at børve mig Dit Hierte, men lad mig beholde min Son, for at aftsørre mine Taaer!

Rannette (sæt): Dine Taaer, Guillot?

Guillot. O! det er ikke længer de sode Taaer vi forдум fælvede sammen!

Rannette (sagte): Af! han savner mig dog!

Guillot (sagte): Hvilken Marter!

Candor (sagte, imelens han betrakter dem begge): Hvor megen Kamp maa der dog ikke til for at adstille to gode Mennes-

sser! — (høit): — Mine Venner, jeg vil da
nu følde Dommen — men S fiesve jo?

Guillot (fiesvende): — Det er
intet.

Mannette (ligesledes): Det gaaer nof
over, tael De fun!

Gyvende Scene.

Mannette, Dubois (i Baggrunden), Candor,

Guillot.

Dubois (sagte): Naa, jeg kom som
jeg var falder!

Candor. Da Jeres Rettigheder ere
lige kraftige, og Loven ikke kan dele Jeres
Eiendom, saa lever sammen, for at funne
nyde den Begge. (han gaaer nogle Skridt
tilbage, og giver Agt paa dem.)

Mannette (frugtsom til Guillot): Nu
vel — — ?

Guillot (ubestemt): Ja — jeg — (til
Dubois, som stiller sig imellem dem): Hvad me-
ner Du?

Dubois. Hvad jeg mener? at det
nytter ikke at frygte Øderligheder, hvor
mildere Midler ikke kan hjelpe.

Candor (i Baggrunden af Skuepladsen.)
Kunne jeg blot finde deres Barn! —

Dubois (bliver ved): Jeg for min
Deel vilde have Alt eller slet intet!

Mannette (i det hun seer Candor gaae
hen mod den bageste Dør): Hr. Candor gaaer
hvor.

Dubois. Destobedre! (Her banker
Candor sagte paa alle Dørene.) Jeg vædder
at dengang han mærkede, han intet funde
udrette hos Jer, eom han vist anstigende
med en af sine gamle opbyggelige Præfe-
ner, for at faae Jer til at græbe et Stu-
fe — (han seer paa dem.) — Men — seer
jeg ret? Skulde han virkelig have rørt Je-
res Hierter med sin Snaf? Naa, det vil
de paa min Ere være moersomt!

Guillot (torret Dinene): Mannette
græd forst.

Mannette (ligetnes): Nei, Du græd først. (Alain tigger ud af det aflange vindue oven over Døren paa venstre Haand.)

Dubois. Saadan enfoldig Graad fordærver den hele Sag.

Candor (lytter ved Døren paa venstre Haand): Jeg troer, jeg hører ham.

Dubois (til Guillot og Mannette): Mere Bestemthed! (i det han vil tage Mannette med sig, som dualer) Ah, min Gud! fulde man ikke troe, at en Skilsnisse var et ganste forfærdeligt Arbeide! — Kom nu! — — (hun følger ham med Zwang.)

Alain (i Winduet, med et høit Skrig): Moder! Moder!

Guillot (i det han bliver Barretvaer): Gud!

Candor (ligesaa): O, herligt!

Mannette (löber imod ham med åbredte Arme): Min Son!

Dubois (sagte): Nu er asting ude!

Kun
engang.

Candor (peger paa Dubois): Herren
der blev ilde tilmode.

Alain (vil springe ud af vinduet.) Tag
imod mig i Dine Arme!

Mannette (meget heftig): Nei, nei,
mit Barn! bliv? bliv!

Alain. Eaa luf da op, at jeg kan
omfavne Dig!

Mannette (gaaer hen og vil ikke op.)
Stig da ned, mit Barn. — (med forundring)
Møglen? —

Guillot (forundret): Møglen! hvore-
dan? — —

Dubois (sagte): Jeg ryster som et
Espelss!

Mannette (til Guillot): Nu? —

Guillot. Jeg veed ikke — —

Candor (peger paa Dubois): Han har
den, det sædder jeg — —

Dubois (rækker Møglen frem, meget for-
virret): Vær saa god; her er den. — —

Mannette (snapper den): S Dere

Hænder!! — (hun lukker Døren op, og Alain kommer ud.)

Candor (vil holde paa Dubois.) Nu,
min Herre — —

Dubois (i det han smutter ud): O jeg
beder! giv Dem ingen Ulejlighed! Jeg res
commanderer mig! (gaaer hastig ud.)

Mannette (lofter Alain op og kysser ham.)
Kiere Barn!

Alain. Min Moder! jeg har Dig
igien! (til Guillot): Tak Fader! Du holde,
Dit Lovte.

Mannette (holder paa ham): O for-
lad mig ikke, min kiere Son! bliv her i
mine Arme; jeg vil se paa den, som tor-
rige Dig ud deraf!

Guillot. Min kiere Son, elster Du
mig ikke mere? —

Alain (lober hen til ham): Jo al-
tid! altid!

Mannette (fortvivlet): O, almæg-
tige Gud!

Guillot. Min Søn tilhører sin
Fader — —

Mannette. Sin Møder — —

Alain (staaer midt imellem dem, og ræk-
ker dem Begge sine Hænder.) Begge sine For-
ældre!

Candor (peger paa Barnet): Naturen
her talt.

Mannette (til Candor): Lad minne Far-
rer røre Dem!

Guillot (til Candor): Hr. Dom-
mer, kan De nænne at berøre mig — — !

Candor (med Gid): Geer G da ikke,
at dette elstede Barn er den Middelpunkt,
hvor Jeres Hierter niodes? — at G, endog-
saa imod Jeres Willie, elste hinanden i
det Væsen, som forener Jeres Tilværelse?
og at der er ingen Lov, ingen Grasstand,
som kan oplose de hulde Haand, hvormed
faderlig og moderlig Kierlighed omstyrger
Jer og alle Forældre? — (Guillot og Mans-
nette vende sig bort og sukke.) Uffiger begge
den Frostab og Dimhed G har sovet hin-

anden! glemmer Jeres Øver; men seer her,
 Han stiller Barnet midt imellem dem, og lader
 enhver holde sin Haand): her er et andet Baand:
 bryder denne hellige Kiede om Jøsr!

Guillot (omfavner Alain): Sie,
 reste Barn!

Mannette (ligesaa): Min
 Alain!

Mannette (til Guillot): Du elster Din
 Søn; husk paa, at jeg er hans Møder!

Guillot (til Mannette): Tilgiv hans
 Faders Græde!

Alain (leber Forældrene sammen): See
 saa, ikke græde mere; Fader og Møder
 være gode Venner!

Guillot (omfavner Alain og sin Kone):
 Ja, mit Barn, det vil vi!

Mannette (omfavner sin Søn og sin
 Mand): Saalænge vi leber!

Candor (betragter dem med Glæde): Gið
 dette Søn være Billædec af enhver Ægte
 stand!!

Mannette (til Guillot): Min elskede
Ven! —

Guillot. Min bedste Veninde! Skulde der engang komme en lille Loft — thi jeg vil ikke love for noget —

Mannette. Skulde der engang slippe mig et ubetænksomt Ord af Munden, og det maa ikke kunde volde Træte imellem os — —

Guillot. Gaa vil vi strax tage vort Barn i vore Arme —

Mannette (hastig): Og Freden er paa Hieblifikket sluttet!

Guillot. Men hoor blev Dubois af?

Candor. Hans Nærvarelse behoves des ikke længer her: naar den brave Mand seer sig udreven af Bildfarelsen, forsvinder den Onde, og hans Herredsmme er forbi.

Main. Han sagde, at han skulde
være min Fader.

Guillot (forbitret): Han Din Fa-
der! — (med Mildhed): Han har gjort os
Fortred; nu, man maa sie dermed.

Mannette. Og hvis man kan, end-
ogsaa glemme det. (Mannette og Guillot tale-
sagte sammen, og gaae derpaa hen til Candor.)

Candor (sagte): Hvilken Hævn! (høit):
Nu vel, hvad vil G sige mig, mine Ven-
ner?

Guillot. Læt vi bede Dem om
en Dieneste?

Candor. Hvorom, fiere Guillot?

Mannette (naiv): At — gioste os sam-
men igien.

Candor (smilende): Det behoves ikke?

Guillot (med Glæde): Virkelig?

Candor. Jeg funde ikke saa strax
lose Jeres hellige Baand.

Guillot. Men stildte De os ikke
ad for?

Candor. Hævde jeg endogsaa fun-
net giøre det, vilde jeg dog ikke have
giort det.

Mannette. Hvordan! De bedrog
os?

Candor. Ja, mine Venner! og jeg
troer, at J tilgive mig denne uskyldige
List? Jeg var vis paa, at naar Kierlig-
hed tog sine Rettigheder tilbage, vilde den
tiene mig til Undskyldning hos Jer.

Mannette (med Gølfe): O, De
fiendte os!

Candor. Mindes da vel, at det
Ægtepar, som lever i et ufrugtbart Ægte-
stab, kan nof affaste Lænken; men at en
Fader og en Moder, som ere forenede ved
dette himmelstte Baand — (han peger paam aar.)
— har ikke Lov, at sætte deres Barns

Gliebne i Døve, for at blive frie, og at
Loven ofte græder, naar I nsde den til at
tillade det, som Naturen forbryder.

(Alain staaer imellem Nannette og Guillot, som
omfavne hinanden. Candor betragter den lille
Gruppe med saderlig Glæde, og Dækket falder.)

E n d e.

Drengene fra Auvergne.

Skuespil i een Act

efter

Røtzebue.

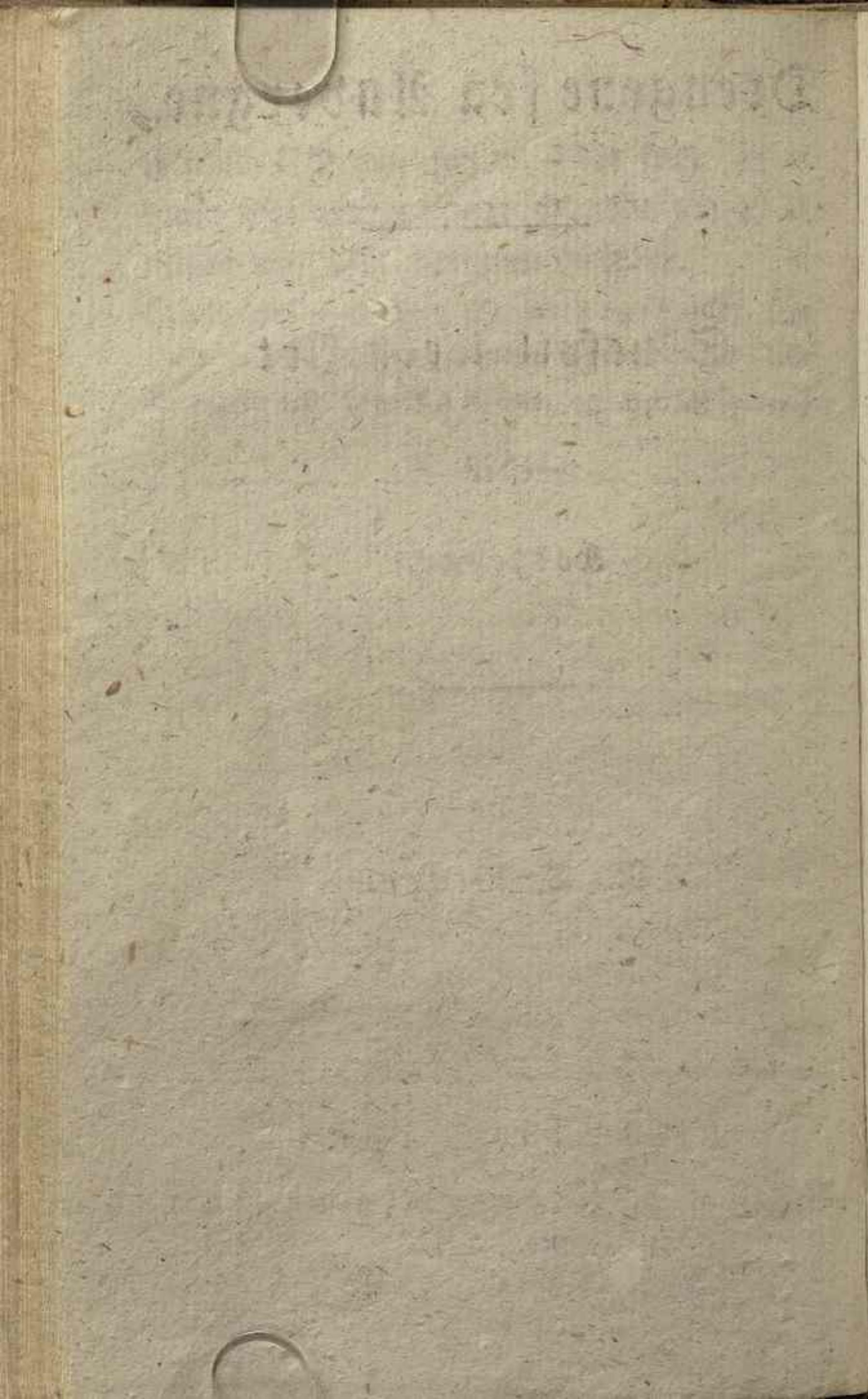
Bed

N. E. Bruun,

København 1815.

Forlagt af H. C. Lundsgaard paa Børten
No. 8.

Smylt hos C. Græbe.

Drenge fra Auvergne.

Skuespil i een Act

efter

Kotzebue.

Personerne:

Wilhelm Florval, } Brodre og Rishmand
Jacob Florval, } fra Lyon.

Cecilia, Jacob Florvals Datter.

Madame Lator, en Enke.

Wilhelm, } Wilhelm Florvals Sonner.
Jacob, }

Handlingen foregaaer ved Markedstiden i
Beaucaire; og Styffets Æmne er laant af
Souillys: Contes à ma fille,

Første Scene.

(Et Værelse.)

Cecilia (allene, ved et aabent vindue):
Hvilken broget Brimmel her er paa dette
Baucaires - Marked, og tillige saadan en
Sisi, at man ikke kan høre Øresyd. —
Jeg er ret hier teglad over, at min gode
Fader denne gang tog mig med sig; Reis-
sen var saa moersom, og her er da ogsaa
mange Kariteter at see. Men det morer
dog fun et Par Dage. Oprigtigt talte
vilde jeg dog nu heller være hjemme i Lyon
hos min Møder. Onkel og Fader har saa
mange Korrektioner her, at de juist ikke
kan bryde sig meget om min ringe Person;
altsaa har jeg da ingen anden Tidsfordrie,
end fra Morgen til Aften at staae i Win-

duet, og det er jeg alderede hiertelig fied af. (Øun seer ud.) See der, mine smaa vilstre Fætttere! De ere vist gaaet ud paa Spilopper. — Rigtig! der truer en Fremmed Vilhelm med knyttet Næve. — Og Jacob? — Hvad mon han har for med den blinde Mand, som sidder derobre paa hiornet? — Jeg skulde dog aldrig troe, at han driver Giæk med en blind Mand! — Pst! pst! Jacob! Vilhelm! kom op! Stund Tær! — De ryster paa Hovederne. — Kommer G iffe, saa siger jeg det til Gader og Onfel. — Det hialp. Men hvilke sure Ansigter de sætter op! Jo, at løbe hele Dagen omkring paa Gaderne, det er just et Herrelig for de overgione Dreng.

Aanden Scene.

Vilhelm. Jacob. Cecilia.

Vilhelm. Hvad vil Du, Cousine?

Jacob. Hvorfor forsikrer Du os i vor Glæde?

Cecilia. Jeg veed nok, at Jeres Fader nu ikke har tiid til at give Agt paa Jer. Han har paalagt mig, at seetil, at Ingen dumme Streger giore.

Jacob. Nei, her engang den strenge Frue Hovmesterinde!

Wilhelm. Vi ere ikke dumme, og folgesig giore vi heller ingen dumme Streger, veed Du det?

Cecilia. O, de flogeste Golf giore sommetider de dummeste Streger! og har jeg ikke selv nylig seet — ?

Wilhelm. Hvad har Du da seet?

Cecilia. Hvorfor truede den fremmede Mand Dig med knykket Næve?

Wilhelm. Ha! ha! ha! o, det var til at lee sig ihiel af! Saae Du ikke de to Hunde, der dansede?

Cecilia. Jo, det var nok UImagen værd!

Wilhelm. Gustement, min lille storagtige Cousine! Anstil Du Dig bare ikke ligesaa gravitetise som vor gamle Bonne

med de gronne Briller paa Næsen. Mig morede de Hunde grumme meget. Der var en Mops i Hyrdedragt med Straahat paa Hovedet, den hed Phyllis — og en Spudel med en Husarhue paa, den hed Eladon; de to skulde dansse en Menuet, og giorbe deres Ting saa det var en Lyst! Men hvad havde jeg at giøre? jeg kiggede mig et Stykke Steg i Kielderen næstved, og just da de dansede mig forbi, holdt jeg dem det saa polidst for Næsen. De skottede til Eiden, snufede efter Stegen, og vips! stode de paa alle fire ligesom andre naturlige noptugtede Hunde. Derover var det Mænden blev vred.

Jacob. Ja, men han blev dog ikke saa bitter som han med Marionetterne, bengang Du practiserede Noddestaller ind under den tyrkiske Keisers Talar, saa hans Majestæt ikke kunde flytte sig af Pletten!
(De lee begge.)

Cecilia. Og Dig, min lille Ven, saae jeg have meget travlt henne ved den

Blinde Mand, og det som mig for som din
Du ogsaa var paa Abespil?

Jacob. Det var jeg ogsaa. Den
Blinde sidder helse Dagen og snider paa
sin Sjol, saa man er færdig at faae onde
i Dreue derover — saa passede jeg mit
Snit, og smaarde uformært hans Sjolsbue
over med Lælg, og nu kan han ikke faae en
Tone frem! (De læs efter begge.)

Cecilia. Hv! skammer I jer ikke?
At giore fattige Holt Fortred, der fortiene
deres Blod saa suurt!

Wilhelm. Det var jo kun Loier.

Jacob. Kun Tidsforbris.

Cecilia. Har I glemt, hvad vore
Fædre saa ofte har fortalt? De vare et
Par fattige Dreuge fra Auvergne. —

Wilhelm. Ja, jeg veed nok, de gik
Landet omkring med en Gaffepibe og et
Murmeldyr.

Jacob. Og dansede for Holt.

Cecilia. Og fortjende kummerlig
nogle saa Skillinge.

Wilhelm. Men nu ere de rige
folk.

Jacob. Og har mange penge og et
stort værelager.

Cecilia. Alt sammen er erhvervet ved
deres Hvid. Men hvad mener I, om et
par uartige Drenges, i den Tid de saale-
des vandrede omkring, havde stjaaret deres
Gættepibe i Styffer eller giort deres staf-
fels Marmeldyr Fortred?

Wilhelm. Gy! det havde været
affyeligt!

Jacob. Jeg havde banket Drengene
haade brune og blaae!

Cecilia. Gaa? og bære I Ger da
vel bedre ab? Du hindrer Moppen og Mus-
delen i at dansse deres Menuet. Og nu
især Du, Jacob! din stakfels blinde Mand!

Jacob. Jeg gjorde det jo ikke i no-
gen ond Mening.

Wilhelm. Jeg sandelig heller ikke!

Cecilia. Men det var dog slet.

Jacob (forblefft); Slet?

Wilhelm. Troet Du rigtig det,
fiere Cousine?

Cecilia. Endnu i Gaar sagde Jes
ves Fader til Jes: „foragter aldrig saa-
danne Folk, og hver Gang I seer nogle
af dem, saa mindes at det forдум ikke er
gaaet mig bedre.“

Wilhelm. Ja, det sagde han.

Cecilia. „Og at, dersom jeg og
min Broder ikke havde truffet en ung ædels-
modig Dame, maatte vi maaстee endnu
gaae saaledes for hver Mands Ør.“

Jacob. Ja, det sagde han ogsaa.

Cecilia. I veed jo ogsaa, at han
efter Aftensmaaltidet lod os prove den
Scene, som han udtrykkelig i den Unled-
ning har sat paa Rimm for os.

Wilhelm. O, jeg kan min Rolle!

Jacob. Jeg med.

Cecilia. Men det er ham ikke om
at giøre, at I ramse Jeres Roller op; han
vil at I smukt derved skal tænke paa Os,

Bindelsen til vor Welstand, og ikke hømmede
Ter af Lyffen.

Jacob. Har vi da gjort det?

Cecilia. Ja, begge to.

Jacob. Det gør mig hertelig
ondt. Det skal jeg aldrig gjøre mere.

Wilhelm. Nei, jeg ikke heller.

Jacob. Jeg har endnu to Frank-
lyffer, som Fader har foræret mig. Nu
vil jeg give den blinde Mand det ene, og
toe hans Golsbue ganste reen igien, og
saa vil jeg staae et heelt Quartier og høre
ham quinkelere. Ikke sandt, siere Cecilia?
saa har jeg gjort min Geit god igien.
(Han løber ud.)

Wilhelm. Og jeg vil løbe efter Pus-
dejen Celadon; naar jeg giver hans
Herre et Par Livres, saa kan han fåsbe en
ny Søslhat til sin Mops Tomfrue Phyls-
lis! (Han følger efter Jacob.)

Tredie Scene.

Cecilia (allene.) Det er et Ær
vilstre Krabater, men gode ere de dog — lige-
saa gode som deres Fader; endstiondt han
nu sommetider er vranten, ret hæslig vrant-
ten. Den, der ikke fiendte ham bedre,
funde næsten ansee ham for en grumme
barst Mænd. Men hvem kan vel forståne
ham i hans onde Kune? Det er nappet et
Fierdingaar siden han mistede sin brave
Kone, min gode Tante. Hans Hierle sy-
nes fun underkiden lufket, forbi det er
fuldt af Kummer. — Gud lad mig beholde
min Moder!

Fierde Scene.

Cecilia. Madame Latour.

Mad. Latour. Med Tilladelse, Tom-
frue — jeg veed ikke, om jeg gaaer ret?
Jeg søger om Brødrene Florval, Kjøbmænd
fra Lyon.

Cecilia. Ganske rigtig, Madame; de lojerer her.

Mad. Latour. Kunde jeg ikke faae dem i Tale?

Cecilia. Min Fader er ikke hjemme, og min Onkel har magtpaaliggende Forretninger.

Mad. Latour. Af! mit Verinde er ogsaa magtpaaliggende.

Cecilia. De har begge paalagt mig, at modtage og tale med alle de Fremmede her kommer. Dersom De oitsaa, Madame, vilde have den Godhed at betroe mig Deregs Verinde, skal jeg vist visiagtig besorge At og i Morgen fanne give Dem Svar. —

Mad. Latour. G Morgen? af! det var for sindigt! Kun i Dag kan jeg helspes! Jeg beder Dem, kiere Jonfue; sig til Deregs Hr. Onkel, at en Moders Rolighed og fire faderlose Børns Lykke lever paa denne Lime.

Cecilia. Det er nof, Madame; han vil sikkert strax være her. Hav den Godhed at sidde ned saalenge. (Hun nejer og gaaer ud.)

Femte Scene.

Madame Latour (allene.) Dette er en tung Stund! men Moderkierlighed vil hielpe mig til at faae den overstaact.
— Fremmede Mennesker, som jeg aldrig har seet — Kjæbmænd, som vel neppe ere koinne til Beaucaires Marked, for der at øve haimodige Handlinger — af! og der, som jeg maa forlade dette Huns uden Frost — mine stakkels Born! Hvad stal der da blive af Jer — og af mig?!

Siette Scene.

Wilhelm Florval. Madame Latour.

Wilh. Florval. Hvad staar til Dieneste, Madame?

M a d. Latour. Min Herre, jeg
tager min tilflugt til Dere's Menneskefier-
lighed. Villad mig at giøre Dem en fort-
Skildring af min Skiebne.

B. Flordal. Madame, jeg har
mange og maigtvaaliggende Forrelninger.
Men dersom jeg nogenslunde kan være Dem
til Hjelp — (han vil tage sin Purg op.)

M a d. Latour (frænket, ved at mær-
ke hans Hjælp) : Min Herre, jeg er ingen
Betteliste.

B. Flordal (studser) : Jeg beder
Dem om Forladelse.

M a d. Latour. Hab blot den God-
hed at høre mig.

B. Flordal. Tael, Madame.

M a d. Latour. Min Fader var en
riig Kobbmand i Paris. Mig knytte
Kierlighed til en brab, men fattig Mand,
som besad en lille Ejendom en Milswei
herfra. Min Faders Godhed understøttede
os. Efter hans Død skulde jeg have væ-
ret en riig Arving; men vores Tiders Elens-

dighed ramde ogsaa ham; hans Uffaireer
 kom i Norden, han tabde sin Formue, og
 Sorg og Kummer styrtede ham i Graven.
 Jeg var imidlertid bieven Møder til fire
 Born. Det gif os kun maabeligt. Da
 jeg bestandig havde været vant til Beslægt,
 gif det mig i Forståningen til Hiertet, at
 lide Mangel; men jeg var riig i Besiddelse
 sen af mine Born og min Mandes Kierlig-
 hed, og det varede heller ikke længe inden
 jeg lærte at undvære med freidigt Mod.
 Huussæverens Bindstibelighed stafede det
 Modtørstige, og vor lille Ejendom var gielde-
 fri. Men af! paa eengang besøvede Døden
 os vor Forsorger! Jeg — den kummerfulde
 Enke — fulde træde i hans Sted; jeg
 fulde med et sonderredet Hierte forestaae
 Gysler, som jeg ikke var voksen. Jeg giv-
 de, hvad jeg funde, jeg spredte alt hvad
 der var mig muligt, men hvert År kom
 jeg mere tilbage. Jeg vilde følge min lille
 Ejendom; man raadeede mig at oppebie bes-
 dre Tider, intil de i vores Dage dybt ned,

funke Ørifer igien vilde stige noget. I dette Haab laande jeg side efter lidt 3000 Rigsdaaler af Kibmand Dermont, en brav Mand, som aldrig har været mig en streng Creditor, men Mar for Mar har forlænget Betalingsterminen. Men ogsaa han er blevet ramt af Uheld, og da jeg i Dag paa Betalingdagen kom til ham med Mensterne og i Haab om den sædvanlige Oversærelse, erklærede han mig, trækkende paa Skuldrerne, at han denne Gang saae sig nødt til at indfræve Pengene med Strengshed, for at kunne giøre sine egne Creditorer Ret og Skiei. Jeg stod som tilintetgiort. Min Besværlighed og min Angest rødede ham. Han sagde: „Jeg skylder Broddrene Florval fra Lyon denne Summa, og dersom jeg vil vedligeholde min Credit maa jeg absolut betale dem i denne Dag — ”

B. Florval. Ja, det er sandt.

M. d. Latour. „Men,” blev han ved, „fiender De maastee disse herrer, eller

„vil De forsøge, om De ville modtage Des
mres Vexel istedet for Betaling af mig —“

B. Florval. Nej, Madame, det
gaaer ikke an.

Mad. Latour. Min lille Ejendom
er endnu i det mindste dobbelt saameget
værd som Fordringen helsover sig til.

B. Florval. Det troer jeg gierne,
Madame, men vi boer langt herfra; vi kan
ikke befatte os vermed.

Mad. Latour. Dersom De ville
inbhente Efterretninger om, hvorledes jeg
leser, hvordan jeg arbeider —

B. Florval. Derom twister jeg al-
deses ikke; men, Madame, det er en Risb-
mands-Affaire, og vi har blot med Hr.
Derumont at gisre.

Mad. Latour. Dersom De vildde,
med hvilken Hierdeangest jeg satte min God
over Dereß Dørtaarstel —

B. Florval (trækker på Skuldrerne):
Zeg beflager Dem, Madame, men —

M a d. Latour (efter et Ophold): Hør
De Barn, min Herre?

B. Florval. Ja, to Sønner.

M a d. Latour. Lad mig faae De-
res Kone i Tale! hun er Moder — hun
vil høre mig —

B. Florval (Hjertegreben): Min Kone
lever ikke mere!

M a d. Latour. Nu da! Ved hen-
des Minde besværger jeg Dem —

B. Florval. Nof, Madame, jeg vil
tale med min Broder; vi vil see til, hvad
der kan lade sig giøre. Kom igien om en
Time.

M a d. Latour. Tillaus mig blot
at opholde mig et Døblif endnu — jeg er
saar angrebet —

B. Florval (rækker hende en Stol.)
Sæt Dem, Madame — ah, der kommer
min Broder ret som om han var faldet.

Gyvende Scene.

Jacob Florval. De Forrige.

M a d. Latour (reiser sig, og neier.)

Jac. Florval (studer og seer stolt paa hende.)

B. Florval. Broder, denne Dame er i Forlegenhed. —

Jac. Florval (uden at vende hinene fra hende): I Forlegenhed?

B. Florval. Hun skal juft betale Lisbmand Dermont saameget, som vor Fordring paa ham beløber sig. Naar vi giver ham Frist, saa er hun ogsaa hilpen.

M a d. Latour. Troe mig, mit Herre: jeg er ikke Deres Godhed-uværdig.

J. Florval (sagte): Det er hende! (han trækker hurtig sin Broder af sides.) Broder, fiender Du hende ikke igien?

B. Florval. Hvordan — hvad — (han stirrer paa hende.)

J. Florval. Det er hende!

B. Glorval. Skulde det være muligt!?

G. Glorval. O, hendes Billeder staaer altfor dybt indgravet i min Siel! Hverken Aar eller Kummer har forandret hende saaledes, at hun kunde blive uheldig for mig.

B. Glorval. Ja, nu mindes ogsaa jeg hendes Eræf igien. Gud forlade mig, at jeg ikke strax gienfiendte dem! Min tabte Kones Billeder fyldte min hele Siel.

G. Glorval. Hurrig! i hvad Forlegenhed er hun? hvad trænger hun til?

B. Glorval. Stille! Lad hende selv bestyrke os i den glade Overbevisning. (Han vender sig til Madame Latour): Dereß Gader boede i Paris, Madame?

Mad. Latour. Ja.

B. Glorval. I Gaden Sainte Honorè?

Mad. Latour (studser): Ja.

B. Glorval. Et stort gront Hunn? —

M a d. L a t o u r (med stigende Forum-
dring): Ja, min Herre!

B. Florsal. Med en Ustan paa?

M a d. Latour. Min Gud! hvoraf
veed De — ?

B. Florsal. Vi har haft Hand-
els-Affairer sammen.

M a d. Latour. Har jeg da allere-
de nævnet hans Navn?

B. Florsal. Navnet gior her intet
til Sagen. Broder, Du gaaer hen til
Dermont. (Han hvidster til ham.) Forstaar
Du mig?

J. Florsal (sagte): Guldkommen.
Det er det mindste vi kan giøre. Jeg syn-
der mig tilbage. Indtil den Liid ikke et
Ord. Jeg maa dele denne Glæde.

B. Florsal (sagte): Det skal Du.
Jeg har et godt Indfaid -- den Scene Du
veed nok -- hvad, om vore Born spilte
den, og vi paa den Maade forberedte --

J. Florsal. Herligt! om to Mi-
nutter er jeg her igien! (Han iles ud.)

M a d. Latour. O ja; der kommer
mange af dem til Paris.

B. Florval. Dore Bon spiller
nogle Scener af dette Stykke ret vakkert.
— O, Madam?, De maa holde den fader-
lige Forfængelighed det tilgode, naar jeg
beder Dem at hivaane en Præve deraf.

M a d. Latour (høflig): Det vil
upaaatværelig volde mig megen Hornsielse.

B. Florval. Ja, men det maa
kære nu strax.

M a d. Latour. Nu strax? jeg
frystter blot, at min nuværende Stemning —

B. Florval. Juist for at adsprede
Dem. Med Deres Tilladelse — (han talder):
Cecilia! Hvor er Du?

N i e n d e S c e n e.

Cecilia. — De Forrige.

Cecilia. Her, kære Onkel!

B. Florval. Hvor ere mine Dren-
ge henne?

Cecilia. Som sædvanligt, nede
paa Gaden.

B. Florval. Skjund Dig og fald
paa dem!

Cecilia. Strax. - (hun vil gaae.)

B. Florval. Endnu et Ord, Ces-
cilia! (Han taler sagte med hende.)

Mad. Latour (affides): Besynderligt!
jeg søger Hjelp — han har de meest
magtpaalliggende Forretninger — og saa vil
han lade sine Barn spille Comedie!

Cecilia (til B. Florval): Jeg fors-
taaer Dem. (Hun gaaer.)

Liendo Scene.

Wilhelm Florval. Madame Latour.

B. Florval. Det underer Dem nof,
Madame, at Skuespilkunsten gisr mig saa
varm, især paa en Tid, da her kun
stulde handle om Forretningsfager; men

De maa bære over med mig: Theatret er min Kiephest.

Mad. Latour. Det er kun mig, der trænger til Overkørselse.

Elleste Scene.

Jacob Florval. De Forrige.

J. Florval. Her er jeg igien. (Sagte til sin Broder): Jeg har bragt altting i Dresden. Derimod har fortalt mig — o, Broder! af den herlige Pige er der blevet en herlig Rose!

J. Florval. Tys! Jeg har ladet Bernene falde.

Mad. Latour. Har De afgjort min Eliebne?

J. Florval. Vær De ubekymret, Madame. Saadanne Forretninger gaaer noget langsomt, men jeg haaber, at altting skal falde ud til Deres Fornsielße. Gnid- ertid beder vi Dem: vær vor Giest i Dag!

M a d. Latour. De omgaaes en
fattig Enke med saamegen Godhed —

B. Florval. Ja, vær vor Gæst,
ligesom vel for mangen Trængende har væ-
ret Deres. — Der har vi Bornene !

Solvte Scen e.

Cecilia. Vilhelm. Jacob. De Forrige.

Cecilia (bringer en Bakke med Zheetsi,
som hun sætter paa et Bord.)

B. Florval. Indtil vi gaaer til
Words, tillader De os at give et par
Scener af det lille Skuespil jeg for næv-
nede.

M a d. Latour (neier.)

B. Florval. Min Broder har og-
saa en Nølle deri. Vi to bliver de eneste
Tilskuere. Håb den Godhed at sætte Dem
paa denne Stoel. (Han fører hende til en
Stoel ved det ene Hjørne af Theatret, og sæ-
ter sig ligeoversor hende paa det andet Hjørne.)

M a d. Latour (sagte): I Sandhed,
dette er ikke behageligt!

B. Florval (sætter sig med Cecilia ved
Bordet; de to Drenge træde aldeles tilbage.)

B. Florval. Tænk Dem nu, Maa-
dame, at jeg var en riig Rishmand i Pa-
ris, som sidder her om Morgenen ved
Theebordet med sin Datter. To Drenge
fra Auvergne ere blevne meldte. De vil
ikke lade sig vise bort, men begærer endes-
lig Herstabet selv i Tale.

M a d. Latour (sagte): Besynderligt
— hvilken Erindring!

B. Florval. Maa, Eiere Niece,
vi begynder.

Nei, lad dem Høffer i Bold sig pakke!

Cecilia.

O Fader! tillad dem at komme ind.

B. Florval.

Hvad har jeg med de Drenge at snakke?
de spilde mig Liden i Veir og Wind.

Cecilia.

Jeg tænker det maa de samme være,

som gjorde Kunster for os i Gaar,
og som De gav mig Lov at forære
en Skier til Hjælp imod trange Haar.

B. Glorval.

Ah! dem, som under Aftanen dansed',
imens jeg sit mig et Spil Piquet?

Cecilia.

Jeg hvidstede til Dem. —

B. Glorval.

— Og dersor sansed'
jeg kortene ei, men spille slet!

Cecilia.

Ned til dem jeg fastede Deres Gave
indsvøbt i Papir —

B. Glorval.

Ta, næste Gang
jeg bør Dig, Du Ro mig lader have,
thi ellers faae Biben en anden Klang.

Cecilia (omt):

De Toner, som komme fra Deres Hjerte,
min elskede Fader, har liflig Klang.

B. Glorval.

Tie stille med Din Sirenesang!

det var kun i Gaar Du mig besnærte;
betænkt: jeg jo nær havde taht mit Spil.

Cecilia (omfavner ham).

Welsignelser fra de Armes Læber

Dem Zabet tifold erstatte vil.

Forgieves, min Fader, at dølge De stræber
den Godhed, som sioner den hulde Giel,
der seer kun sin Glæde i Brodres Held.

Wilhelm og Jacob (nærmest sig frugt= somme med mange mislykkede Complimenter.)

Cecilia.

Ga, det er dem! Jeg seer det Flammens
blif,

som Giedets Son i Buggegåse sit.

Rom, Born! træd nærmere og værer frie!

Wilhelm og Jacob (stode hinanden
paa Armene, da den Enne vil at den Anden skal
begynde.)

B. Florval.

Maa! faaer det Ende?

Cecilia (med Godhed):

Zater!

B. Flordal (but):

Hvad vil I?

Wilhelm.

Guds Fred, god Dag vi gode Herre hyde!
Han og den gode Tomfrue ei fortryde,
at vi os ei saa ret at stikke seed,

(han seer sig rundt om):

i denne Stads og Pragt og Herlighed.

Jacob.

Nei, Wilhelm, nei! nu saae jeg aldrig
Magen!

betract paa Baggen hist det store Speis;
her gad jeg gjerne være hele Dagen!

Wilhelm.

Du er jo dobbelt, eller seer jeg feil!

Jacob.

De Dreng der, de holde os for Mat!

Wilhelm.

O see! i vinduerne er Enggardiner!

B. Flordal (affides):

Jeg mine Loier af de Dreng har!

Jacob.

Betrægt, paa Gulvet hvilket deiligt Teppe!

Wilhelm.

Paa det at træde var den største Ghnd!

Jacob.

For lutter Stads, mig synes, at jeg neppe
mit Erinde kan sandse.

Wilhelm.

Naa, begynd!

Cecilia (til W. Florval):

See, hvor forlegne de paa Hatten dreie!

Jacob.

Ga strax! —

Wilhelm.

Grist til! vi gaae paa gode Weie.

Cecilia.

Nu, fiere Born! stig frem, hvortil det
bliér!

Jacob.

I Gaar, De, Tomfrue, fasted et Papir,
med Penge i, ned til os fra Altanen,
og i Papiret var to Livrer svobt.

Wilhelm.

Gor dem ! vi Brød og Vin os have
fisbt i

"af Haanden og i Munden !" det er

Banen

iblandt os Folk, som gieue hort vor

Trang

ved Spil og Gang og Gæffepibens Klang.

Jacob.

Men da Papiret siden var oplystet,
saa fandt vi og deri en blank Dukat —

Wilhelm.

Den havde ved en Side sig forstukket —

Jacob.

Da os knapt tiltaenk var en saadan

Gfat,

vi herved styrkigst bringe den tilbage.

(Han lægger Dukaten paa Bordet.)

Cecilia (forundret):

G ei beholdt den ?!

Wilhelm.

Gud bevare os !

Hvad ei tilhører os, vi ikke tage.

Jacob.

Nel er vi arme, men vor Ned til Trods
enhver vil vidne, som vort Hierste fiender,
at uret ei besnitter vore Hænder.

B. Florval.

G brude Knose!

Wilhelm.

Zael dog ei om fligt!
Hvad vi har gjort, var jo kun simpel
Pligt:

B. Florval.

G Tarker sad jeg, da jeg greb i Lommen;
og gav Dukaten i en Livres Sted;
men nu jeg stuer Jeres Verlighed,
jeg seer den paa sic rette Sted er kommen.
(Han trykker Jacob Dukaten i Haanden.)

Jacob.

Hør, herre! er det Alvor eller Tant?

B. Florval.

At jeg Dig gier Dukaten, det er sandt.

Wilhelm (til Jacob):

Maa, Herrejemini! hvad mon Din Lomme
vil sige? naar Dukater i den komme?

Jacob.

Den vil ei vide, hoordan det er sat;
den har end aldri gienit en saadan Skat.

(Han scriber ud for B. Florval.)

Cecilia (til Jacob):

Dig har min Gader en Dukat foræret —

(til Vilhelm):

Du skal ei være Stedbarn: — denne
tag!

Vilhelm (seer tvivlsom paa hende, uten
at tage Dukaten.)

Alt narre Løffer, det er ingen Gar!
neij saadan Rrigdom er ei os bestiaret.

Cecilia.

Tag fun! det er mit Alvor.

Vilhelm.

Kors hevar' mig!

Vi eie Guld! ?

Cecilia.

Ja!

Vilhelm.

Kiere Tomfrue! svær mfg:
har Hun os ei en Smule holdt for Gar?

Cecilia (paansder ham Dukaten) :
 Som sagt: hvad jeg har talt og giver,
var
 mit ramme Alvor.

Wilhelm (falder Jacob om halsen) :
Jacob! fiere Broder!
 O, hvilken Glæde for vor gamle Moder!
 Jacob (ligeledes henrykt) :
 Og Fader — tænk: hvor han vil fryde sig!
Wilhelm.

Knap Kongen selv er mere glad og riig!
 Vi — tænk engang! — vi to Dukater eier!
 Vor Lomme bliver stolt af alt det Guld.

Jacob.
 Men Kongen gaaer med helse Lommen fuld,
 og har paa Loftet mere end selv han
eier.

V. Florval (sæleglad) :
 O, hvor jeg elster deres simple Sprog!
 Cecilia (med mild Bebreidelse) :
 At komme ind, De nægtede dem dog!
 men, ikke sandt? nu det Dem ei fors
tryder?

B. Glorval.

At jeg gav efter, mig i Hiertet fryder!

Wilhelm.

Min liere Broder Jacob! mindes Du
vor Moders Ord?

Jacob.

Jeg kommer dem ihu.

Wilhelm.

Sit Haand hun signende mod os uds-
stralde —

Jacob.

Os hen i gamle Faders Arme bragde —

Wilhelm.

Og sagde: „Bærer stedse Dyden troe!!” —

Jacob.

„Da Gud, som vi, Kee signer begge to!!”

Wilhelm (sagte til Jacob):

Men nu vi for Dufaterne mace tafle.

Jacob (sagte til Wilhelm):

Laf Du! jeg ei forblaar mig paa at
snæffe.

Wilhelm (hoit og hiertelig):

Gud lønne, gode Herre, for alt Godt!

Jacob (smilende):
Dg smukke Jomfrue med!

B. Florval.

Zaf, mine Sonner!

Cecilia.

Mit Hiertes Glelse jeg fulgte blot.

Wilhem.

Der herre vist med Tiden Dem besønner!

Jacob.

Det gier han sikret!

B. Florval.

Stille! Ingen kan
for øvet Pflicht jeg dober at forlange.

Cecilia.

Men hvis I vil mig seie i en Bon,
saa syng mig en af Evers Hjemstands

Gange.

Jacob.

Hvad, smukke Jomfrue! fun en Gang?

Wilhem.

- Ja nok!

(smilende):

Geg troer jeg fast af Wiser kan en Skof!

Wise.

(Æreven til en national Savonard-Melodie):

I.

Wilhelm.

(Under Sangen spiller Wilhelm paa Guitar, og Jacob slaaer paa Treangel.)

Maa hine elſte Stæder,
 hvor jeg engang blev født,
 der blomſtre milde Glæder!
 der rinder Livet født!

Der støtte ſig Unge og Gamle
 under lovlig Egg;
 der Piger og Nyglinger samle
 ſig til Skildfri Leeg!

Jacob.

2.

Der Drengen alt maa lære
 fra spæde Barnoms Ær,
 at holde høit i Ære
 en Oldings følvraae Haar.

Vee dem, som de Gamle ei hædre!
 ei fortiene de

at de, naar de selv vorde Fædre
fee sig hædredে!

Wilhelm.

3.

Som Venner og som Brodre
vi har hinanden fier ;
vi elſte vore Mødre ;
os Dýden hellig er.

Givinden en Engel vi ſkue,
som Madonna mild
og ſtedſe vor Kierligheds Lue
er en hellig Gud !

Begge.

4.

At troſte dem, som græde,
at række hielſom Haand :
det er vor bedste Glæde !
den hæver Giel og Aand !

Naar trængende Broder Du troſter
paa den dunkle Jord,

i Himmelens Lønnen Du hører:

den er vis og stor! *)

Wilhelm og Jacob (omfavne hinanden.)

Madame Latour (affides): Min Gud! Ord for Ord det Samme!

J. Florval (staaer op). Ja! Lønnen er vis og stor — — alt her paa den dunske Jord, som lyenes og opflaretes ved velsdædige Hierter — (til Madame Latour): ved Hierter som Dercs!

Mad. Latour. Hvad er dette!?

J. Florval. Madame! tillad mig nu, at fortælle Dem, hvordan det gif vi

*) I Originalen er ingen Sang; men jeg har tilladt mig, saavel at tilføje denne Wise, som i det foregaaende lille Intermezzo at afvige meget fra Forfatterens Text.

dere med de to Drenge fra Auvergne. De
 vare pludselig bleone saa rige, at de gave
 deres Gækkepibe Wiffed. De fandde Knap-
 penaale paa Gabritterne, folgte dem igien
 fra Landsby til Landsby, saae sig suart
 ifand til at handle med Vaand og Ter-
 flæder, og efter et Par Mars Forleb
 reisde de allerste omkring paa Marke-
 derne. Et kildtet over deres God var en
 Dukat. Ved Glæd og Nædelighed vande
 de ikke allene Penge, men ogsaa gode
 Menneskers Undest og Tillid, og disse
 betroede dem Varer at handle med. Jas-
 cob og Vilhelm vare godt lidte af Alle,
 og da de kom til Huglingsalderen, fun-
 de de allerste belæsse et Neulæsel med
 deres lille Krambod. Saaledes vokede
 deres Welstand Nar for Nar, indtil de
 fra Markedsfræmmere blevet Krambænd,
 bosatte sig i Lyon, givtede sig, blevet lyk-
 felige Egtemand og lykkelige Farre. Nu
 drage de med store Bareforraad til Beau-

caires Marked. — og al denne Riigdom er Deres Værk, Madame: — vi ere de to Smaadrenge fra Auvergne.

M a d. Latour. Store Gud!

J. Florval. Kommer hid, Barn! dette er den Belgisrerinde, som har lagt Grunden til Jeres Fædres Lyksalighed. Omvinger hende, takker hende! og frem for alle Du, Cecilia, som var mynt den Harder at spille hendes Rolle! — Slut Dig fast til hende, og bed hende, af Dine barnlige Hænder at modtage dette sondersrevne Document.

Cecilia. Hiere Madame! en Datter, som paa en Maade skylder Dem sin Liv værelse, beder Dem, af hendes Hænder at modtage dette Papir.

M a d. Latour. Min Verel — Gud! — Mine Barn! — Alle Sorger

paa eengang settede af mit Hierge! —
Den ringe Velgierning, jeg viisde Dem:
O, Gud! fortjende den da saa riig en
Løn?

J. Florsal. Hvad staer der ikke
i Savoyardisen i de to Dage? —
„Hver Velgierning belønner Gud!“
Desuden betaler vi jo sun en gammel
Gield!

B. Florsal. Herefter vil vi
dobbelt myde vor Welstand — fordi vi
kan vise os taknemmelige mod hende vi
stølder den.

Mab. Latour. Hver Dag i Li-
het vil jeg formane mine Barn: „Saaet
gode Gierninger, hvor J kan! hvem veed,
hvor J efter mange Mars Forløb engang
høste Frugterne deraf!“

Cecilia. Det er jo just Meningen
af sidste Vers i mine Gætteres Visse.

Mad. Katour. O, fiere Born!
glæder mig med at synge det endnu en-
gang.

Wilhelm. Gierne! vi lader os
aldrig længe bede! Syng med, Ja-
cob!

Wilhelm og Jacob (syng):

At troste dem, som græde,

at række hielpsom Haand:

det er vor bedste Glæde!

den hæver Siel og Maud!

Raar trængende Broder Du trøster
paa den dunkle Jord,

i Himmelens Lønnen Du høster:
den er vis og stor!

Dækket falder.

U g e b l a d e t.

Comedie i een Act.

frit

efter

Schroders:

Die Heyrath durch ein Wochenblatt.

Bed

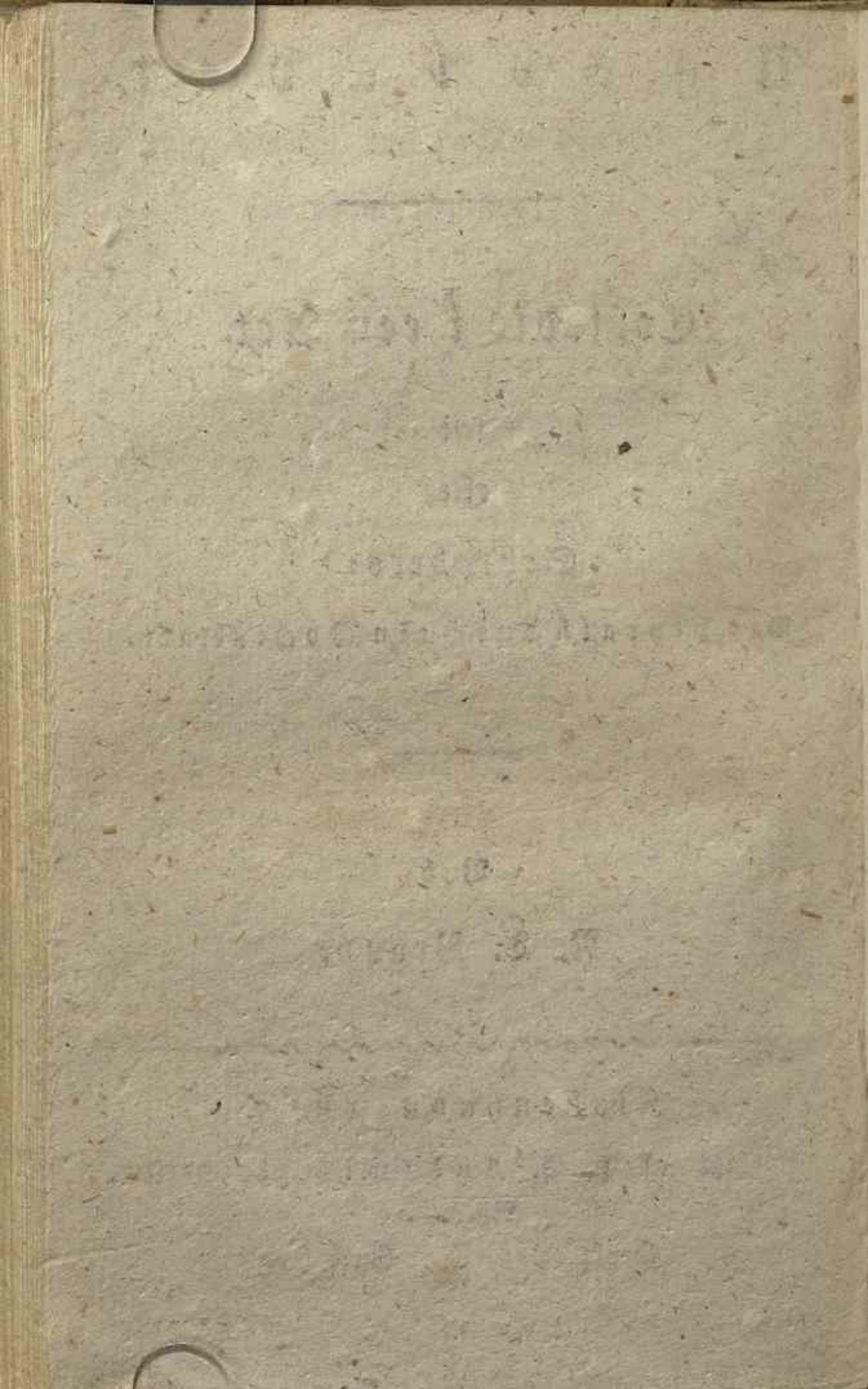
N. E. Bruun.

Kopenhagen 1815.

Forlagt af H. C. Ludewig paa Borsen

No. 8.

Trykt hos C. Græber.

U g e b r a d e t.

Comedie i een Act.

frit

efter

Schröders:

Die Schrath du r̄ ein Wogenblatt.

Personerne:

L a n d s b e r g , Udgiver af et Ægeblad.

R i n g d a l , en gammel Mand fra Landet.

C h a r l o t t e , hans Broderdatter.

F l i n t , Landsbergs Striver.

W i l i b a l d , Skuespiller.

F r u e F a l b e r g , en ung Enke.

G i n d n e r , Sprogmeester.

M a d a m e A d l e r , Skædderkone.

E n S ø d e .

H a n s G r e n n e n , Soldat.

L i c e n t i a t S t o r r .

F i f f e , } to Gøstre.

M a l e n e , }

G e e r t G e e r t s e n , Barbeet.

S o n i f a c i u s B a r t h e l , Boghandler.

M a g i s t e r B a l d r i a n .

Z a c k , Madame Adlers Dreng.

J o h a n , Landsbergs Tiener.

H a n d l i n g e n f o r e g a a e r i L a n d s b e r g s H u u s i
K i s b e n h a v n .

(Skuepladsen forestiller et Bibliothek. Paa
hver Side et Skriverbord fuldt af Bøger og
Papirer.)

Første Scene.

Glink (allene, sidende ved det ene Bord):
See saa! nu er Ugebladet færdigt! —
Langt om længe kan jeg da igien tænke en
Smule paa mit Ørgepil. — (Han tager
et andet Manuscript og tillige en træt Bog
op af Borstussen, skriver, og læser ditpaa):
„Abderamene samt sex Born er bragt af
Dage —“

(grundende): Hu! det suser og bruser
mig i Hiernen som om der var en
Weirmollemidt i den! Ja, det kommer af
det forbandede Ugeblad! — Det er ingen

smal Sag at være Secretair for hele det
menneskelige Kjøn. Fabler, Historier, Gaa-
der, Epigrammer, Anecdoter, vittige Ind-
fald, Copulationer, Concerter, Masterader,
hørtkommne Sager, Sygdomme og Dødsfald
giennemfrydser mig hver en fornuftig Tanke!
(Han skriver atter, og læser derpaa):

„Med hans Frue Moders Haand, den
gamle Dievels Drage!“ — Eys!

Anden Scene.

Glink. Landsberg.

Landsberg. O, min fiere Glink!
jeg erude af mig selv af Glæde!

Glink. Jeg gratulerer! Altsaa la-
der De da Ugebladet fare?

Landsberg. Er han fornyet? —
Hvorfor skulde jeg det?

Glink. For at nyde Deres Liv i
Kø. Jeg begriber ikke, hvorledes en Mand
med 2000 Rigsdalers Indkomster kan faae
det Indfald at ville skrive et Ugeblad.

Landsberg. Det mører mig. At
gjøre den stille Øyd bekjendt — at drage
Masten af Lasten — : det er den Løn jeg
hører af mit Arbeide. Desuden lærer mit
Ugeblad mig at kende en Mængde mennes-
kelige Daarlighør, som hidtil vare mig al-
deles fremmede.

Glink. Ja, det er sandt nok: Nar-
re af enhver Alder og enhver Stand væl-
ger Dereß Blad til at gjøre sig bekjendte i
Verden.

Landsberg. Endnu mere, min kære
Glink: jeg er ved dette Ugeblad fra
Nippet til at blive det lykkeligste Men-
neske.

Glink. Det begriber jeg ikke. —
Hidtil er der endnu intet Overflud.

Landsberg. Det skal støtte mig
en Kone.

Glink. Ugebladet?

Landsberg. Husker han en vis
Mr. Klingel og hans Broderdatter?

Glinck. Den gamle alvidende Abefat
ude i Kjebsteden — hvad er det nu
den hedder? — Han, for hvis Skuld vi
blev sex Uger ude i det Hundehus?

Landsberg (smilende): For hans
Skuld blev vi der just egentlig ikke. — Jeg
har fra den Liid af staet i en hemmelig
Forstaaelse med hans Broderdatter. Jeg
elster hende, og hun mig igien; men den
gamle Klingdal vil, Naturen til Trods, være
et Genie, og kun give sin Broderdatter
til en Mand, der foreviger sig ved sine
Skrivter. — Til at skrive et sandt betyde-
ligt værk er jeg ikke lerd nok, ligesaa vist
som den Gamle er for dum til at forstaae
det — og paa denne Maade sif mit Uge-
blad sin Oprindelse.

Glinck. Et splinternyt Indfald!

Landsberg. Ved Charlottes List
har den Gamle fundet saa stort Behag i
dette Allehaande, at han ikke allene anseer
det for det gavnligste, ypperligste Værk
af den menneskelige Forstand, men at han

endogfaa er reist herind til Byen, for at lære at fiende Gorfatteren personlig.

Glinf. Ha! ha! ha! Det er moersomt!

Landsberg. Han har ladet sig melde, og jeg venter ham hvert Dieblit. (Han ringer.)

Tredie Scene.

De Forrige. Johan.

Landsberg. Er Chocoladen færdig?

Johan. Som Herren har befalest.

Landsberg. Godt. — (Johan vil gaae.) — O nei, bie et Dieblit. — (til Glinf): Hvoordan gaaer det med Ugesbladet?

Glinf. Det er færdigt.

Landsberg (flyer Johan nogle sammenlagte Urk. Johan gaaer.) — Er der intet forefaldet?

Glint. Her ligger fire anonyme
Greve. Her har ogsaa været en halv Snees
personlige Bifitter, som jeg alle sammen har
bestilt her hid igien.

Landsberg. Er intet af det alte-
sammen værd at indrykke?

Glint. Jeg har endnu ikke seet det
igennem.

Landsberg. Hvorfor ikke?

Glint. Gordi — —

Landsberg. Ud med Sproget!

Glint. Gordi jeg — jeg har en
Tragedie under Arbeide.

Landsberg. En Tragedie?

Glint. Paa Vers.

Landsberg. Gud frie os!

Glint. Ja, det flinger ikke hø-
saa godt i solnt Stil.

Landsberg. Hvad hedder den?

Glint. Den hedder Blodhunden!
Det er en fri Overfæstelse, en Efterlig-
ning.

L a n d s b e r g. Efter hvem?

G l i n k. Ja, efter adskillige. Det er ellers fått Versene, der ere efterlignede; Historien er splinterny; den er tyrkist, og Gulcanens Moder har ladet en heel Deel Minnester dræbe.

L a n d s b e r g. Et dristigt Vemne!

G l i n k. Ja, jeg er ogsaa tidt nof se'd bleven bange, mens jeg skrev det. Wil De høre en lille Prøve deraf?

L a n d s b e r g (leende): O, ja nof!

G l i n k (læser): ~~Bloshunden~~, et Sørgespil i adskillige Acter.

L a n d s b e r g. I adskillige Acter?!

G l i n k. Ja, siden jeg ikke har Ende paa det endnu, saa veed jeg jo ikke, hvor langt det bliver.

L a n d s b e r g. Har han da ingen Plan lagt sig først?

G l i n k. Godst! jeg har lagt mig den Plan, at fortiene Penge d'rmmed; men det lader sig dog ikke giøre, inden det er færdigt.

Landsberg. Ja saa! Maa, videre!

Glinde (læser): „Første Scene. Den unge Sultaninde og Een til.“

Landsberg. Een til? Hvem er det?

Glinde. Jeg har taft den Bog,
Hvori hans Raavn staaer. Imidlertid har
jeg faldt ham i. i. Det er ellers saa
en Slags Fortrolig af Sultaninden.

Landsberg. Det maa blive deligt!

Glinde. Ja, det troer jeg selv!
(læser):

„M. M. (til den unge Sultaninde):“

„Af, Sultaninde! af! hvilid som en fal-
ket Væg

„Du i Dit Ansigt er! hvorfor er Du
saa bleg?“

„Her mellem Luther Liig, af, mutters
ene staaer jeg! —

(Han afbryder sig selv):

Det „Af!“ er et karr lille Ord! Det

fan man altid saa nemt putte ind, for at
faae Linien fuld!

(Han læser atter):

„Her mellem Luther Liig, af, mutters
ene staer jeg!

„Gid Pøffer blive her! Lærl, Frue! ellers
gaaer jeg!

„Sultaninden.“ Abdurameen,
af! af! —

„R. R. — Naa, naa! Maas
Dig til Laals
Frue Sultan —“

Sultaninden (afbrør ham):

„Af, R. R.! Ret saa! syd fun til Maals
„med pilehvæsse Ord efter mit arme
Hierte!

Min Trosteloshed er Trost midt i min
bitre Sinerter!“

Landsberg. Det Sidste forekommer mig saa bekiendt.

Flin. Giv det? — Ja, det er ego
saa fun efterlignet.

Landsberg. Og saare slet!

Glint. Ja, men saa hør nu bare dette Sted! (han læser):

Sultaninden. Endnu engang, M. M.

,,Du ei min Smerte spotte!"

,,M. M. Er der da ingenting, som kan Dit Hjerte gosse?"

,,Sultaninden. Mit Hjerte gosse?
Nei! jeg, af, er trosteløs!"

,,M. M. (affides): Gud naade mig for
Dig, Du arme stakkels Enke!"

Lansberg. Ha! ha! ha!

Glint (læser):

,,M. M. (sigt): Det skulde jeg dog
tro:, det skulde jeg dog tænke!"

,,Sultaninden. Nei, intet troste
kan en heilbedrøvet Enke!

,,Zeri, M. M., Du taler som en Dum-
rian!"

,,M. M. Man, Grue! sig jo set for-
snabilere kan!

,,Hvem veed om Haab om Hævn ei dæm-
pe kan Din Klage?

„Abberamene samt sex Born er bragt af
Dage

„ved hans Frue Moders Hand, den gam-
le Eievels Drage! —“

„Sultaninden. De har i Graven
Fred, so i Samvittigheden! —
Landsberg. For Fanden! det er jo
en Replik af Dyveke?

Glint. Aa! fiendte De den?

Landsberg. Ja, og det uagtet den
er sat paa fluae Vers! — hvad skal det
til?

Glint. Det er for at giøre Tingen
mere bevægelig.

Landsberg. Han er en Mar! —
Geg har allerede for forbuden ham, at tage
Penge af dem, der vil have noget indrykket
i Ugebladet; mit andet Forbud er: at han
slet ikke maa besatte sig med noget Slags
Forfatteri. Der ere nôle Smørere nof for-
uden Ham!

Fierde Scene.

De Førige. Johan.

Johan. Hr. Klingdal vil have den
Mere —

Landsberg. Er han allerede kommen?
(Han løber ud; Johan følger efter ham.)

Glink (allene.) Jeg vil lade mig hænge,
om han ikke er misundelig paa mig! —
Ja, vær saa god! for mig gierne! Jeg vil
heller misundes end ynfes. En anden
Gang har jeg slet ikke nödigt at vise ham mine
poetiske Wærker! — Hvad mon det er her
ligger? (Han tager nogle Breve, aabner et, og
læser): „Jeg haaber, at De vil behage at
„unde indlagte Digt Plads i Dereß Ugeblad.
„R. R.“ — Lad mig dog engang see! (Han
læser):

„Musernes yndige Chor, hyl Dig hæs!

„Alle ni Gøstre i Trompeter blæs!

„Væsenes Orden for Drene knitter!

„Tromm'inden briste og Hierterne
gittre

„ved at fornemme de himmelske Toner
 „jeg lader dirre blandt Skovenes Kro-
 ner !”

„O, allerhiereste ! (Han bliver ved) :
 „Godt de blandt Bladøg Buste skal
 bruse !
 „Godt de i Windenes Guden skal fuse !
 „Bolger skal bobble og Bobbler sig
 fruse —

O ! det er nydeligt ! (Han putter Bre-
 vet ind i sit Manuscript.) Herind med Dig !
 Du skal giøre mig god Dieneste ved mit
 nye Tragedie ! For slige Tyverier er der
 ingen Straf bestemt : derfor steer de og
 saa saa hyppigt !

Femte Scene.

Glint. Klingdal. Charlotte. Lands-
 berg.

Klingdal. Nei, før vilde jeg have
 troet, at Himmelset fulde falde ned, end
 at De, min fiere Landsberg, var forfatu-

ter til det nypperlige Ugeblad! — O, De
er en stor Mand! en stor Mand!

Klingdal. Webbige Liener!

Landsberg. Skriv han bare! —

Charlotte. Husker Ørkel den al-
lærdeste Gaade?

Klingdal. Om Gasen! — Ja, og
jeg var dog ikke mere end lidt over halvtredie
Dag om at giætte den! hvad mener De:
ikke mere end lidt over halvtredie Dag!
Havde De tiltroet mig det? hvad?

Landsberg. O, hørfor ikke?

Klingdal. Holder Deres Ugeblad
sig i samme Glands, udmerker det sig be-
standig ved samme Bærd: saa er De den
lærdeste Mand i hele Landet!

Landsberg. Men betenk: alting
er jo dog ikke af mig selv —

Charlotte. Men Valget, Valget!
— At funne vælge saaledes, med den
Skjonsomhed! —

Klingdal. Ja, det er det ju st! —
Og saa den uhyre Brevverpling, hvori De

maa staae, for at funne levere os Myheder fra alle fire Verdensdele! — Charlotte, hører Du det japanske Brev?

Charlotte. Mener Onkel, at jeg glemmer det? — Hvilken Europæer kan vel rose sig af, at have saadan en lerd Ven i Japan!

Klingdal. Epistelen fra den chinesiske Mandarin i rimeerde Alexandriner behagede mig ikke mindre.

Charlotte. Hvad siger Onkel da om de satiriske Bagateller?

Klingdal. O, i Satiren er De stærk, forfærdelig stærk! Dertil har De ugemene Gaver!

Landsberg. Da forsikrer jeg Dem, at denne Deel af Ugebladet volder mig ikke faa Fortredeligheder. Hver Uge melder der sig Folk, som finder sig trøstne.

Klingdal. Saa? Ja, naar man slacer iblandt en Flok Hunde, saa piber gjerne den man rammer!

L a n d s b e r g. Disse mundtlige og skriftlige Anker og Klager berøver mig menigen Tid, og giore mig virkelig ofte ganke mismodig.

K l i n g d a l. Seer Du, Lotte? seer Du? O, hvad det er ædelt, saaledes at opoffre baade Tid og Fornøjelse for sine Medmenneskers Welfærd!

S i e ' t t e S c e n e.

D e F o r r i g e. Gohan.

Gohan. Der ere adskillige Personer udenfor, som ønsker at tale med Herren.

L a n d s b e r g. Chocoladen bier på os. (til Flint): Tag han imod dem.

F l i n t. Det er vel intet Marre!

L a n d s b e r g. Derfor skal han tale med dem.

K l i n g d a l. Om jeg tor bede, saa tillad os at blive tilstede. — Jeg ønskede gjerne at lære at kende denne Deel af Deres Forretninger.

L a n d s b e r g. S o m D e b e f a l e r !
 (til Johan): L a d d e m k o m m e i n d e n e s t e
 e n a n d e n . (Johan gaaer. Landsberg sætter
 Stole frem.) B e h a g a t t a g e p l a d s .

K l i n g d a l (sagte til Charlotte): H a n
 o g i n g e n a n d e n s t a l v æ r e D i n M a n d !

C h a r l o t t e (ved sig selv): D e t e r
 j u s t o g f a a d e t j e g s n i f f e r .

G y b e n d e S c e n e .

D e F o r r i g e . L i c e n t i a t S t o r r .

S t o r r G e h o r s a m i s t e r D i e n e r !

L a n d s b e r g. T l i g e m a a d e ! (til
 Klingdal): D e t e r e n y p p e r l i g C a r r i c a t u r !

S t o r r . J e g m a a t u s i n d e G a n g e
 b i t t e u m F o r l a d e l s e , i f a l d j e g m o s f e e k o m -
 m e r t i l U n g e l e g e n h e i t . H e r r e n e r v e r m u t h -
 l i c h F o r f a s s e r e n a f U g e b l a d e t A l l e r -
 h a n d ?

L a n d s b e r g. Y a , t i l E i e n e s t e . O g
 D e e r ?

Storr. En Fremder, som i Saar
er angelømmeden hertil von Berlin.

Landsberg. I hvad Hensigt?

Storr. For at nedlasse mig her i
denne vafre Stadt. Hjemme hos mig sel-
ber skadede Reid og Misgunst mig i min
Handthierung. Jeg har mange Tusinde
Lyksalige og ligesomange Untaknemlige
giort.

Landsberg. Hvor bestod Deres
Haandtering?

Storr. Jeg var en af de nūsigste
Mitlemmer in Staten: jeg hav Krigens
zerstørende Virkninger Trods, jeg sorgede
for Verdens Befolning.

Landsberg. Saa har De en stor
Virkefreds. Jeg begriber næsten ikke, hvor
det var muligt, at et enkelt Menneske kun-
de paataage sig saameget.

Storr. Min Mavn, som vel ogsa er
rækket Dem for Ohren, vil forklare Dem
det — jeg er Licentiat Storr, den bekannede
te Givtermaalsprocurator.

Landsberg. Ah, ja saa! Det fornoer mig meget at lære at kende Dem.

Storr. Behovet De mostee min ringe Dieneste?

Landsberg. Nei, jeg takker Dem. I tilfælde er jeg gjerne min egen Procurator.

Storr (til Charlotte): Darf jeg være so dreist at spørge, ob die Mamzell noch er undersøgt?

Charlotte. Jo, endnu er jeg det.

Storr (tager hurtig sin Tegnebog frem): Muss jeg denn geschwind, geschwind aussitte mig Deresses Navn und Stand?

Charlotte. Giv Dem ingen Uleilighed, min Herre. I den Henseende er jeg gaarke af samme Tanker som Hr. Landsberg. Slige Ting besorger vi helst selv og ikke ved Fuldmægtig.

Storr. Ja so! Nach Besieben! (til Klingdal): Darf jeg denn spørge, ob der Herr er forsynet mit en Eva?

Klingdal. Min Eva lød jeg begrave
for 10 Aar siden.

Storr. Og De mener ikke at tage
en anden?

Klingdal. Nei, jeg havde nok i
den forste, — jeg skal ikke sige andet!

Landsberg. Anledningen til Deres
behagelige Besøg er ventelig, at De vil
have jeg skal anbefale Dem hos Publikum
i mit Ugeskrift?

Storr. For hver en Kunde, som
Deresses gütige Recommendation forstårer
mig, er jeg erbotig at afstaae Dem en aats-
tendedeels Procent af min Gewinn.

Landsberg. De er alt for god.
— Jeg frugter fun, at Deres Ophold her
kunde blive langvarigt og falde Dem tem-
melig dyrt, inden De lærer at kende Fa-
milierne.

Storr. Ach! en fluger Mann for-
lasser aldrig den forste Plaz uden at
kiende den Aanden. Ved Geschenke og got
Bemærk har jeg en troverdig Fortegnelse

af 437 Herren, som trænger til Penge,
og af 777 Damer, som trænger til
Mænd, und met Deresses gütige Permisi-
sion überleffierer jeg Dem Listen til beliebi-
ger Examination.

L a n d s b e r g. Nei, ikke for alting i
Verden! Jeg funde jo let træffe paa gode
Venner eller Veninder, og det vilde kun
fætte mig i Korlegenhed. Desuden har jeg
ogsaa meget knap Tid.

S t o r r. Men jeg torr doch hoffe, at
De vil have mig in Grindring met en lille
Recommendation hos Publikum?

L a n d s b e r g. Evidt aldrig om det!
Deres blotte Navn vil støaffe Dem Kunder,
og om jeg ikke tager feil, saa har vi just
her Mangel paa en Mand i Deres Fag.

S t o r r. Gehorsamster Diener! at
min Streb en zieler til Landets Gavn og
Verdens Formerelse. — Belieben Sie
at erinnere: for hver en Kunde til
hvem De anbefaler mig: en aattens

bedeel Procent von Profitten, wann
det er en Mandfolk, og en Fierdedeel Pro-
cent, wann det er en Gruenzimmer, denn
Damerne bezahler immer godt. Noch ein-
mahl gehorsamster Diener! (Han gaaer.)

Flint. „No. I. Hr. Licentiat og
„Givtermaalsprocurator Storr von daraussen
„byder Krigens ødelæggende Birkninger Trods,
„og sørger for Verdens Befolking og Fors-
„merelse. Han byder en aattendedeel Pro-
„cent for Cavalierer og en Fierdedeel for
„Damer.“

Klingdal. Det var en Original!
Landsberg. Og dog ingen af de
største Narre jeg kender.

Aattende Scene.

Lindner. De Forrige.

Lindner. Har jeg den Ære at tale
med den ypperlige Forfatter af det ypper-
lige Ugeblad Allehaande?

Landsberg. Jeg er Forfatter af Bladet. Hvad har De at befale?

Lindner. Jeg er et ulyksligt miserabelt Menneske!

Landsberg. Hvorledes det?

Lindner. Et ulyksligt miserabelt Menneske er jeg, siger jeg Dem!

Landsberg. Og Aarsagen?

Lindner. Ingen uden De kan helle mig ulykslige miserable Menneske!

Landsberg. Har man bestaaet Dem?

Lindner. Ne, min Herre! den Typ, der vilde bestiele mig, vilde blive hæsligt narret, thi hele min Garderobe har jeg paa Kroppen, og al min Formue bestaaer i denne lasede Lovstillingsseddel!

Landsberg. Har Dere's Kjæreste været Dem nro?

Lindner. Det var ubilligt af mig, om jeg vilde sige, jeg var miserabel, for et Uheld, der hænder saamange.

L a n d s b e r g. Er Deres Kone død?
 L i n d n e r. Gud bevare's! Kunne jeg da falde mig ulykkeligt?

K l i n g d a l (tagte): Han lyver ikke!

L a n d s b e r g. Til Sagen, om jeg er bede; min Liid er kostbar.

L i n d n e r. Saa her da, min Herre, og kom mi til Hievp. For det første havde jeg i lang Liid mørket, at Sprogmesterne her i Byen levede ret som Blommen i et Æg; jeg lagde mig derfor med al optænkelig Glid og Maie efter det vallachiske Sprog. Da jeg havde fættet de første Grunde, forlod jeg min Dieneste — jeg var dengang Maitre d'hotel hos en fransk Spisevert — givde alle mine Møbler og Effecter i Penge, og reisde til Vallachiet, for tilgavns at perfectionnere mig i Sproget. Efter et halvt Aars Forløb kom jeg tilbage, flædt fra Top til Taa paa Vallachiet. Jeg sejede mig et Par smukke Bærelser — paa Puf! og lod bekiendtgøre, at den vallachiske Professor Lindner gav Underviis-

ning i det vallachiske Sprog for en Ducat
Tinen. Men fulde De troe det, min Her-
re: i den første Maaned meldte der sig
ikke en eneste Skolar!

Landsberg. Ikke en eneste?

Lindner. Ikke en eneste!

Landsberg. Men i den anden
da?

Lindner. Heller ikke en eneste!

Landsberg. Det var uforstam-
met!

Lindner. Af dem, som blev borte;
ja, ikke sandt?

Landsberg. Jo tilvisse! Men de
som jeg havde været i Deres Sted, og følt
saadant et uovervindeligt Kald til at være
Sprogmester, saa vilde jeg dog heller have
lagt mig efter det franske, engelske eller
italienske Sprog.

Lindner. Hvad, min Herre! jeg
fulde dele den Gunnla, som Publikum
giver ud, for at lære fremmede Sprog,
med hundrede andre? nei, fy! fy! — Dine

ler der ikke af lærrere i disse Sprog? juft
derfor lagde jeg mig efter det vallachiske
— for at være den Eneste! for at have det
for min egen Mund! — Hertil kommer da
ogsaa Ærgierrigheden! jeg gider ikke være
nogen hverdags Sprogmester, og en Pro-
fessor i det vallachiske Sprog er en Karis-
tet!

L a n d s b e r g. Ja, deri har De fuld-
kommen Ret; en stor Karitet!

L i n d n e r. Hvad skal jeg uslyksalige
miserable Menneske nu giøre — (til Lands-
berg): dersom De ikke vil tage Dem af
mig?

L a n d s b e r g. Jeg? hvad kan jeg
giøre for Dem?

L i n d n e r. Alting! — Naar De i
et stort didactisk Læredigt vilde indstierpe
alle ni Classer, at lægge sig efter det valla-
chiske Sprog.

L a n d s b e r g. Skriv Digtet selv, saa
skal jeg net indrykke det; men om Føl

derfor vil folge mine Råd, det er en anden Sag!

Lindner. Gud lønne Dem for det, Videnskabernes og de frie Kunsters ædle Beskytter, samt miserable og bedrøvede Sieles Troster og Husvæler! Jeg recommanderer mig i hele det høistærede Selskabs fyndelige Gunst og Lævaagenhed! Alleryd, mygte Liener og Serviteur! (han gaaer.)

Klingdal. Det lød til at være et stort Hoved!

Charlotte. Men en Deel af Sfruerne deri varre løse!

Gliné. „Nr. 2: en Professor i det „wallachiske Tongemaal.“

Rienda Scene.

De Gorrie. Madame Adler. Jack.

Mad. Adler. Om Pardon, min Herr, at jeg gaaer saa tout bonnement sigefrem ind, uden at lade nogen af mine Domestikker melde mig.

Charlotte (sagte): Hvilk'en Dame!

Mad. Adler. Heida! Jack!

Jack. Hvad befaler Deres Raade?

Mad. Adler. Jeg vilde kun see om
Du var der.

Landsberg (bryder hende en Støel):
Behager De ikke at sidde ned?

Mad. Adler (sætter sig): Gram-
merci! — Jack!

Jack. Deres Raade!

Mad. Adler. Bliv staaende her bag
min Støel. — De maa da vide, min Her-
re, at jeg legitimement har subscriberet
paa Deres Ugeblad, og til dato fundet
ret megen Gout og Divertissement i det,
jeg kan ikke sige andet.

Landsberg. Det glæder mig at
høre.

Mad. Adler. Men tetebleue! det
bliver nu næsten toutefaitement en Scan-
dal at læse den Tinge!

Landsberg. En Scandal, Ma-
dame? —

Klingdal. Den Tингест ? ei, ei !
falde saadant et værk en Tингест ! betænk
hvad De siger, fiere Madame !

Mad. Adler. O, det er pardi pro-
bablement endnu meget for lidt sagt ! En
Satire maa ikke være nogen Pasquil.
Man bør ikke maltractere fornemme Perso-
ner, som amicablement subscibere paa et
Ugeblad.

Landsberg. Men jeg begriber ikke,
Madame —

Mad. Adler. Jack ! Jack !

Jack. Dereß Naade !

Mad. Adler. Nu, tag mig min Guld-
Tobatiere-Daase op af min Brocades Ri-
dicule Øose, og lad mig faae en Pris; jeg har
ærgret mig. (Jack, som bærer Snyposen, faa-
ger Daasen op byder hende Tobak; hun snusser,
og Jack glemmer den igien.)

Landsberg. Det skulde giore mig
ondt, om jeg — —

Mad. Adler. Ja, det er godt,
fiere, det er godt ! — De har fornærmet

mig, — choqueret mig meget insolente-
ment ! veed De det ?

Landsberg. Jeg, Madame ?

Mad. Adler. Jack !

Jack. Deres Raade !

Mad. Adler. Spring ud, og —
Mei, bliv her sun !

Charlotte (sagte) : Hun er ikke
ret flug !

Mad. Adler (til Landsberg) : De
har handlet meget irresonnablement imod
mig. Alle Raboerne peger fingre ad mig !
Min Gemal bliver udsæt i alle Coterier,
Cercles og Compagnier.

Landsberg. Men naar jeg blot
vidste, Madame —

Mad. Adler. Jack ! Jack ! Jack !

Jack (forstrækket) : Her er jeg, Ma-
dame ! her er jeg !

Mad. Adler. Peste de morbleu !
Fader Du mig Madame, Knægt ?

Landsberg (sagte) : Alha !

Jack. Om Forladelse, Deres Raade !

M a d. Adler. Pardonneres for denne Gang! — Fly mig mit Selvhovedvandsæg, og lad mig lugte til Svampen, der er dyppet i Sanspareille-Wand. Jeg sikte Vapeurs. (Jack lader hende lugte.)

L a n d s b e r g. Torde jeg beve Dereſ Maade have den Maade at forklare mig — — ?

M a d. Adler. De har manquetet Respect og handlet malproprement imod en Dame, som betaler Dereſ Ugeblad saa genereusement. — Hvad kommer det Dem og Publikum ved, at jeg lod mig giøre en Negligé af mine gule Damastes Genggardiner? — Gengen var paa en gammeldags Facon; jeg lod den omgiøre à la mode, og saa sik jeg endda saameget tilovers af Gardinerne, at jeg kunde lade min — min Skrædder sye mig en Negligé. Fortiener saadan en economise Action at behandles saa pasquillement? Hvad?

L a n d s b e r g. Jeg forsikrer Dem paa min Ære, Madame — Hårdige Grue

vilde jeg sige — at dengang jeg indrykkede
de metamorphoserede Senggardiner i mit
Blad, vidste jeg ikke, at Deres øconomis-
ke Talent havde gjort Digtet til Sandhed.
— Langtfra at dadle Dem, beundrer jeg
hvortimod Deres Opfindelsesaand: at fun-
ne opdage en ny Neglige i nogle gamle
Damastes Senggardiner, og saaledes trans-
formere baabe Sengen og Dem selv paa
Moden.

Charlotte (sagte til Landsberg):
Efien!

Mrs. Adler. Imidsttiid er jeg dog
nu malheureusement bleden til latter ved
Deres formaledide Ugeblad! Helse Nabos
Iaunet falder mig: Damnen med Senggar-
dins Negligeen! Det er vertichoux en
piet paa min Honneur, og den maa De
parfaitement reparere.

Landsberg. Hiertelig gierne! Jeg
giver Dem allerforste Plads blandt alle
mulige opfinderiske Genier. O, Deres
Maade skal falde i Forundring over, hvore-

sebes jeg skal vende de metamorphoserede
Gengardiner om til Deres Røs og Hæder!

M a d. Adler. Ja — men hør: røs
mig dog noget modestement, for jeg er en
dødelig Fiende af alt Flatterie. Veed De
hvad? — : jeg vil sende Dem en Forteg-
nelse over alle mine gode Qualiteter, for at
De kan blive Gaudheden tro. Jeg forsikrer
Dem: jeg er furieusement modest! og hers-
med Lienerinde! (Hun vil gaae.)

L a n d s b e r g. Vil Deres Maade al-
lerede forlade os?

M a d. Adler. Ja, det bliver nok
paa Liden. Jack!

Jack. Deres Maade!

M a d. Adler. See paa mit øgte
Guld-Repeteeruhr hvad Klokk'en er.

Jack. Hals to v, Deres Maade!

M a d. Adler. Pefie! allerede saa-
mange? Saa maa jeg mafoi strax have
mine Morgenvisitter fra haanden og styn-
de mig hen at dejunere i Sufferlade hos
nogle af mine Connoissancer.

Landsberg (vil ledfage henbe): Eller
der De — ?

Mad. Adler. Ja nei, nei! bliv kun
inde!

Landsberg. Blot til Vognen! —

Mad. Adler. Jeg sværger paa,
at jeg gisr det ikke! — Jack!

Jack. Deres Raade!

Mad. Adler. Lad Rudsten siere
frem.

Jack. Hvad var det Deres Raade
sagde?

Mad. Adler. Lad Rudsten siere frem,
bête!

Jack. Rudsten siere frem?

Mad. Adler. Gavist, dumme Wæsel!

Jack (med dum latter): Deres Raade
gif jo hei-hen til Fods.

Mad. Adler. Jeg troer, Diable
m'emporte, den Glyngel er fuld! Liener-
inde! (hun gaaer)

Landsberg (holder paa Jack): Hvad
hedder den gode Dame?

Jac. Hennes Maade er Skræddermester Adlers Kone Eise Margrethe.

Klingdal. En Skrædderstøne og saar
dann en Wit!

Landsberg og Charlotte (læ).

Jac. Og jeg er baade hondes Jøden
og min Mesters yngste Læredrenge Jacob
Larsen fra Ringsted, som er blevet angli-
ret og hedder Jack.

M d. Adler (udensfor): Pesten de-
tetebleue! saa skal da ogsaa — !

Jac. Nu kommer jeg, Deres Maade!
(Han løber ud.)

Landsberg. Ha! ha! ha! Hvad
synes Dem om den Dame?

Charlotte. Mig morede hun!

Klingdal. Af! hvem der dog fun-
de omgaaes halvgate Mennesker saaledes
som De! men der skal meget til! der skal
meget til!

Gline. „No. 3: Hennes Maade Frue
„Skræddermesterinde Adler fører halvfranst
„Anke og Klagemaal over det satyriske

„Digts: de metamorphoserede Gengardiner;
 „og er tillige saa modest, at hun lover at
 „sende en striktlig Fortegnelse over alle sine
 „rare Qualiteter!“

Eiende Scene.

De Forrige. En Søde (fattigt, flædt.)

Goden. Mit Verlaab! — De har i
 den vorige Woche i Teresses Blatt ange-
 zeigt, dass ene goldene Dose er verloren
 gegaaet; — jeg har den gefunden.

Landsberg. Ei, det glæder mig!
 Taberen er just en af mine gode Venner.

Goden. Dann glæder det mig ogsaa.
 — De har en Dowceer af 6 Dukaten
 ugelobet —

Landsberg. Og dem skal jeg ogsaa
 med den herteligste Tak strax udbetaale
 Dem!

Goden. Men jeg tager ingen Du-

Fader imot. Hver Mann sit! so denker jeg.

Landsberg. Hvorledes?

Isden. Wann De sonsten will, so geer in Dereßses Blatt bekannt, at en Gede auch en ærlig Mann kan være, og uinterressirt handle! lat sig immer nogle Christne en Schmule derover wundre — Udje!

Landsberg. Et Ord, retstafne Mand! Hvad hedder De?

Isden. Min Rahme geer til Sa-
gen intet. Udje! (han gaaer.)

Glint. „No. 4: NB. NB. NB.
„En Gede, som ingen Douceur vil have!!!!“

Landsberg. Hvad siger De til det?

Klingdal. Jeg forunder mig!

Charlotte. En god Leilighed,
Fiere Landsberg, til at bekæmpe en grus
som Fordom.

Landsberg. Jeg skal sandelig heller
ikke forsømme den.

Ellevte Scene.

De Torrige. Bonifacius Barthel.

Bonifacius. Gud give, at dog en eller anden af dette høistærede Geistkab vilde have den Bevægenhed fierligst at oplyse mig om, hvem af Dem der egentlig er den grundlærde Forfatter af det altoplysende Ugeskrift til allehaande!

Landsberg. Om det er saa oplysende ved jeg ju ikke; men jeg er Forfatteren. Hvad er til Tjeneste?

Bonifacius. Jeg kommer her til min og det hele menneskelige Kjens Gavn og Mytte, og til Bør og Smykke for Dere's deilige Ugeskrift.

Landsberg. Det var som Ganden!

Bonifacius. Jeg har opfundet en Opfindelse, som er af saa stor, udbredt og frugtbart Mytte, at man endog saa i det anden Verden vil tække Dem for sammes Anmeldelse og Bekendtgivelse. En Opfindelse, som — Lak stee Himmel'en og

mit dybe Studium! — vil geraade, ikke
allene de Lebende, men ogsaa de Døde til
Hæder og Ære!

Landsberg. Til Sagen, om jeg tor
bede.

Bonifacius. Har min gode Ven
og Langsbroder, Deres Forlægger, den ædle
Boghandler Claus Jespersen, ikke bebudet
Dem mit Komme?

Landsberg. Han har ikke nævnet
Dem.

Bonifacius. Head den gode
Mand er lykselig at være Deres Forlæg-
ger! Fra den lyse Morgen til den mørke
Nat er hans Boglade smækfuld af luster
Standspersoner og lærde Mænd, som fies-
her Deres ustadteerlige Ugeblad. De er
ingen af disse berugtede Autores, der fun-
paadrager sig smukke Folks Had og ruines-
rer os stakkels Boghandlere. — Uf, min
Herre! det var en Bog i Folio, der brag-
de mig til Bettelstaven!

Landsberg. De hedder — ?

Bonifacius. Bonifacius Barthel
— jeg har i samfulde tredive Åar været
Boghandler og Bogtrykker — og boer tæt
ved Langedbro.

Landsberg. Ja, nu veed jeg, hvem
De er, og hvor De boer; -- giid jeg nu
bare ogsaa vidste, hvad De vil!

Bonifacius. De veed jo alle
sammen, at ethvert levende Menneske maa
døe; er det ikke sandt?

Klingdal. Jo!

Bonifacius. Man seer det hver
evige Dag; og indtil denne Stund og Li-
me er det endnu ikke lykkes nogen, at ud-
finde et ufeilbartigt Middeel til ikke at døe.

Klingdal. Nei.

Landsberg. Og det er De nu
kommen efter?

Bonifacius. Nei, himlen bevare
mig! Jeg var utrosteelig, derjom Menneske-
ne ikke døde. Jo flere jo bedre!

Landsberg (leende): En under-
lig Sæning!

Bonifacius. Hør nu bare, min dyrebareste Mæcen og Velhunder. Jeg har udspuleret en Ting, som med Deres Hjælp og Bistand skal holde mig stadesløs for mit Tab ved den store Foliant.

Landsberg. Og den er?

Bonifacius. Folk holder meget af alle Slags Kort; nu vil jeg forfærdige Liigfort, hvorved man lader sine gode Venner vide, at deres gode Venner ere døde; paa Kanten skal disse Kort udgives med alle Slags allegoriske Deviser og Figurer; Exempli gratia: Skeletter — Dødningshoveder — Limeglas, etcetera, etcetera! I Midten lader jeg staae Plads aaben, og der skriver man den salige Persons Navn, Gudsels-, Døds- og Begravelsesdag!

Landsberg. O, det vil blive beiligt!

Bonifacius. Ja, ikke sandt? Det vil blive en Glæde at se saadanne Liigfort!

L a n d s b e r g. Gær for De Riges
Arvinger!

Bonifacius. Disse Kort — som
jeg vil sælge for en Rigsbaler Snesen —
sender man strax omkring i Husene som
Givitations-Billetter til Liigfolget.

L a n d s b e r g. Men hvad vil Øvens
Bedemænd sige til det?

Bonifacius. De skal alle sammen
falte ihiel, he! he! he! det er just den
bedste Spas.

L a n d s b e r g. Og De vil leve høit!
ha! ha! o, det er et ypperligt Project —
for Dem!

Bonifacius. Ja, Døde kan jeg —
Gud lave mig sige det i en god Tid! —
aldrig flettes, saalænge det ikke forbydes
Godesfolk her til Lands, at æde, drinke og
svire sig ihiel — og det skulde jeg dog ikke
troe?

L a n d s b e r g. Ma nei, det har in-
gen Red! — Men stig mig nu: hvad kan
jeg egentlig giøre herved?

Bonifacius. De kan indromme mine
Liigfort plads i Deres Ugeblad — De kan
anprise Publikum Opfindelsens Fortreffeligh-
hed og store Gavn — De kan sige Folk, at
mine Liigfort ere, saa at sige, et Slags Min-
desmærker over de Afsøde; at de henfarne
Giele leve deri, ret ligesom i Krøniken og
Historien; — Ja, det findes ikke stade, om man
paa en sin Maade gav Folk at forstaae, at
endog saa de Døde i Graven maae glæde sig
over desslige Kort.

Landsberg. De har Ret! Jeg giver
Dem mit Ord, at Skilden skal ikke være mit,
dersom Publikum ikke finder Smag i Deres
Liigfort.

Bonifacius. Ne, hejædle Belyn-
der! hvorledes og hvorlunde skal jeg dog be-
vidne Dem min Erfiendtlighed? (hurtig):
Maa jeg sende Dem et Exemplar af den ulyk-
elige Foliant? maa jeg? hvad?

Landsberg. Nei, nei, for mig ikke!

Bonifacius. Habde jeg bare i mine
unge Dage fulgt mine udenlandste Colleger's

Exempel, og smukt lage mig efter, at eftertrykke berømte Mænds Værker eller tilhandle mig staaalne Manuscripter, saa funde jeg nu være en holden Mand! — Denne gamle Herre funde ellers give mig Lejlighed til at ytre min levensde Læknemmelighed.

Klingdal. Jeg?

Bonifacius. Ja; De er venselig i
Slægt med min ædle Belynder — og siden
De dog allerede har den ene God i Graven —

Klingdal. Hvad? den ene God i
Graven?

Bonifacius (bliver ved): Saa burde
De hæste med Deres salige Afgang, for at
være den Förste, der gjorde Brug af mine
Liigkort, og forde dem i Moden.

Klingdal. Nei, mange Læf for
mig!

Bonifacius. Nu, efter Behagl-
døe, naar De vil; af Luther Erfiendtlighed
skal jeg have den Were og Gornbielse, gratis
at levere Liigkort baade til den gamle Her-
res, den unge Herres og den smukke Tom-

frues, Frøkens, Madammes eller Frues
Begravelse! Pligtshuldigste Tiener! (gaaer.)

Charlotte (leende): Han vilde have
os alle sammen begravede!

G'ink (heit): „No. 5: Boghandler Boo
„nifacius Barthel vil trække Ligfort og
„have Død paa alle Gyens Bedemænd!“

Landsberg. Vi seer, for hvilke
Daarligheder jeg er udsat. — Forlad at —

Klingdal. Vist ikke! det har ret
moret mig — ha! ha! ha! for at funne
takke Dem, snister den Mar mig i sorten
Jord! ha! ha. ha!

Solvte Scene.

De Forrige. Gifte. Malene.

Gifte. Det forundrer Dem nō, min
Herre, at faae en Vist af to unge Ærgeborn?

Malene. Men hvem kan vel imod-
faae sin Lyst og Begjærlighed efter at lære
at kende Dem personlig?

Giffe. Og efter at takke Dem for
al den Glæde og Fornisielse, som Deres ufor-
sigelige Ugeftriot volder En.

M a l e n e. Ja, ikke allene Glæde og
Fornisielse, men undsigelig Gavn og Nytte.

G i f f e. Hvorpaa vi to ere et levende
Exempel.

L a n d s b e r g. Hvorledes har jeg — ?

M a l e n e. Nei, Deres Eige findes
ikke blandt Alverdens Skribenter !

Klingdal (afsidet): Det er mine Ord !

G i f f e. En Mand, der forener saas
megen Skarpsindighed med den Unde i sin
Skrivemaade !

L a n d s b e r g. De giore mig ganske
stamfuld ! —

M a l e n e. Den fineste, mest spil-
ende Wittighed med den strengeste Sædesære !

Charlotte (sagte): Hvilket Snakke,
toi !

G i f f e. Vi kommer, for at bede
Dem være Dommer i vores lille Wittighed.

Landsberg. Hvor er det mig muligt at dominne imellem to saa elskværdige Personer?

Malene. Vi ere Gøstre, og — — Men fael Du, Giftemoer, Du er den ældste.

Giffe. Det er det samme, lille Malene, Dit Foredrag er bedre.

Malene. Nei, nei! Ere den, som Ere bor!

Giffe. Naa, siden Du da endelig vil — Uppelige Mand! De seer her Deres Ugeskrifts to største Forfægterinder og Amatricer.

Malene. Af, det søde Blad! det har kun en eneste Fejl.

Giffe. Gud give, at De lod os faae tolv Ark om Ugen istedet for eet! —

Malene. Det var juist det jeg vil de sige.

Giffe. Blandt alle de mange upperlige Ting, som Deres upperlige Uges

Friot indeholder, har dog een Afhandling
især giort Indtryk paa os —

{ Malene. Det var den: om den Kunst
at sie!

{ Giffe (paa samme Zid): Ja, om den
Kunst at sie!

Malene. Oprigtigheden fræver, at
vi maae bekiende for Dem, at for var den-
ne Kunst os gaafste fremmed.

Giffe. Allevegne, hvor vi kom, fald-
te man os Sladdersstrene.

Malene. Og desværre ikke uden
Marsag!

Giffe. Men den hørlige Afhandling:
Kunsten at sie! har aldeles omstøbt os.

Malene. Nu taler vi aldrig, uden
naar vi absolut maae og skal.

Giffe. Og saa bestandig med Maade.

Malene. Hverken mere eller mindre,
end hvad der skal siges og ikke kan fort-
ties.

Giffe. Ingen af os gabner Mun-

den uden stiellig Grund og Aarsag; og er det ikke Ret?

Landsberg. Govist!

Malene. De har lært os, at den største Lyde hos en ung Ærke er Sladde-
vurenhed —

Giffe. Al utidig Snifsnak og unno-
vendig Fadderladder baade fieder og mis-
hager.

Malene. Besæden Taushed beri-
mod sunkfer og zirer vort Kion.

Giffe. Hvad har en Ærke vel af
snakke om? —

Malene. — Undet end Baand,
Kniplinger, nye Møder —

Giffe. Og saa imellemstunder bag-
tale sine gode Venner —

Malene. Og hvor væmmeligt maa
det ikke være for en tænkende Mand?

Landsberg. Men Aarsagen til Der-
es Twistighed — ?

Giffe. Min Søster er af den For-
mening, at hun har fort sig Deres fortref-

felige Afhandling bedre til Nutte end jeg
— Hun troer, at hun er endnu sterkere i
at tie end jeg.

Malene. Og De skal nu afgisre,
hvem af os har Ret.

Landsberg. Jeg, mine Damer?

Giffe. Jeg indrømmer Dig gjerne,
at Du ikke taler meget — men jeg taler
dog usige mindre.

Malene. I alle mulige andre Ting
tilstaaer jeg Dig gjerne Fortrinnnet, Fiore
Giffe, men ikke i at tie — Af sørstlig
Kierlighed vil jeg indramme Dig, at vi ere
begge to lige stærke — Det er Alt, hvad
jeg kan giøre.

Giffe. Ja, men dermed lader jeg
mig ikke osie! Det var mig, som lærte
Dig at tie.

Malene. Hm! sommetider hænder
det sig, at Skolaren overgaaer Læremesteren!

Giffe. Gæld De Dommen, mit
Herre!

M a l e n e. Ja, fæld Dom! fæld
Dom!

L a n d s b e r g (leende): Men for Pof-
ter, mine Damer! hoorledes vil De ved
idelig Snakken bevise, at De kan tie?

G i f f e. Hør bare mine Grunde —

M a l e n e. Hvad? vil Du snakke først?
— Nei, den Fordeel var dog ogsaa vel-
stor! Maat Du har salt, hvad kan jeg saa
sige om den Materie?

G i f f e. Jeg ved dog, at een man
føle først — og jeg er den ældste!

M a l e n e. Det Fortrin lader jeg slet
iffe gielde her.

G i f f e. Det hør gielde her og alles
begne. Baade Alder og Fornuft ere paa
min Side.

M a l e n e. Som om Alder og Fornuft
altiid bare parrede! Jeg kiender den, der
er ældre end jeg, og er saa dum som en
Høne!

L a n d s b e r g. Kære Tomfrue! —

Giffe. Det kæder undsigt, at
Gies vil tale om Høns!

Landsberg. Jeg beder Dem —!
Malene. De kan ikke troe, min
Herr —

Giffe. Hvad! vil Du tale først?
nei, det taler jeg ingenlunde. Jeg maa
sige Dem —

Malene. Jeg giver ikke et Haars'
Bred efter for Dig!

Landsberg. Men, Tomfrue!

Giffe. Jeg ligesaalidt for Dig!

Landsberg. Ikke saa hidsig! —

Malene. Dom nu, min Herr!
dom!

Giffe. Ja, ja, dom, dom!

Landsberg. Jeg skal domme Dem
imelleum, hvem af dem, der taler mindst?

{ Giffe. Det gør jeg! og af gode
Marsager, som jeg strax kan sige Dem —

{ Malene (paa samme Tid): Det gør
jeg! og jeg har de vigtigste Grunde til
at påastaae det.

Giffe. Det var mig, som først fattede den Beslutning, at lære Laushed og Bestedenhed.

Malene. Jeg har al min Tid hadet Snaksomhed som en Pest, og følgelig kostede det mig kun saare lidet Meie.

{ Giffe. Enhver af mine Venner og Bekendtere giver mig Fortrinnet —

{ Malene. Enhver, som fiender min Sister Giffe, ørgrer sig over hendes Gladderagtighed!

Landsberg (raaber høit): Mine Damer! mine Damer! jeg beder Dem for Deres Helsbreds Syl: lad mig dog komme til at følde Dommen! De har begge de ypperligste Lunger af Verden, og ere begge sande Monstere paa Laushed!

Giffe. Hun! jeg havde dog ventet mig noget mere af Deres Forstand!

Malene. Det, maa jeg sige, var en ussel Dom af en lerd og studeret Mand!

Gifte. Ude og enhver veed, at min
Søster Malene er en Pludder mund!

Landsberg. Det troer jeg gierne.

Malene. Det er Gud og hver Mand
befindt, at min Søster Gifte er en Glad-
dertæsse!

Landsberg. Det troer jeg gierne.

Gifte. Adieu, min Herre! og lær
De for en anden Gangs Skyld, at en flog
Mand bør undersøge en Sag, inden han
befatter sig med, at ville domme i den.
Jeg vil aldrig mere see Deres Ugeblad for
mine Dine, thi Partiihed kan jeg ikke lide
for mit bittere Død! Enhver, som kender
mig, veed at jeg fan tie meget bedre end
min Søster, og hermed er jeg Deres Lie-
nerinde! (gaar.)

Malene (paa samme Tid): En ærlig
Mand bør aldrig bære Kappen paa begge
Skuldre! Hvorledes kan De domme os
imellem, da ingen af os tilhører har for-
karet sig? Jeg ventet, at De i Deres
næste Blad indrømmer mig Fortrinnnet for

min Søster Gifte, ellers er jeg Deres uforsonligste Fiende! og hermed Farvel! (gaaer.)

L a n d s b e r g (efterat han har hørt et par Linier — paa samme Tid som de to Søstre): Jeg er villig til for Alverdens Masyn at give Dem det Bidnesshvr, at De ere Bidsundere af Laushed. Men at domme Dem imellem, det er umuligt, umuligt, umuligt! Himlen styrke og bevare Deres Lunger, at De endnu længe maae funne tie ligefaat godt som hidtil! (han følger dem til Døren.)

G l i n k. De to Skader vare skiaarne godt for Tungebaand!

K l i n g d a l. Th, det var da et par affæyelige Løser!

C h a r l o t t e. Hvor faaer De al den Taalmodighed fra?

L a n d s b e r g. Taalmodighed er det første, som udfraaves hos den, der arbeider for Publikum.

G l i n k. „No. 6: Tomfruerne Gifte nog Masene, tvende Søstre, bevise, at de

have ført den Kunst at sie, — ved at snappe
i Munden paa hinanden!“

Strettede Scene.

De Forrige. Magister Baldrian.

Magisteren. Jeg stienker Dem
min Hilsen!

Landsberg. Erbødige Tiener!

Magisteren. Jeg har jo dog den
Ere at tale med Forfatteren af Ugebladet
Allehaande?

Landsberg. O, Eren er min!

Magisteren. Saa maa jeg da
gåenbare Dem, min Herre, at jeg kommer
her, for at bede Dem besvare mig et saare
vigtigt Spørgsmaal, der angaaer en særdeles
kilen Materie.

Landsberg. Hvis jeg kan: med
Gernselse! men jeg maa bede, at De vil
satte Dem i Korthed.

Magisteren. Aldrig kunde min
Herre yttre nogen Attraa, der var mig en-

Fæliger! Jeg for min Deel, jeg holde
Korthed for Sjelen i Talen.

Landsberg. Det glæder mig.

Magisteren. Og saa snart jeg har
noget at foredrage, beslutter jeg mig altid
paa den allermuligste Korthed.

Landsberg. Det vil jeg ogsaa
haabe.

Magisteren. „Hvortil gavne“ —
figer jeg tids og ofte til de Stovets Son-
ner, udi hvis Been jeg inspirerer Videns-
stabernes Mars — „hvortil gavne alle Om-
svoeb, alle Omveie, alle Circumscriptioner,
nog alle Exclamationer? De forhøie hven-
ken Materiens eller Formens Verdi. La-
„der os“ — figer jeg da videre — „lad os
„os betiene os af og beslette os paa Lace-
„dæmonernes fyndige Korthed.“ —

Landsberg. Ja, lad os det!

Magisteren. H. brydige Herre veed
ventelig nok, at disse samme Lacedæmoniere
ogsaa hed Spartanere?

L a n d s b e r g. Men velhyrdige Herre
veed ventelig ikke, at jeg har Forretninger,
som forbyder mig at inblade mig i gamle
Ordflosverier?

M a g i s t e r e n. Giv mig hertelig
vndt! Tillader min Herre mig et Spørgs-
maal?

L a n d s b e r g. Jeg har jo sagt ja!
men hurtig!

M a g i s t e r e n. „Forhast Dig ikke!“
sagde den romeriske Imperator — Hm! —
sagde den romeriske Imperator — den ro-
meriske Imperat — ja, min Hukommelse
svæffes! — Kan min Herre ikke sige mig,
hvad det var for en romerste Imperator,
der sagde: „Forhast Dig ikke!“?

L a n d s b e r g. Jeg er intet Compen-
dium, og siden jeg uheldigvis just har
Hastværk —

M a g i s t e r e n. Tillader min Herre
mig da virkelig et Spørgsmaal?

L a n d s b e r g. Ja; for sydende og sid-
ste Gang, ja!

Magisteren. Det er et quasi Samvittigheds spørsgåmaal — et Spørsgåmaal, hvorpaa et Menneskes Væe og Vel beroer. Behag at høre.

Landsberg. Jeg hører. (Sagte til Klingdal): Han gør mig det dog næsten for broget.

Charlotte (sagte): Det er en Glads der han har af et ganske andet Slags, end de to forrige.

Magisteren. Troer velbyrdige Herre, at der existerer Gud her i Verden?

Landsberg. Troer velbyrdige Herre, at der existerer Øst — ?

Magisteren. Jeg beder Dem indstændig at besvare mit Spørsgåmaal med blot Ja eller Nei. Det er den saa vndede Socratiske Methode, hvorfra jeg betiener mig, og derved vindes megen Tid, og forhindres megen Tidsspilde. Endnu en Gang: troer velbyrdige Herre, at der existerer Gud her i Verden?

Landsberg (sagte): For ikke at ørgre mig over Matren, er det bedst at have bier med ham! (heit): Ja!

Magisteren. Og positio, set, at der er sat Gaarehørder til at passe paa bemeldte Gaar, troer velsyrdige Herre saa isigemaade, at det er bemeldte Gaarehørders pligt, ikke at lade bemeldte Gaar komme fra sig?

Landsberg. Ja!

Magisteren. Men bemeldte Gaarehørder bør være trolig Omsorg for bemeldte Gaar?

Landsberg. Ja!

Magisteren. Og naar meer ofst bemeldte Gaarehørder saadant giore, bør det sig ingen retkaffen Person dem desaarsag at dække?

Landsberg. Jo!

Magisteren. Jo?

Landsberg. Nei, vilde jeg sige. (til Klingdal): Forstaar De ham?

Klingdal. Nei, saamæn gør jeg ikke!

Charlotte. Jeg ikke heller.

Magisteren. Jeg har udtalt. — Vil velhyrdige Herre da nu give mig mit Lam tilbage?

Landsberg. Deres Lam?

Magisteren. Mit moralste Lam!

Klinke (halvtagte): Det er en physiske Wesel!

Landsberg Hør, min gode Mand! nu er jeg snart fied af al denne Prat.

Magisteren. Mit moralste Lam fræver og fordrer jeg — min Æode, min Alcibiades, som sad ved mine Fodder, min Alexander, som Dag for Dag erobrede flere og flere Riger paa Biderstabernes Val- plads; min unge Cicero eller Sifero, paa hvis Ryg jeg har sonderstaaet flere end tre Gange tre Stokke, medens jeg lod ham indstudere den gamle Ciceros eller Siferos Værk om Pligterne.

Landsberg. Nu forstaaer jeg Dem
først! — De hedder?

Magisteren. Magister Baldrianus.

Landsberg. Og er Hovmester hos
en ung Herre?

Magisteren. Saalunde farer Der
res Velbrydighed ikke vild.

Landsberg. Og De formoder, at
Deres Giebe er hos mig?

Magisteren. Saalunde farer De-
res Velbrydighed ganske vild! Hans Leges-
me er i mine Hænder! men hans Giel er
udi Deres.

Landsberg. Hr. Magister! De
overthyder mig virkelig om, at jeg har me-
re Taalmodighed, end jeg selv vidste af.

Magisteren. Lad mig blot kom-
me til Orde, saa skal De erfare alseting.
Med den igoedelige, og for alle Præceptores
og Ungdomslærere heist forargelige og for-
nærnelige Afhandling, der var indrykket i
Deres Blad, under Navn og Titel af:
„Loget angaaende Ungdommens Opdra-

gelse" — udi hvilken der forekom de samme
melige Ord: „at Kunster, Lærdom og Wis-
denskaber aldrig bør prygles ind i unge
Mennesker!“ var bemeldte mit moraliske
Lam ordentlig blevet forvandlet til en Bar-
der. Han understod, formåede og fordriv-
stede sig til at rose samme Afhandling i
Terminis, som jeg ingensunde funde døie,
da de strede ganste imod mit Opdragelsess-
System. Jeg befriede hans Grunde
med en tyk Knortekiep, hvorpaat han faste-
de mig Blækhornet i Hovedet, i det han
beraabde sig paa et Sted i den heverstug-
gelige Afhandling. Min Herre kan her selv
see dette sorte Plaster, som et umistænke-
ligt Widnessbyrd om Sandheden af mit
Forebringende. Jeg har folgelig bevist,
at De har frastaalet mig mit moraliske
Lams Siel eller Haud, og jeg fræver Er-
statning.

Landsberg. Af hvad Slags?

Magisteren. De ville behage i Des-
res Ugeblad at indrykke denne Afhandling

eller Dissertation, som skal religere Deres ad absurdum. Min nuværende Væder vil læse samme, og efter vorde et Lam. Vil Deres Velbrydighed giøre dette?

Landsberg. Ja.

Magisteren. Gratias quam maximas ago habeoque! (Han gaaer.)

Charlotte. Det var en fæl Ungdomslærer!

Gline. „No. 7: Magister Baldrian tilbagefordrer sit Lam, som er blevet forsøndret til en Væder!“

Fjortende Scene.

De Første. Frue Falberg (i dyb Sorg.)

Gruen. Deres ubekendte, men desvagtet høist forbundne Lienerinde!

Landsberg (byder hende en Stoel) Mange Liener! Hvorfor har jeg da været så lykkelig at tiene Dem?

Gruen. De har to Gange ved Deres Ugeblad gjort mig en ganste ubeskrives-

lig Fornøjelse. De har haft den Attention,
paa en højt charmant Maade, at underrette
Publikum om begge mine salige Mands
dodelige Afgang.

Landsberg. Døde de begge paa
eengang?

Gruen. Vist iffe! Der var affurat
et Mar og tre Dage imellem den førstes
og den andens Død. — Jeg kommer nu for-
etter at give Dem Lejlighed til at vide Dere's
ypperlige Talent — thi i Gaar lod jeg min
tredie Mand begrave.

Landsberg. Jeg takker skyldigst, og
skal ikke undlade —

Gruen. Folk taler allerede til mig
om et nyt Partie — men af! Mindest om
min sidste gode salig Mand har indgravet
sig saa dybt i mit Hjerte, at i de første fire
Uger vil jeg ikke være capable at tænke paa
nogen anden.

Landsberg. Helle fire Uger? — Ei,
Madame! det er jo en lille Ebighed for
saadan en ung Enke! Rei, det dristige For-
sæt overgaaer vist Dere's Kræfter.

Gruen. Jeg elskede min Mand! og
sind Kierlighed finder ingenting for svært.

Landsberg. Hvem skulde troe, at
saa ung en Dame havde ladt begrabe tre
Mænd, uden at tage det mindste af sine
Dydheder?

Gruen. De flatterer mig, min Her-
re! — Nu er jeg ikke smuk; — ja for, det
var en anden Sag! men nu — nei, nu er
jeg ikke smuk!

Charlotte (sagte): Hvilken Ros-
fette!

Gruen. Maor man i sit nittende
Åar har haft den Kummer at blive tre
Gange Enkesrone — troe mig: det kan tage
paa Merverne! det kan undergrave Helbres-
den — bringe Skionheden til at visne —
Sorgen har forvandlet mine Kinders Ros-
ser til Lilier!

Klingdal. Det maa De da hel-
ler ikke sige; De er jo saa rodmoset at
det er en Lyst!

Charlotte (sagte): Ja, Sminken
siddet fingertyk!

Fruen. Nu vil De ogsaa smigre
 mig, det mærker jeg nof!

Klingdal. Jeg smigrer saamæn
 aldrig; men enhver kan see, at De er saa
 red som De var malet.

Fruen. Ah, jeg fiender Mandfolkene!
 de ere skilmste.

Klingdal. Ma, jeg har aldrig væ-
 ret skilmst!

Fruen. Er det Dere's virkelige Als-
 dor, min Herre, saa glæder det mig; maa-
 stee nogle Levninger af fordums Skønhed,
 som jeg ikke engang selv veed af, og som
 De nu har været saa god at bemærke,
 og —

Landsberg. Det maa være en
 ubeskrivelig Smerte, at miste den man
 elster.

Fruen. Ja, min Herre, det er en
 Smerte, som er penetrunt! Kun den kan

domme derom, som selv har erfaret den,
— og det har jeg dessværre!

Landsberg. Ja, endogsaa tre Gange!

Gruen. Tre Gange! Men, fulde
De troe det: hør meget jeg endogsaa leed
ved disse Dødsfald, jeg vilde heller blive
sex Gange endnu Enke, end nogensinde vol-
de en elstet Mage den grusomme Kun-
mer at græde ved min Grav.

Landsberg. Hvilken Hsimodighed!
— Destomere forunder det mig, at De
med saadant et omst, falsomt herte, og saa
uendelig mange Lidelser endda har funnet
bevare Deres Gisionhed.

Gruen. Begynder De nu igien? —
Ja, jeg forstaaer Dem nok! Men som
sagt: i de første fire Uger vil jeg ikke høre
tale om det mindste! — Er denne Dame
Deres Goster?

Landsberg. Nei, saa lykkelig er
jeg ikke.

Gruen. Ja, Deres Kone er det da

ifke, thi jeg veed De er ujivt; men maaſſee er det — ?

Klingdal. Det er min Broderdatter.

Gruen. Ja saa! — Er De ujivt, min Herre?

Klingdal. Jeg er, Gud stee Los, Enkemand!

Gruen. Enkemand? — Af!

Landsberg. Det Ord opriver Deres Saar; ikke sandt? — Naar kun ikke Deres Herre angribes for sterk ved Grindringen om Deres egen tredobbelte Enkestand.

Gruen Af nei! ved flige Vanheld er min Smerte taus, stille! — jeg bliver som føleslos — der kommer ikke en Taare i mit Øie!

Landsberg. Det er endda en Lykke!

Gruen. Lykke? — Nei, den bittere Sorg er den, som ikke kan faae Luft!

Landsberg. Hvad hed Gruens farlig Mand?

Gruen. Den sidste, mener De?

Landsberg. Ja.

Gruen. Han hed Falberg og var første Secretair (sukkende): hos en Lallotterie-Collecteur. Min anden Mand, veed De nok, havde været Liniedanser, men var af fornem tydste Geburt — og den første Mage, som førde mig til Brudeskammelen, kom reisende hertil som Kammerhusar hos en fransk Emigrant.

Landsberg. Godt! Gruen skal vist blive tilfreds med det Eftermåle, jeg vil reise Dere's tredie Gemal Hr. Secretairen.

Gruen. Meddeel Publikum den Sinerste jeg føler; sig at jeg jamrer som en fælde Turteldue. Lev vel, min Herre! Skulde jeg give mig igien, og have den Hylffe, også at lade min fierde Mand begrave, saa skal jeg nog lade Dem det vide. Dere's bedrøvede, herteflemtte Lienerinde! (Hun gaaer.)

Finsk., No. 8: Tredobbelt Enkefrues „Falberg, som begræder sin tredie Mand, og ikke vil høre tale om den fierde, fos-

„rend om fire Uger! NB. Hun er først i
sist nittende Åar!“

Charlotte. Jeg synes ret over
Dem, liere Landsberg, og beundrer Deres
Taanmodighed.

Landsberg. Hørde De ikke, hvad
Gruen sagde? — sand Kierlighed finder ingen-
ting for svært?

Klingdal. Kierlighed?

Landsberg. Ja, Kierlighed til
mine Forretninger.

Klingdal. Ja saa! (sagte til Charlotte): Hans Kierlighed til Dig lader til
at være gaaet over.

Charlotte (sagte): Skulde han an-
den Gang udsætte sig for, at De aflog
ham min Haand?

Temptende Scene.

De Forrige. Geert Geertsen.

Geert Geertsen (snubler i det han
træder ind): See engang! der snubleder jeg

jo over Øgrænsselen, og havde nær fal-
 det, og havde jeg nu faldet, saa funde jeg
 kommet til Skade, og var jeg kommet til
 Skade, saa maatte man have sendt Bud eft-
 ter Doctoren! Doctoren havde skrevet en Re-
 cepte; Recepten var blevet bragt til Apo-
 theket; fra Apotheket havde man hentet Mes-
 dicamenter; Medicamenterne kommer fra
 Østerlandene, thi fra Østerlandene kommer
 de sunde Drikke, siger den vise Aristoteles.
 Aristoteles var Præceptor hos Alexander
 Magnus, og holdt det prindelige Opdra-
 gelses-Institut udi Macedonien. Nu om-
 stunder have vi ogsaa Instituter, men de
 fleste skal være mere til Lærernes Fordeel,
 end til Lærlingernes Gavn, siger man. Ale-
 xander Magnus var en Herre over Alver-
 den. Alverden bestaaer af Vand og Land.
 Macedonia var en Øy udi det Land. Græ-
 kenland, de frie Kunsters og Færdigheders
 sande Hjem; de frie Kunster og Færdighed-
 er ere syv; udi Grækenland boede og loge-
 rede syv vise Mænd; Grækenland passerede

ellers for Wiisdommens Gæde, og Wiisdommen har en Præsidentinde, der hedder Minerva, hvilken Minerva igien har en Søster og Mafoeur, naavnlig Diana. Samme Diana er Gudinde for Jagten og for Kjydshed, hvorvel somme vil paastaae, at hvad Kjydsheden angaaer er der Maade med, og at hun skal have haft adstellige Mastapi med to Kampellanfer, de Herrer Actæon og Endymion; men hvem kan vel vogte sig for Folkesnak? og om det endog saa var sandt: har da den gode Gudinde ikke Lov til at sætte Honnetteteten lidt til side, ligesaavel som saamange jordiske Mandiner og Fruer, naar det nu kan fornoie hende? Jeg mener jo! thi naar hun som Gudinde for Jagten har strippet omkring med sine Hunde fra den lyse Morgen til den mørke Nat, kan hun dog sagtens trænge til en Smule ustyldig Liidsfordris, og den maa være meget misundelig, som kan fortænke hende deri! Desuden gad jeg blot seet vores Modens Damer naar de

fulde foite barbenede omkring iblandt Mel-
 der og Lierne og Lidsler som hun, der
 dog er en virkelig guddommelig Gudinde
 af første Rang! De har Skoe, Stovler
 og Pampusser paa Benene, men hvad har
 hun? ikke mere end bag paa min Haand!
 Saa Olympen, hvor Diana boer, har Sko-
 magerlauet aldrig været i nogen rigtig
 Anseelse, fordi Guderne gaaer med bare
 Hodder, hvilket maastee ogsaa var det flos-
 geste, thi havde jeg gaaet med bare Hodder,
 istedet for med Skoe, som de jeg her har
 paa, hvilke ere forfærdigede af Skomager-
 mester Danfel, boende i Christenbernikov-
 stræde No. 270 i Guden, saa havde jeg
 kanstee ikke snublet, hvorved jeg let funde
 have faldet og kommet til Skade, og nu
 vil jeg bare i allermuligste Horthed bede
 Dem bekienbtgisse i Deres Ugeblad, om
 muligt paa Vers, at jeg har tabt mit
 Bækken — vel at forstaae: mit Barbeer-
 bækken! — samt to splinternde Byulkorns
 Servietter, og at den retstaaue Finder, som

bringer det Farste tilbage, skal nyde en god
Douceur af so Mark, forneden at Navnet
forties, og hermed er jeg Deres tjenstfyls-
dige Serviteur! (han vil gaae.)

L a n d s b e r g. O, wie liest, wie libt!
Maa jeg spørge — ?

G. Geertsen (vender hurtig om):
Kort! ganske fort! thi jeg har ingen Lüb
at snakke bort!

L a n d s b e r g. Gfusde De iffe være
i Slægt med den beromte Meſter Geert
Westphaler?

G. Geertſen. Jo, samme Meſter
Geert Westphaler var min Farfader, og
jeg er hans næstvrigſte Sonneson, Meſter
Geert Geertſen, der har arvet —

L a n d s b e r g. (afbrunder ham): Hans
Snakketoi —

G. Geertſen (hurtig): Hans Meſ-
ring —

L a n d s b e r g (ligeledes): Hans Mund,
Iæder —

G. Geertsen (som før): Hans
Kundstaber.

Landsberg og G. Geertsen (begge
paa eengang): Serviteur! (G. Geertsen gaaer.)

Landsberg. Efter den Scene
kan vi trænge til noget at styrke os paa.
Chocoladen bier paa os. Behager De?
(Han gaaer med Charlotte.)

Klingdal (folger efter): De er en
stor Mand! en stor Mand!

Glinde (skriver): „No. 9: Geert
„Westphalens Sonneson, Barbeer Geert
„Geertsen, der i allermuligste Korthed,
„men med mange Ord, fortæller, at han
„har fået sit Barbeerbækken og to Byg-
„øforns Servietter, sover Finderen to Mark
„i Douceur, samt Navnet forties, og for-
„slanger Bekjendtgiselsen paa Vers!! —

Sextende Scene.

Glint. Hans Sørensen, (periatiseret,
har en Tobakspibe stukket fast i Baandet om
sin Hæt.)

Glink (affides, da han seer ham): Hil-
ledød! en fuld Soldat!

Hans. Er han denne hersens Uge-
blattsmækker?

Glink. Ja og Nei. Hvad er til Hans
Tjeneste, min fiere Ven? hvem er han?

Hans. Jeg? jeg er en lystigs Knægt!
en Himmelhund, saa at sige! hverken for
stor eller for lille; hverken for feed eller
for mager. Jeg er Soldat, skal han vide
— og har tient Kongen i 25 Aar, og hedo-
ber Hans Sørensen, skal han vide, og
han — hvad er han for en?

Glink. Jeg er Secretair eller Gas-
mulus for Ugeskriftet.

Hans. Kammelus? hvad Godt gior
den? hvad skal den til?

Glink. Det er en meget vigtig Poff.

Hans. Men han er da folgelig ikke selv Fabrikant af dette Ugepapiir?

Glink (sagt): Ugepapiir! hvilket Raon! (høit): Nei, det er en anden.

Hans. Gaa lad mig gleich faae fat paa denne anden — jeg har et Par Ord at hvidste ham i Dret, skal han vide.

Glink. Hvidst mig dem i Dret; det er lige kraeftigt.

Hans. Gaa? — Meiner Sir! det kan jeg, om jeg vil! — Naa, jeg har da hørt fortælle — at — at i dette Ugepapiir eller Ugebrett faaer Folk at vide alt — alt hvad Godt man har gjort — og jeg har ogsaa gjort meget Godt, skal han vide — og det skal han nu ogsaa lade Folk vide i Papiret — og naar Kongen saa faaer det at vide, skal han vide — saa kan jeg faae min Afsked — og min Captain sør veed, at jeg er en Karl, der er Karl for min Hat, han vil ikke have, at jeg maa faae den — og jeg gider ikke tiene længer, skal han vide! — (Han tager piben af Hat.)

ten, og føllesætter sig hele Scenen igennem med at trædse den ud og steppe den igien.)

Glinde. Hvad Godt har Han da vel gjort? Lad høre!

Hans. Sæt sig derhen — og skriv op.

Glinde. Ma, jeg skal nok huske det!

Hans. Han husker Satan, gør han! — Skriv, siger jeg! Alle Denner, vetter! jeg vil ikke lade mine Ting forhunge!

Glinde (sagte): Gib Fanden habde den drukne Hund! (Han sætter sig.)

Hans. Skriv nu alferat som jeg siger ham til.

Glinde. Godt! godt! (sagte:) Det bliver en fin Mistmaff af Siellandff og galt Lydff!

Hans. Og saadan skal han ogsaa lade det prente i Ugepapiret, skal han vide! — — Hører Du det, Gauimelus?

Glinde. Ja, ja, jeg hører det nof;

Hans. Hvorfor svarer Du da ikke,
Din stædige Dievel?

Glinf (sagte): Den frakilste Uæsel!

Hans. „Jeg hedder Hans Sørensen —“

Glinf. „Sørensen“ —

Hans. „I 25 Aar har jeg tient ved
Granadiererne —“

Glinf. Det kan man ikke sige.

Hans. Kan man ikke sige det? Da
hører han jo dog, at jeg siger det!

Glinf. Ja, men det er galt; det er
halvt Danst og halvt Sydst.

Hans. Ja, jeg sprækker ogsaa mit
Sydst som en gebohrner Sydst! — Naa,
hordan skal der da staae, naar det skal
være rigtigt?

Glinf. „I 25 Aar har jeg tient
ved Grenadier-Regimentet.“

Hans. Er det ligesaa tydeligt som
mit?

Glinf. Baade tydeligere og bedre.

Hans. Godt da! — „Og drey Maal
har jeg været med mod Engelmændene,
stal I vide! —“

Glinde. Vaa Danse maa han sige:
„Og tre Gange har jeg været med mod En-
gelmændene.“

Hans. Hm! (betænker sig): Du hø-
ver dog vel ikke for mig, Du Fammelus?

Glinde. Ja, vist ikke!

Hans. Ja, for saa maa Du tage
Din Puffel i Agt for Prügelsteisch! — „Jeg
har imber opført mig som en Kieltring —“

Glinde. Ha! ha! ha! — Han har
immer opført sig som en Kieltring!?

Hans. Spiil Du Dine Veselssren
op! — Jeg sagde: nimmer og ikke imber!
Nimmer — det vil sige: nimmer — aldrig!
— „jeg har aldrig opført mig som en Kiel-
tring. —“

Glinde. Nu forstaaer jeg ham.

Hans. Læs op! Hvad har jeg nu
 sagt?

Glinde. „Jeg har aldrig opført mig som en Kieltring.“

Hans. Rigtig! — „Som en Kieltring; men som en ægte Giellandst Bursche.“

Glinde. Det er jo atter Lydst.

Hans. Vi sprækker jo ogsaa altid Lydst auf die Wache!

Glinde. Lad mig sætte: „som en god ørlig Giellandsfaer.“

Hans. Jeg vil beholde min Bursche, siger jeg!

Glinde. Nu ja, for mig gierne!

Hans. Jeg har min egen Styrum, skal han vide.

Glinde. Det mærker jeg!

Hans. Maa, weiter! — „Som en ægte Giellandst Bursche, — og har slet ikke nødigt at skæmme mig —!“

Glinde. Slet ikke nødigt at skæmme mig —!

Hans (Glaer i Bordet): Skæmme mig, sagde jeg!

Glint. Ja, men viemme er ikke
Danſt.

Hans. Gottsblix! er jeg da in-
gen Danſter?

Glint. Lovist, men —

Hans. Vil Din Gammelus bilde
Dig ind at lære mig mine Sprog? — Det
er Danſt, siger jeg!

Glint. Men for Dievlen, i det
mindste: ikke godt Danſt!

Hans. Ikke godt?

Glint. Nei.

Hans. Naa, saa skriv han det be-
dre, derfor er han jo en Wenneslukker! —
Er han færdig?

Glint. Ja.

Hans. „For to Mar siden friede jeg
min Captain for store Skavanker — “

Glint (leende): Hvad er det han
siger? Skavanker?

Hans. Ja, naar En har faaet en
Blissur i Hovedet saa lang som saa: — er
det ingen Skavank?

F l i n t. Ha! ha! ha! Han maa
fuge: „for store Uheld, Ulykker!“ — En
Skavank troer jeg han har selv — (halvsagte):
— i Hiernen!

H a n s (betænker sig): Jeg troer, han
har det. — „Jeg var med i et Udfald — siden
fandt jeg min Captain iblandt de Døde, skal
han vide — saa læssede jeg hant op paa min
Puffel — marscherede afsted med ham til
Sygestuen — derpaa blev han furiet — og,
nu vil han ikke give mig min Afsted!“

F l i n t. (efterat han har skrevet): Har
han gjort endnu mere Godt?

H a n s. Ma ja, freilid! — „Korgangen
gen Herbst — nei, det var dog om Vinteren
— hialp jeg tre af mine Kammerater at desens-
tire!“

F l i n t. Hvad for noget!?

H a n s. Ja; de havde en Legtenans,
der tractirede dem wie Hunde: derfor hialp
jeg dem fort.

F l i n t. Ved han vel, min Ven, at
naar denne gode Gierning bliver bekiendt,

funde man let domme ham til at løbe
Spidsrod for den?

Hans. Gaa? — (betænker sig): Gaa
læd den blive borte!

Flink. Det skal ogsaa være mit
Raad. — Har han endnu gjort mere
Godt?

Hans. Nei, nix mehr! — „Jeg
har en Gang holet — “

Flink. Halet vil han nok sige?

Hans. Er holet da heller ikke rig-
tigt?

Flink. Nei.

Hans. Vil Du sige die Waahrheit,
Fammelus! — Jeg seer jo, at Du griner
saa smørigt! Du lyver vist! og saa — ja,
ja! Du kender vel sagtens os Siellandiske
Kerls?

Flink. Jo, jeg har den Ære!

Hans. Weiter! „Jeg har en Gang
holet en Jæde op af Bandet, og var nær
født druknet“ — er det noget Godt?

Flink. Ja, naturligviis.

Hans. Gaa strø det op. — Jeg har ogsaa engang rettet —

Glinf. Han vil nok sige reddet?

Hans. Jeg veed nok hvad jeg vil sige, skal han vide: „engang rettet en gammel Kiælling paa so Mar, ud af en Ildsbrunst! —“

Glinf. Ud afen Ildbrand, skal det være?

Hans. Af en Ildsbrunst, skal det være! — Er det noget godt?

Glinf. At han fræsde en Kone fra at blive indebrændt? hvad andet!

Hans. Hm! jeg veed dog ikke. — Saabau en gammel Kiælling er dog ikke nūg til nogenting her i Verden.

Glinf. Lyttig til nogenting her i Verden!

Hans. Halt's Maul! — Som jeg siger skal det være! — Er det nu godt? kan jeg nu gaae?

Glinf. Betal først! Det kostet tre Mark, min Ven.

Hans. Hvad kostet tre Mark?

Glinde. Den Besindigivelse, jeg skal indrykke i Ugebladet.

Hans. Hvad! skal jeg betale tre Mark, fordi jeg har gjort Godt?

Glinde. Det er Roserfinch. Spørg engang, hvad det koster at få et Mesterskifte indrykket i Københavns Adressenavis. Adresse-Contoiret lader sig ganske anderledes betale.

Hans. Schwedenoth! Han er en Dæk! —

Glinde. Naa! ingen Grobeder! —

Hans. En Rielring! en Lumpen, hund! en elementar Schweinigel, skal han vide!

Glinde. Hold op med sine Skældsord, siger jeg, eller —!

Hans. Højtstående! vidste jeg bare, om det var noget Godt — jeg slog ham strax under Øret!

Glinde. For Dickeben! jeg troer —

Gyttende Scene.

De Forrige. Landsberg. Klingdal.
Charlotte.

Landsberg. Hvad er der paa Førde? hvad er alt dette for en Stoi?

Glinf. Oh, det er denne fulde Soldat — !

Hans. Er han Ugeblattsmafferen?

Landsberg. Ja.

Hans. Jeg har hørt, at der skal være saamteget af alle Slags Godt i det Ugeblatt eller Ugepapiir, han striver sammen, skal han vide! — og saa kommer jeg her da, og vil ogsaa have mit Godt sat paa Prent — og, Donner und Blix! saa vil den Kieltring der have, at jeg skal betale ham tre Mark for det! Kan nogen ørlig Mand staae ved at giøre Godt paa den Maade?

Landsberg. Glinf! han understaaer sig, uagtet mit forbud — ?

Glinf. Det var min Spøg —

Hans. Det er Logn, skal Du vide!
Det var Dit ramme Alvor, Gammelus!

Landsberg. Jeg kender ham (til
Hans): Hvor i bestaaer Hans gode Giernings-
ger da?

Hans (snapper Papiret fra Fline, og
flyver det til Landsberg): Der, læs engang
selbst!

Landsberg (eft rat han har læst):
Min Ven! der har han et Par Rigedalek
til, fordi han har handlet saa retskaffent.

Hans. Mange Tak. — Saasnart
jeg efter gør noget Godt, skal jeg nok
komme og fortælle ham det. Farvel.

Landsberg. For det første fan
han intet gisre, der er bedre og gavnlig-
gere end: — ikke at drifte saameget!

Hans. Ikke drifte saameget? (grun-
dende): Er der noget Godt i det?

Landsberg. Ja, upaatviblelig.

Hans (tager Landsbergs haand og staaer
til.) Top! jeg skal gisre mig Umage! —
Om fire Uger skal jeg komme og sige ham,

om det har været mig muligt. Farvel,
Godfolk! Alle mit enander. (Han gaaer.)

Glinf. „No. 10: En fuld Guld Colbat,
„Hans Sørensen, der har bedrevet mange
„gode Gierninger, og gierne vil prøgle
„Kikkelige Geist!“

Landsberg. Glinf! Det er sidste
Gang jeg tilgiver ham! tag sig i Agt!
(til Klingdal): Vi blev afbrudte —

Klingdal. Ja, og jeg blev Dem
Evar Styldig —

Landsberg. Haa det vigtigste Epørgs-
maal i mit Liv! — Alt igien forsvyrede!

Aftende Scene. *)

De Fortige. Skuespiller Wilibald.

Wilibald Ha! Det er Dem, min
Herr! ja, det er Dem, og ingen anden!

*) Originalens Scene med den italienske Ganger-
inde og hendes Moder har jeg udeladt, da den

det siger mit Hiertes Banke mig! — De
er stedne Fortienesters Forfatter! — det
undertrykte Talents Beskytter! — De er
Forfatter af det ypperlige Ugeblad!

Landsberg. De beviser mig ual-
mindelig stor Ære! Hvem har jeg den
Gornielse at tale med?

Wilibald. Mit Navn er Wilibald.
Nu haaber jeg dog, at være Dem tilfulde
beklædt?

Landsberg. Nej, langtfra, det fors-
sikrer jeg Dem.

Wilibald. De sætter mig i den
største Forundring! Hvad! skulde da ingen
af de mangfoldige Provincial - Aviser og
Journaler være kommet Dem for Dine,

ene faae sin Interesse ved Uriens skønne Udu-
forelse, forenet med et godt Orchester, og
altsaa som øftest vilde mode store Manuskript-
heder ved en Privatttheater FORESTILLING.

N. Z. B.

hvori man falder mig — med hvad Grund
vil jeg juſt ikke ſelo ſige! — snart Roſ-
cins, snart Garrick, snart fe Kain, snart —

L a n d s b e r g (afbryder ham): De er
altsaa Skuespiller, min Herre!

W i l i b a l d. Heltespiller, min Her-
re! foſte, allerforſte Eſter! (Han ſvi-
ger ſig rundt paa Hælen.)

L a n d s b e r g (affides): Heltespiller!
og allerforſte Eſter! ha! ha! ha! (heit):
Hvad ſtaffer mig den Ære af Deres Besøg?

W i l i b a l d. Wind og Cabale! —
Jeg synes dog, jeg vilde ogsaa unde den-
ne Byes Publikum den Glæde at beundre
mig; men de ondskabefulde Skuespillere
— hvad mener De? — de nægter mig at
ſpille en Giæsterolle.

L a n d s b e r g. Uden at have ſeet
Dem? Det er meget ugiæstmildt.

W i l i b a l d. Mit blotte Maan bringer
de Karle til at ſkiele og bæve; og da
jeg nu ifær hadde viist dem nogle Prøver
paa min Kunſt, ſaa fagde de reentud, at

de ikke vilde have mig ! Men bie fun, det
stal hævnes ! det stal hævnes ! — det saaer-
ger jeg ved Mespomenes Døk !

Landsberg (sagte) : Han er gal !

Wilibald. Nu tager jeg min Tils-
flugt til Dem, min Herre. Giør De mig
bekiende for Publikum, at det kan tilintet-
giøre denne skammelige Cabale mod det
første Talent i Verden.

Landsberg. Det er en vanstelig
Gag, det ! -- De spiller ventelig Luther
Braboureroffer ?

Wilibald. Det forstaar sig. For
to Maaneder siden spilte jeg Hamlet og
Kong Lear — og det paa een Dag.

Landsberg. Det var meget !

Wilibald. For Omflædningens
Skold, mener De ? — det figer intet ! Vi
spilte begge Styfferne i borgerlig Dragt,
og jeg havde sorte Embses Underflæder i
begge Rosser. Som Hamlet stiv Grisur
— og som Kong Lear Pungparyle.

Landsberg. Det fant man Falde
at ordne sin Garberobe med sterste Sharp-
sindighed og Deconomie! Og De hastede
meget Bisald?

Wilibald. Det overordentligste!
Jeg funde neppe komme til Orde for den
gruelige Stoi og Larm, der var i Huset.
Om Aftenen havde jeg nogle gode Venner
hos mig, for at erkundige mig, om det
ganske umaadelig sterke og lydelige Bisald
ikke havde hindret Publikum i at bemærke
alle Sænkhederne i mit Spil. I Forstun-
gen vilde de ikke ret ud med Sproget;
men da jeg lod komme adskillige Glæsler
Wijn — saa stillede de Munden paa Gang, og
funde ikke noet forstifte mig om, hvor
pperligt jeg havde spilt!

Landsberg. Det var overmaade
frodeligt.

Wilibald. Raar, vil De anbefale
mig hos Publikum?

Landsberg. Men da jeg ikke selv
har den Mere at kende Dem —

Wilibald. Jeg skal vise Dem nogle
Præsenter paa min Kunst.

Landsberg. Men —

Klingdal (til Wilibald): O ja, vær
før god!

Wilibald. Smidsttid skal De
dog ikke dominne efter hvad De nu faaer
at see. Dette bliver kun et Udført; paa
Scenen sætter jeg mere Krudt i mit Evil!
— Men gaae hen og see mig, naar jeg
udfører min første Gjæsterolle! Det vil
blive noget for en Kunstner at studere! — For-
som det derfor ikke! gaae derhen alle tre;
hører De? — Men det beder jeg Dem om,
mine fiere Venner: Flap ikke for mig!
Jeg holder mest af upartiisne Dommere
og hader kisbte eller vestiske Klap og Gras-
vraab! Glige Gmaakunster bruger jeg
aldrig!

Landsberg. Vær ikke bange! Jeg
skal vist ikke flappe.

Wilibald. Nu, jeg vil jo heller
ikke lægge Baand paa Dere's Galerje; giv

hvad De vil. — Nu begynder jeg da. Kien-
der De Sørgespillet: Fader: Møder: og
Brodermorderen?

Landsberg. Nej.

Wilibald. Det var meget! ah, det
er et sublimt Stykke! noget ganske andet
end denne torre Dyveke eller Emilia Ga-
lotti! — Det er skræftet af en af mine
bedste Venner, og endskindt det er paa
Vers og i 9 Akter, sif. han det dog færdigt
i florsten Dage, men han havde ogsaa nær
drunket sig ihel, imedens han skrev det.
Nu vil jeg regale Dem med nogle Re-
plikter deraf. (Han rammer sig og declamerer
uden at vore Haand eller Fed.)

„Hold, Tiger, op! lad af! forsøg dog ei
min Smerte!

„en giftig Dolk Du st—der i mit piin-
te Hjerte!

„Jeg er en Lazarus — en Synder stem —
en Knægt,

„som har — det veed jeg nok! — fast
dræbt min hele Slægt!

„Den mindste Straf jeg har fortient, det
er at hænges;

„med Stricken, Boddel, kom! jeg efter
Galgen længes!

„Mit Liv er mig en Pest! — paa Limen
vil jeg døe!

„til Pinebænken selv jeg gaaer! — Min
Ven, Adieu!“

Landsberg. Ha! ha! ha! det er
bevægligt! — Men er det altid Deres
Maade at scandere Verfene saa punktlig, og
raise dem op i een Tone?

Wilibald. Ah! De holder ikke af
den huuslige naturlige Maneer? pas paa:
her har vi strax en anden, den rorende!
(Han declamerer med Svulst, bølgende Arme og
stærk Hulsen):

„Nei! jeg ei græde vil! jeg fælder ei
en Saar!

„standhaftig, stærk, og kæk jeg er, hør
dan det gaaer! —

„Aé! af! Gud give dog jeg bare
torde græde! —

„men det anstaar mig ei! — den Hævn
— den Fryd — den Glæde
„faae mine Fiender ei, at see mig som
Cujon!

„som mindst jeg dog vil døe som en hon-
net Person!

„om Sorg — om Qual endog min Giei
ſtal fanderfrykke,
„jeg kvaer dog ei et Muf! nei, sy for
en Ulykke!”

(Han gaaer heftig frem og tilbage og torrer
Sveden af sig.)

Landsberg og Klingdal. Ha!
ha! ha! ha!

Glinde (sagte): Ham gad jeg havt
til at spille i mit Stykke!

Wilibald. Hvad! De leev?

Landsberg. Om Forsladelse! det er
ikke ad Spillet — endstindt denne rorende
eller rorige Maneer —

Wilibald. Ah! nu mærker jeg det!
De holder næest af den store, sterke Ma-
neer? Ja, det funde jeg jo ogsaa nof

have fønkt! saa funde jeg have sparet mig
de to andre.

L a n d s b e r g. Troer De, da, at
der er mere end een god og saud Maneer,
for da at blive ved dette Ord?

W i l i b a l d. Naturligvis! jeg kan
paa tvøe Maader sige en Ting ypperligt.

L a n d s b e r g. Hidtil har jeg været
saa taabelig at troe, at der gaves kun
een Sandhed. — Naa, saa sad mig da høre
Deres store, stærke Maneer!

W i l i b a l d (flyttende Stole o. s. v.)
Ja, men saa maa jeg have Plads at tumle
mig paa! — See saa — Nu stål De da
hore Heltens Dødsreplik i samme Stykke!
Men vær stille, stille som Graven! — Ha!
jeg maa sætte mig i Hænde! (Han gaaer heftig
frem og tilbage.) Nu er jeg i Heden! Ha! —
Nu begynder jeg. (Han declamerer med al
tragisk Overdrivelse, fordreier Linene, staaer sig
for Brystet, udspiler Armene, o. s. v.)

"Ha! nu jeg føler det: haard at gaae
paa er Doden!"

„Tag Kniven op! — kom hid! — her i
mit Hiertes stod den! —

„Nu! Nu! det giorde ondt! — men liges
fulde hav Tak,

„fordi saa ræt Du stat! — Gud naade
mig! — Af! af!

„Ha! — hvad er det jeg seer!? — En
Dievel hist jo kommer!

„Hu! hvert af mine Haar sig reiser at-
ten Sommer! —

„Nu alt han har mig sat! — han syn-
ser! — og jeg gyser! —

„Nu! slip mig! — slip, slip, slip! — mit
Hierteblod det fryser! —

„Af! af! det Døden er! — fun fort
Proces han gør! —

„Pardon! Pardon! — Omsonst! — Jeg
maa afsted! — Jeg doer!!!"

(Han faste sig i en Stoe.) Ah! det var mig
en suur Replik! Wuh!

Landsberg. Det vil jeg troe! Os
andre mel.

Wilibald. Naa! hvad siger De nu?
hvad siger De?

Landsberg. At jeg har aldrig
seet Mage til Derss Spil!

Wilibald (bryster sig): Ja, det
troer jeg nok! Og dog kiender De endnu
ikke et tiendedeel af mine Guldkommenhe-
der; det var nu Tragedien, men jeg er
ligesaa admirabel i Comedien, stiondt Hels-
tene ere mit egentlige Fag. I det højere
Comiske skulde De see mig i en Grev
Klingsberg, i en Grev Almaviva — den
spiller jeg i den første Maneer jeg viisde
Dem.

Landsberg. Caaledes i een Tone,
ligesom en Lære?

Wilibald. Rigtig. Det er et
særdeles Gave Naturen har foruundt mig;
derfor anseer jeg mig ogsaa for en af de
naturligste Skuespillere, der findes paa
Jorden! Det er min uforanderlige Regel,

at spille den høiere Comedie i min første
Mæneer.

Landsberg. Men hørledes bærer
De Dem da ad med at sætte Carac-
terne ud fra hinanden?

Wilibald. Ved de forlorne Mæser
og ved paasatte Worter.

Landsberg. Ja saa!

Wilibald (tager en forloren Næse op
af kommen): Vil De høre en Prøve af
det Høicomiske?

Landsberg. Det behøves ikke. Jeg
er fuldkommen overtydet om Deres Fortie-
nester.

Wilibald. Da riender De dem
dog ikke alle. Jeg har ogsaa componeret
adskillige store Balletter, for Exempel: Pro-
serpinas Bortførelse, hvori jeg selv
udforde Pluto eller Plutus med ganstæ over-
ordentligt Bisald. Jeg husker endnu en
Solo, som jeg, omtinget af mine Diebse,
endte med denne Attitude! — he! he! he!
oh, det var charmant! Jeg funde gierne

strax dandse den hele Baller for Dem, der som De herrer og Tomfruen vilde behage at udføre de tre andre Roller : Ceres, Cerberus og Proserpina; men jeg skal ju st omkring hos nogle af Gjens Restauratører og Conditorer, for at — ha! ha! ha! — hævbe nye gode Venner; De forstaaer mig nok! ha! ha! ha! — Naa, jeg kan da forlade mig paa, at De i næste Nummer af Deres Blad feier Cabalisterne dygtig af og givt Publikum saa rærende begærlig efter at see mig, at Vedkommende til Trods for deres Næse mades til at bede om godt Vejr og lade mig debutere i hvad jeg vil! ha! ha! ha! Deres Tiener! Deres Tiener!

L a n d s b e r g. Hm, min Herre: vent dog ikke formegst af mig; thi ganske ørligt sagt: jeg skriver, paa min Siel, ikke et Ord til Dereß Røes!

W i l i b a l d. Hvad!! Og De har seet mig? —

Landsberg. Ja, det er just Ulyssen! det gaaer mig ligesom Skuespillerfelstabet.

Wilibald. Naa, bie kuu, min Hr. Ugebladsskriver! min Hr. Cabalmager! det skal komme Dem dyrt at staae! De skal lære at fiende Christophorus Maximianus Wilibald! — De vil ikke give mig den Røs jeg fortiner? De vil lægge Hindringer i Velen for min Debut? Ha! det skal hævnes! blodigt skal det hævnes! Jeg skal have Dem — forfolge Dem — bagtale Dem — giøre Mar af Dem, hvor jeg kommer! og i den første Rolle jeg spiller skal jeg copiere Dem saa ubiagtigt, at hver en Dreng paa Gaden skal pege fingre ad Dem! Farvel! (Han gaaer.)

Klingdal. Ghja! det var en forsækkelig Comedian!

Landsberg. Det er det rigtige Naon; men dessværre har han sine Lige.

Klingdal. Jeg blev saa Skam ganste bange!

Glinde., No. II: Comediant Christophorus Maximilianus Wilibald, spiller i „tre Mannerer, fiesner Caractererne ved „forlorne Næser, og bliver vred, naar man „ikke roser ham!“

Landsberg. Men Hr. Klingdal,
De skylder mig et Svar fra før; — tør
jeg — ?

Klingdal (giver ham Charlottes
Haand): Er De fornæret med Svaret?

Landsberg. Gieleglad! naar min
gode, fiere Charlotte —

Charlotte (leende): Vær ikke bange!
hun tager ikke Haanden tilbage!

Klingdal. Et ungt Menneske,
der har saamegen Taalmodighed med Gian-
ter og Narre — aa, det maa blive en eiegod
Mægtemand! Men hold for Guds Skuld ikke
op at udgive Deres ypperlige Glad!

Charlotte. Det ønskede jeg dog
nict, Onsel; han faaer mig saamange
Dame-visitter!

L a n d s b e r g . O , derom skal vi
nøf blive enige!

G l i n k (som har spidset Øren): "No.
12: Et Givtermaal ved Hjelp af et Ugeblad."
Det var Enden paa Disen. Hvad siger Pub-
likum om den Slutning?

